

Giới thiệu Chúng Ta Ly Hôn Đi

Truyện Chúng Ta Ly Hôn Đi, cuộc hôn nhân bị ràng buộc, họ chưa chuẩn bị cho điều bất ngờ này, cả hai chưa tìm hiểu nhau đã vội vàng lấy nhau mặc dù trước đó họ cũng có tình ý với nhau mà cô cũng còn độ tuổi đi học.

Trước đây khi chưa kết hôn, cô là học trò của anh, còn anh là gia sư của cô. Trong những buổi dạy học nhiều lần họ đã nảy sinh tình cảm với nhau, yêu nhau rồi quan hệ với nhau trước hôn nhân, dẫn đến việc có thai ngoài ý muốn. Cuộc hôn nhân ràng buộc nhau bắt đầu từ đó, lúc đó anh chỉ nghĩ quen cô cho vui ai ngờ lại phải gò bó do chính mình tạo ra.

Trong bảy năm chung sống với nhau, anh lạnh nhạt với cô thậm chí coi cô không có sự hiện diện trên đời này. Cô không chịu được sự ghẻ lạnh của anh, quyết định giải thoát cho nhau để tìm hạnh phúc cho mình. Không ngờ chính vì sự ly hôn đó mà anh mới nhận ra là mình đã yêu và không thể sống thiếu cô.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

- Chúng ta ly hôn đi.

- Được.

Hai câu nói ngắn ngủi, cuộc hôn nhân bảy năm của họ cứ như vậy mà kết thúc.

La Vũ Tịnh nhìn người đàn ông trên danh nghĩa là chồng mình đang ngồi trước mặt, không thể không cảm thấy xa lạ. Lúc này đây cô đã lấy hết dũng khí đưa ra yêu cầu ly hôn, anh ta sao có thể lại có phản ứng như thế này.

Tề Kiếm Vân ngồi trước bàn làm việc, nhìn vào màn hình máy tính, tay vẫn lướt nhanh trên bàn phím, xử lý các báo cáo các nơi chuyển tới. Bây giờ đã là thời đại điện tử hóa, ly hôn cũng nên nhanh chóng thanh thoát.

Tục ngữ nói : “Hợp thì tụ, không hợp thì tan” nhưng bọn họ căn bản chưa từng “hợp” quá. Cuộc hôn nhân này ngay từ lúc bắt đầu đã là âm mưu và âm mưu, anh cảm thấy kỳ quái, sao cô có thể chịu được ngần ấy năm trời mới đề nghị ly hôn?

- Cô muốn cái gì? Nhà ở, cổ phiếu, tiền trợ cấp ly hôn? Anh ta ngay cả đầu cũng không quay lại, tiếp tục chăm chú nhìn màn hình.

- Cảm ơn ý tốt của anh, những thứ đó em có quá đủ rồi. Di sản khổng lồ cha mẹ cô để lại, cô rất hiếm khi sử dụng đến, cái mà cô muốn chính là hạnh phúc.

“Hạnh phúc”, hai chữ nay cô đã từng mong có được từ anh, nhưng thời gian đã chứng minh hết thảy, cô sai lầm rồi.

Tề Kiếm Vân hơi dừng động tác một chút, cuối cùng quay lại nhìn cô một cái. Người phụ nữ này không cần tiền, chẳng lẽ là muốn người?

- Cô nên biết, cô không thể mang Khắc Hiên đi.

Tề Khắc Hiên là đứa con duy nhất của bọn họ, cũng là người thừa kế tương lai của tập đoàn Kinh Vũ, năm nay gần bảy tuổi, từ nhỏ đã được cha bồi dưỡng tinh anh, học tin học, học ngoại ngữ, phát triển tài năng âm nhạc, mọi thứ một chút đều có thể tiếp thu ngay, rất có phong thái của cha.

Tề Kiếm Vân cố ý không cho con gần gũi với vợ, chính là nghĩ không để con chịu quá nhiều ảnh hưởng từ cô. Cô là người phụ nữ thế nào chứ, anh so với bất kể người nào đều biết, cô bề ngoài đơn thuần, nội tâm lại âm hiểm, ngay cả anh cũng phải tự than thở như thế ngày trước mới bị trúng chiêu của cô.

- Em biết, em chỉ mong về thăm con thôi, có được không? La Vũ Tịnh cũng không ôm ấp mong chờ gì, con cũng không cần cô, toàn quyền nuôi dạy con đều ở trong tay chồng, cậu bé lại là người thừa kế duy nhất của Tề gia, cô có khả năng mang đi tài sản có giá trị trọng yếu vậy sao?

Tề Kiếm Vân không sao cả, nhún vai một cái : Có thể đến lúc tôi không có nhà.

Anh đối với người này vợ tuy là bất mãn mọi điều, nhưng cũng là không cạn hết nhân tình, dù sao cũng là quan hệ ruột thịt, anh sao có thể chia rẽ.

- Được, cảm ơn anh. Cô phải cảm ơn anh quá đi chứ, để cô thoải mái rồi đi, không chất vấn, không giữ lại. Nhưng lẽ ra anh không cần tỏ thái độ như vậy, đối với cô đây mới chính là tổn thương sâu sắc nhất.

Sau ba năm quen biết, đến kết hôn được bảy năm, mười năm thời gian quý giá của đời người, đã biến nàng từ một cô gái mười lăm tuổi thành người phụ

nữ hai năm tuổi. Cũng từ đó những mộng ảo ngây thơ ngày nào bắt đầu trở thành trầm tĩnh, bởi vì cô hiểu được rằng, người đàn ông mà cô yêu sẽ không bao giờ yêu cô, anh sẽ không yêu nổi người khác.

Cô đi ra khỏi phòng làm việc, tiếng gõ bàn phím vẫn không ngừng vang lên trong tai, âm thanh này thay thế cho lời từ biệt.

Bọn họ chưa từng có tình cảm sâu sắc, nên chia lìa lý tính cũng bình tĩnh, sau này càng chẳng quan tâm, cô đã sớm nhận rõ sự thật này. Chứ không nói là quá muộn đi? Cuộc sống còn có thể bắt đầu một lần nữa sao? Cô chỉ có thể tự an ủi chính mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

(1)

Ting... tong... ting... tong...

Chiếc kim đồng hồ treo tường chỉ đến số chín, phát ra chín tiếng chuông báo giờ, phảng phất như thông báo, thời gian yêu đương đã hết, cản trở về với thế giới thực tại.

Tê Kiếm Vân đột nhiên mở mắt, phát hiện mình đang nằm sát vào một cô gái đang khóa thân, thân thể này thật ấm áp, thật mềm mại, anh rất muốn lại ôm ấp một chút, nhưng mà nên tỉnh lại thôi, thời gian dạy học đã hết, anh không muốn cho những người giúp việc nhân rồi có chuyện dễ buồn.

Đây cô gái bên người ra, anh ngồi dậy, nhăn trán nhíu mày, nhớ ra anh còn có việc phải xử lý. Trước đây anh luôn chuẩn bị trước, nhưng hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, vẫn xử lý được, nếu không thế sẽ để lại hậu quả khó lường.

“... Kiếm Vân”, La Vũ Tĩnh lúc tỉnh lại, phát ra tiếng nói mơ màng nũng nịu, cô vừa mới nếm thử mây mưa, cảm thấy thân thể đau đau, lại thấy vui mừng cho quan hệ mới của hai người, bọn họ đã đi đến bước này rồi, đây quả là món quà sinh nhật đẹp đẽ.

“Mặc quần áo vào đi!” Tê Kiếm Vân đặt tay lên trán, lộ ra một vẻ mặt không kiên nhẫn. “Còn nữa, gọi tôi là thầy”.

Anh mặc dù lưu luyến sự mềm mại tuyệt vời của cô, nhưng không nghĩ đeo gông vào cổ. Nếu lỡ cha mẹ hai bên biết được, khẳng định là sẽ xúc tiến hai người qua lại, mau chóng kết hôn. Anh không muốn phải làm theo sự sắp đặt. Hồng nhan tri kỷ của anh còn nhiều lắm, không đến lượt cô nhóc này đâu.

Hơn nữa đây là lần đầu tiên của cô, anh đã phá vỡ nguyên tắc của chính mình, tuyệt đối không chạm vào ‘xử nữ’. Thật không hiểu mình sao lại làm thế, cho dù cô có ngọt ngào, thì anh cũng không thể làm việc nhất thời xúc động như thế chứ. Bây giờ phải nhanh giải quyết mọi chuyện.

Đột nhiên, La Vũ Tĩnh cảm thấy lạnh, mặc dù vẫn đắp chăn nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, giống như nghe thấy tiếng băng vỡ. Giác mộng vừa rồi đã kết thúc, chỉ cách có mấy giây mà thế giới đã thay đổi rồi.

“Anh... định đi đâu?” âm thanh nhỏ nhỏ phát ra, cô vẫn dừng cảm mở miệng.

Anh không trả lời, mặc xong quần áo, cũng không liếc đến cô một cái, lập tức mở cửa ra khỏi phòng, cô chỉ nhìn thấy một cái cánh tay, một cái lạnh lùng. Không đủ sức xuống giường, không đủ sức mặc quần áo, hơi lạnh cứ thế xâm nhập vào cơ thể cô, vào lòng cô.

Đây là kết cục thế nào? Cô không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng, sau khi có được cô anh lại lạnh lùng bỏ đi như thế, trong đôi mắt không có một tia ấm áp, cứ giống như chuyện vừa xảy ra không là gì cả, thậm chí là một trò chơi hay một giấc mơ?

Không, cô không muốn chấp nhận sự thật này. Cô bắt đầu tìm lý do cho anh, có thể anh có việc gì đó cần làm gấp, có thể anh sợ bị bố mẹ cô trách tội, có lẽ nói năng của anh không tốt, không thể hiện ra được nên mới chọn cách rời đi.

Bao nhiêu tình cảm thâm mến ôm ấp trong hai năm, làm cho cô nhất định tin tưởng, sự trả giá của cô sẽ được quý trọng, dù sao khi yêu con người ta đều thay đổi, vừa đơn thuần vừa ngu xuẩn trong lòng tràn đầy hy vọng, mặc kệ sự thật tàn nhẫn có buồn xuống.

Cạch!

Hai mươi phút sau, cánh cửa phòng lại mở, cô vui sướng ngẩng đầu lên. Không nghĩ là anh sẽ quay lại, có thể anh nhớ đến lời mà anh muốn nói? Có lẽ anh muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, muốn tặng cô một bông hoa hay một chiếc nhẫn? (ta đến chết vì cái con nhỏ này mất thôi)

Tê Kiếm Vân trong túi lấy ra một cái hộp giấy, đặt lên bàn “đây là thuốc tránh thai, mau uống nó đi”.

Anh tự hỏi rồi tự hỏi, La Vũ Tĩnh chắc chắn là không có thói quen dùng thuốc tránh thai, thế nên chỉ có uống sau. Tất cả đều là do anh nhất thời hòng nảo, dù thế nào cũng nên lao đi mua đồ bảo hộ chứ, bây giờ thì mất bò mới lo làm chuồng.

Cho dù thế nào, anh cũng không muốn mình có cái đứa con ở tuổi này, anh mới hai mươi ba tuổi, nếu có thì cũng phải bảy năm nữa đi.

Nếu bây giờ anh ba mươi tuổi, có lẽ anh sẽ cho rằng La Vũ Tịnh rất thích hợp để lấy làm vợ, hiền lành biết nghe lời, nhưng đây là chuyện của sau này, trước mắt anh chỉ cảm thấy ảo não, chỉ nghĩ mau chóng xong việc.

La Vũ Tịnh nhìn gói thuốc anh đặt trên bàn, không nói được nửa lời, giấc mơ lại tan biến, lòng lại một lần nữa đau thương, thì ra giấc mơ cũng chỉ là giấc mơ, giống như một nắm bột phấn, thổi nhẹ cái là bay hết.

“Chuyện này không được kể cho ai biết, nghe rõ chưa? Nếu không đừng trách anh”. Anh tin tưởng cái cô gái nhu nhược này sẽ không dám làm trái ý anh, huống chi việc này nói dối cô cũng có lợi, hẳn thấy đối với sự gia giáo của gia đình họ tề, liệu có thể tha thứ cho cái hành động hoang đường này sao.

Nam nữ dù sao cũng không bình đẳng, cứ như bố mẹ anh chỉ suốt ngày khuyên anh đừng gây thị phi, nếu đối lại mà là con gái thì khéo bố mẹ anh nhốt luôn ở nhà quá đi?

Cô gật đầu, trong cổ như muốn phát ra tiếng gì, như mở miệng lại không ra âm. Là ai đã bóp chặt cổ cô, là ai không cho cô hô hấp?

“Tốt lắm” anh xoay người rời đi, lại là rời đi. Lần này là rời đi thật sự, anh quyết định dừng việc làm gia sư, việc này một lần là đủ rồi, nếu cô còn muốn thực sự với anh, thật sự là đắm đầu vào tường đá rồi.

Anh luôn chỉ đạo chơi mà thôi, người phụ nữ nào cũng vậy, trả lại bông hoa về với tự nhiên, không để lại dấu vết.

Có điều anh không hề nghĩ đến, cô gái trước mặt anh đã nói cả đời này chỉ yêu mình anh, cho dù trời có sụp xuống thì cũng chỉ vẫn chỉ yêu một mình anh.

Cánh cửa bị đóng lại, La Vũ Tịnh một mình ngồi trên giường vẫn không nhúc nhích. Người như bị hóa đá, đến tận mười hai giờ đêm. Ngày sinh nhật của cô đã trôi qua, đã chia tay với cô bé ngây ngô, chờ đón một cuộc sống chân thật mà cũng rất tàn nhẫn...

(2)

“Con có thai phải không?”

Vào một buổi sáng sớm của ba tháng sau, Liên Phụng Tường hỏi con gái, sau nhiều ngày thấy những dấu hiệu bất thường ở con gái, bà không khỏi nghi ngờ.

Đây là đứa con gái, đi đâu cũng có xe đưa đón, theo lý thuyết mà nói thì không thể xảy ra vấn đề, nhưng mỗi buổi sáng đều thấy nó nôn mửa, có thể không thấy có vẻ yếu nữa mà ngược lại còn trở nên đầy đặn, thực sự là không thích hợp.

Trong phòng tắm, La Vũ Tịnh lấy khăn mặt lau qua khéo miệng nói “con, con cũng không biết nữa...”.

“Con không biết? Sao con lại không biết?, rốt cuộc thì con đã gây ra chuyện gì rồi, nghe cách nói của con là mẹ thấy có vấn đề, bình thường mẹ đã dạy dỗ con như thế nào?”. Liên Phụng Tường nóng nảy ép hỏi, quên mất hình tượng hình tượng của một vị phu nhân hàng ngày, giờ phút này bà đang là một người mẹ thực sự tức giận.

La Vũ Tịnh cúi đầu, đây là gia đình của cô, nơi cô luôn sắm vai một đứa con ngoan ngoãn, tốt nhất là không tiếng nói, chỉ nên im lặng mà tồn tại.

Thế nhưng từ ba tháng trước, sau khi vĩnh biệt cuộc đời xử nữ, cô bắt đầu có ý chí của mình, ngày hôm đó cô trái lo phải nghĩ, không có cách nào uống được viên thuốc kia, có lẽ đây là cơ hội để cô mang đứa con của anh, nếu cô uống thuốc không phải là sẽ mất đi cơ hội đó sao?

Đứa con của anh sẽ rất giống anh, thông minh, tự tin, kiêu ngạo. Chỉ cần có thể có đứa con này, chẳng khác nào có được anh, không phải sao?

“Hôm nay không cần đi học, chiều nay ta đưa con đi bệnh viện khám, phải tìm lấy một bác sĩ có thể tin tưởng, biết giữ bí mật, nếu không nhà ta sẽ mất hết mặt mũi vì con” Liên Phụng Tường nhanh chóng đưa ra quyết định, trong đầu lúc này một mặt nghĩ chọn người, mặt khác quay ra đau lòng mắng con gái.

Tiếng tức giận huyên náo trong phòng ngủ, mơ hồ rơi vào đôi tai một người khác đang ngồi ở đầu bàn ăn. Nhưng người đàn chủ nhân của nó vẫn thản nhiên dùng bữa sáng, không chút để ý trong lòng.

Trong nhà này phải nói là không có nam chủ nhân, mà chỉ có nữ chủ nhân, tuy ở bên ngoài ông là một người chỉ lãnh đạo, nhưng lúc về đến nhà ông chỉ ngồi kiêu ngạo hút thuốc, để cho vợ có thể chỉ đạo việc trong nhà.

Liên Phụng Tường đi ra từ phòng con gái, vào phòng ăn, chỉ thấy ông chồng vẫn đang nhấm nháp cà phê, một cái nhú này cũng không có, chỉ thản nhiên nói “Trà sữa của em lạnh cả rồi, tốt hơn nên đổi lại”.(Hức làm cha kiêu gì đây ???)

Người giúp việc nghe thấy, liền chạy đến mang trà đi đổi lại “xin bà chờ một chút”. Liên Phụng Tường gật nhẹ đầu, chờ người giúp việc đi rồi mới mở miệng nói với chồng “Cái đứa con gái giống như con thỏ nhỏ nhà ta, tự nhiên lại làm cho em gặp phiền toái lớn”.

La Thăng Bình buông tách cà phê, cười thích thú “em luôn có biện pháp giải quyết mà, em chính là thiên thần hộ mệnh của gia đình này”.

“Lấy được em là anh có phúc”, Liên Phụng Tường hừ lạnh một tiếng, vẫn chưa cho chồng biết sự thật.

Bà đã sớm có chủ trương, nếu con gái thực sự mang thai, thì cái việc phá thai này nhất định không để cho ai biết, tốt nhất là cho đi du học lấy cái bằng cấp danh giá, sau này về nước lại là một cái thiên kim tiểu thư danh giá.

La Thăng bình cười, sau hai mươi năm kết hôn, ông thường cảm thấy nếu để vợ ra ngoài công tác, nói không chừng thành tựu so với ông cũng chẳng kém.

Đương nhiên buổi chiều, Liên Phụng Tường cùng con gái bước vào phòng khám sản khoa. Hai mẹ con đều đội mũ đeo kính, sợ bị người ta phát hiện, lại có vẻ như dấu đầu hổ đuôi.

Sau khi bác sĩ kiểm tra, xác định là La Vũ Tịnh mang thai ba tháng. Liên Phụng Tường tự trấn an chính mình, xin bác sĩ giữ bí mật, đến khi có được lời cam đoan của bác sĩ mới cùng con gái rời đi.

Một lát sau về đến nhà, Liên Phụng Tường lôi con gái vào phòng, vừa bỏ mũ và kính ra lập tức tát cô một cái “Cái con ranh này, tận ba tháng rồi mà không hé răng, nếu mẹ không phát hiện mày chờ bụng phình ra sao? Tốt nhất bây giờ còn kịp, nhất định phải bỏ nó. Con cũng sắp tốt nghiệp rồi, không thể để phát sinh cái loại này cho người ta gièm pha”.

Liên Phụng Tường cho dù đối với con gái chưa bao giờ cưng chiều nhưng cũng chưa bao giờ thô bạo, đây là lần đầu tiên bà đánh con, nếu không phải nghĩ đến La Vũ Tịnh đang mang thai, không chừng bà muốn chân đá tay đập.

Bị một cái tát, mặt La Vũ Tịnh đỏ lên, nhưng cô cũng không ôm lấy mặt, ngược lại hai tay cô ôm lấy bụng bảo vệ sinh mệnh bé nhỏ “Không, con tuyệt đối không bỏ đứa bé này, nó là con của con cùng Tề đại ca...”.

Không biết cô đã từng nghe ai nói qua, nếu một người phụ nữ muốn sinh con với một người đàn ông, thì chính là vì yêu anh ta.

Mà tâm tình của cô lúc này đúng là như vậy, nếu không giữ được Tề Kiêm Vân, cô cũng muốn giữ lại kết tinh của hai người, cho dù có ngốc nghếch nhưng cô không có biện pháp nào thông minh được, đây chính là yêu đi? Bảo vệ đứa bé này, cô cảm thấy có sức lực, để mà tiếp tục yêu anh.

(3)

“Tề đại ca, con nói là Tề Kiêm Vân” Liên Phụng Tường lập tức bị thu hút, cảm thấy nghi ngờ, dù sao Tề Kiêm Vân ưu tú như thế, nghe nói bạn gái cũng không thiếu, con gái bà làm sao mà trối được hân?

Mẹ có thể nghi ngờ lời nói của cô sao? Đòi hỏi cô nhủ lại, đây là chuyện có thể đùa được sao? Sống đến mười tám tuổi, cô chỉ yêu có một người, thì chỉ có Tề Kiêm Vân, cô không thể tưởng tượng được mình có thể thân mật được với người con trai khác.

Lúc này cô nghiêm mặt nói: “Con xác định, trăm phần trăm xác định, cho dù xét nghiệm DNA cũng có thể”.

“Ngoài nó ra, con cũng không có cơ hội để cùng ai làm vậy, đúng rồi chính là nó!” Liên Phụng Tường càng nghĩ càng thấy hợp lý, ba tháng trước Tề Kiêm Vân đột nhiên từ biệt không làm gia sư nữa chắc là bởi vì “gặp chuyện không may” nên mới nghỉ chạy, giờ làm sao đây? Đương nhiên phải bắt hân chịu trách nhiệm làm cha rồi.

La Vũ Tịnh trong lòng đột nhiên rung động một chút, không biết là mẹ đang suy nghĩ cái gì? Tề Kiêm Vân liệu có nổi điên không? Anh ấy căn bản không muốn có đứa bé, nếu anh ấy biết được hẳn là sẽ rất tức giận.

Có lẽ trong đầu cô nghĩ rất đơn giản, rất chân thành, đến liều lĩnh, thậm chí không để ý đến sự nghiệp học tập cùng tiền đồ, đã quên đi bản thân mình, người như Tề Kiêm Vân có thể hiểu hết được con người cô sao?

Liên Phụng Tường cười lạnh, chỉ thẳng vào con gái, khó khăn nói một câu khen ngợi “con làm tốt lắm”.

Cô chưa kết hôn mà mang bầu tự nhiên lại được mẹ khen ngợi? La Vũ Tịnh còn chưa kịp trả lời thì mẹ đã ra khỏi phòng, tiếng cười vẫn còn vang lại.

Mẹ cô sẽ quyết định thế nào đây? Bắt cô bỏ đứa bé của Tề Kiêm Vân? Hay đưa cô ra nước ngoài để tránh dư luận? Cô chỉ có tưởng tượng được những kết quả này, như thế nào cũng không thể nghĩ đến giấc mơ của cô sẽ có một ngày trở thành hiện thực...

Đêm đó La Thăng Bình nghe xong lời mà vợ vừa nói, cảm thấy chút nữa rớt xuống đến ngực. Cái đứa con gái luôn im lặng đến mức không có tiếng của bọn họ, từ lúc nào mà lại dám gây ra một trận phong ba thế này.

“Em nói thật chứ, Vũ Tịnh mang thai con của Tề Kiêm Vân? Con bé mới mười tám tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ mà”. La Thăng Bình cũng không hỏi đến học hành cùng cuộc sống của con gái, toàn quyền đều giao cho vợ ông xử lý, ông còn tưởng rằng con gái mình cái gì cũng không biết, hóa ra là đã nhảy lớp đến được trình độ này.

“Mười tám tuổi đã sớm có khả năng sinh dục lâu rồi, ông còn nghĩ nó là trẻ con sao?” Sau chuyện này Liên Phụng Tường đối với con gái đã thay đổi rất nhiều, cái đứa con gái vô dụng này rốt cuộc cũng làm được một chuyện ra hồn.

“Thế bây giờ chúng ta nên làm gì?” La Thăng Bình vẫn luôn tôn trọng ý kiến của vợ, nhất là những việc lỗi đời, quan hệ xã giao, vợ ông là người hướng dẫn tốt nhất.

Lên Phụng Tường đã sớm có tính toán tốt, mỉm cười nói “may mắn đối tượng là Tề Kiểm Vân, đây là bất hạnh cũng là may mắn, thời để cho hai đứa kết hôn đi! Dù sao Vũ Tịnh cũng không có cái tài cán gì, tiếp tục học cũng không có ý nghĩa, quan trọng nhất là tìm được một người chồng tốt, để sau này gánh vác sự nghiệp của chúng ta, anh thấy ngoài Tề Kiểm Vân ra còn có sự lựa chọn nào tốt hơn không?”.

“Như vậy” sau khi được vợ thức tỉnh, La Thăng Bình chuyển từ kinh hoàng nhảy nhót sang vui sướng. “Anh thật sự là rất thích thằng bé này, chỉ sợ là nó không thích Vũ Tịnh thôi, nếu bọn chúng đã có con với nhau, tất nhiên là phải biết thời biết thế, thúc đẩy chuyện tốt mà làm thôi”.

Hai vợ chồng họ bàn bạc một lúc, liền đưa ra quyết định, trong mắt bọn họ cuộc hôn nhân này không phải cầu là có được, cái gọi là đánh nhanh diệt gọn, không thừa dịp lúc này thì còn đợi đến khi nào, nhất định có thể trói chặt Tề Kiểm Vân.

“Anh sẽ liên lạc với gia đình bên đấy, yên tâm sẽ theo lời em mà làm”.

La Thăng Bình lấy giấy bút ra, ghi lại những ý chính của vợ, lần này đàm phán không thể thất bại, cần phải quyết định cuộc sống sau này cho con gái.

Lúc mới nhận được điện thoại, gia đình họ Tề mặc dù khiếp sợ nhưng lập tức đồng ý, họ đối với La Vũ Tịnh mà nói cũng có chút hiểu biết, đó là một cô gái bình thường ngoan hiền ngày thơ, chắc chắn là bị Tề Kiểm Vân cứng rắn đàn áp.

Con của họ từ bé đã thông minh, mọi thứ đều hơn người, cả phương diện tình yêu tính ra cũng là cao thủ, thậm chí còn làm cho họ phải thường xuyên lắc đầu thờ dài, không biết có bao nhiêu cô gái vì nó mà tan nát cõi lòng. Thật không biết là đến khi nào nó mới chịu yên ổn mà dừng chân.

Hai mươi ba tuổi mà đã cưới vợ, sinh con, ở xã hội hiện đại có vẻ như là hơi sớm một chút, nhưng đối với người làm cha, làm mẹ như họ mà nói, làm cho con sớm có trách nhiệm với gia đình, có thể coi là chuyển biến tốt.

Việc này không thể chậm trễ, hai người ngay lập tức gọi con tới, vừa thấy là bảo con cưới La Vũ Tịnh làm vợ, hơn nữa là càng nhanh càng tốt, nếu không để cô dâu lúc cưới bụng to rồi tiệc mất vui, hai gia đình lại không biết giấu mặt mũi vào đâu.

Vừa nghe được tin La Vũ Tịnh mang thai, Tề Kiểm Vân mày nhú chặt, không một chút vui sướng, chỉ thấy bức tức “dựa vào cái gì mà muốn con cưới cô ấy, cho dù là mang thai chắc gì đã là của con”.

(4)

“Vũ Tịnh ngoan ngoãn như vậy, lại học ở trường nữ sinh, trừ con ra thì ai có thể tiếp cận con bé”, La phu nhân còn nói nếu cần có thể làm kiểm tra DNA, chẳng lẽ con muốn làm đến mức đấy”. Diệp Đình Linh nhăn mặt trừng mắt nhìn con, thật không ngờ nó lại nói ra được câu như thế, rất không tốt.

Tề Triển Thần sớm đã đoán được cá tính của con, đưa ra một đề nghị không thể nào cự tuyệt “rất đơn giản, bây giờ con cưới La Vũ Tịnh, không ta sẽ tước bỏ quyền thừa kế của con”.

“Đừng vậy, từ giờ trở đi con nên học việc tự túc tất cả đi” Diệp Đình Linh hoàn toàn tán thành quyết định của chồng. Hiện tại bà là một người mẹ, nhưng cũng là một người phụ nữ, tuyệt đối không thể để đàn ông bội tình bạc nghĩa với các cô gái ngày thơ được, cho dù đây có là con trai mình thì cũng giống nhau.

Chưa bao giờ Tề Kiểm Vân thấy cha mẹ mình kiên quyết như lúc này, xem ra anh không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Được lắm, La Vũ Tịnh cô làm tốt lắm, giả vờ điềm đạm đáng yêu, làm cho anh mất cảnh giác, còn nói là chỉ cần được ở cùng một chỗ với anh, việc gì cô cũng có thể làm, thực sự thì cô đã không từ thủ đoạn, muốn nắm giữ anh.

Cấn răng một cái, anh đồng ý “cưới thì cưới, dù sao cưới ai thì cũng giống nhau!”.

Anh trước sau gì rồi cũng phải lập gia đình, nếu La Vũ Tịnh đã sớm chứng minh khả năng sinh dục, anh cũng đỡ phải mất công tuyển chọn. Kết hôn cùng lắm chỉ là một cái loại hình thức kéo dài về sau, cô dâu là ai cũng đâu quan trọng.

Chẳng qua là anh quá tức giận vì bị người ta tính kế, đây tuyệt đối là kết cục mà La Vũ Tịnh cố ý sắp đặt, anh sẽ không dễ dàng buông tha cho cô đâu, chờ mà xem đi.

“Cưới người ta thì phải đối xử tử tế với người ta, không được đánh, không được mắng, biết không?” Diệp Đình Linh nhắc nhở con, trăm nghìn lần cũng không được nghĩ ngược đãi phụ nữ, đó là cái loại đàn ông không ra gì.

“Con cam đoan sẽ không đánh cũng không mắng cô ấy” nhưng mà anh cũng sẽ không yêu, không thương.

“Còn nữa, con không được chủ động đòi ly hôn, trừ khi là con bé yêu cầu” Tề Triển Thần lại đưa ra cái đề nghị hà khắc hơn.

“Con đã biết”, Tề Kiểm Vân nắm chặt hai nắm đấm, đây là âm mưu của âm mưu, thế mà hắn lại răm rắp nghe theo, tất cả là do cái con bé có cái vẻ bề ngoài ngày thơ ấy ban tặng, hắn nhất định sẽ nhớ kỹ.

Quay trở lại phòng, Tề Kiểm Vân vung tay hất hết đồ vật trên bàn bay tung tóe, bức mình hét lên “con bé chết tiệt, dám hại ra à”.

Tất cả sự mềm mại, ngọt ngào, thậm chí là sự run rẩy của cô tối hôm đó, hiện tại anh đều qui hết ra hai chữ “diễn xuất”, hóa ra phụ nữ có thể nham hiểm đến thế, kiến thức này anh chưa được biết, vậy nên mới phải trả giá lớn.

Anh chấp nhận cái hạn này, nhưng sẽ không chấp nhận số mạng của mình, thế có trời, anh mà không giáo huấn cô từ té thì anh không phải Tề Kiếm Vân!

Ngày cầu hôn (ngày đám ngõ), Tề Kiếm Vân bị cha mẹ giáo huấn từ té, tùy theo bố mẹ đi đến nhà họ La.

La Thăng Bình và Liên Phụng Tường cũng không nghĩ được, tình hình có thể tiến hành thuận lợi như thế. Cái đứa con gái không có thuốc chữa kia, không ngờ có thể lấy được người con rể kiệt xuất như thế, hơn nữa gia thế cũng rất hoành tráng, thật đúng là tổ tiên đã tích đức, tổ tiên đã phù hộ mà!

La Vũ Tịnh nội tâm cực kỳ phức tạp, trăm ngàn lần không dám nghĩ đến là Tề gia chấp nhận hôn sự, lại càng không dám có cái hy vọng xa vời là Tề Kiếm Vân cam tâm tình nguyện. Vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của anh, không cần hỏi cũng biết, anh là bị hai gia đình áp bức.

Nhìn sự việc đang diễn ra, cô không khỏi chờ mong, có lẽ sau khi kết hôn anh sẽ dần dần tiếp nhận cô, thích cô?

Một cái hy vọng nho nhỏ lại bị cô phóng đại, nhìn chung con người ta khi yêu chỉ nhìn thấy thứ mà mình mong nhìn thấy, mặc kệ sự thật có tàn nhẫn thế nào. Bản thân giống như một ngọn cỏ nhỏ, chỉ cần một chút không khí cũng có thể sinh tồn, thậm chí chính mình khỏe mạnh đứng lên.

(5)

Tề Kiếm Vân lặng lẽ vào cửa thì yên lặng đứng một bên, phảng phất như tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến mình, hơn nữa lại càng không để ý người vợ tương lai của mình. Ban đầu anh đối với cô tương đối có thiện cảm, dù sao thì cũng xinh đẹp đáng yêu, đêm hôm ấy lại ngọt ngào như vậy, nhưng trải qua cái màn bức hôn đáng nhớ này, tất cả tình cảm đều biến thành căm hận.

Hai bên chủ gia đình trò chuyện thân mật, rất nhanh chọn ngày tốt chúc lễ cưới, tiếp theo là địa điểm, khách mời, tiệc cưới xa hoa, các chi tiết phiền phức với vẻ thích thú.

Diệp Đình Linh nhìn con đáng yêu của con không yên lòng nói “trường bối chúng ta đang bàn bạc, các con ra vườn một chút đi, lâu rồi không gặp nhau! Muốn tâm sự gì thì tâm sự”.

Trong con mắt người làm mẹ như bà, La Vũ Tịnh thật hiển nhiên ngoan ngoãn, hơn nữa mới mười tám tuổi đã sắp sửa làm mẹ, thật sự là trâu ngơoi mà. Sau này phải “giám sát” con yêu thương cô bé nhiều nhiều.

Tề Kiếm Vân khoe miệng hơi nhếch lên, nắm lấy tay La vũ Tịnh, phảng phất tình ý với cô dâu mới, nhưng chỉ có họ mới biết đây là một hồi trí sức đầu nhau.

Tay anh dùng lực, để lại trên cổ tay cô một vòng tròn màu hồng, cô nửa tiếng cũng không kêu, im lặng chịu đựng.

Cô đã sớm đoán là anh sẽ tức giận, cô đã không làm theo mệnh lệnh của anh, còn làm cho sự việc đến ngày hôm nay. Nói vậy anh cho rằng mình đang bị lừa dối, cô chỉ mong anh cho cô cơ hội, sau khi kết hôn cô sẽ yêu thương anh, làm vợ hiền của anh.

Đây là lần thứ hai họ cầm tay nhau, anh ấy liệu có nhớ không?(nhớ chết liền **) Lần đầu tiên là nguyện vọng trong ngày sinh nhật cô, không nghĩ đến lần thứ hai họ sắp kết hôn, cuộc sống thật là kỳ diệu, cô ngẩn ngơ chờ mong tương lai.

Đi đến vườn hoa, khát xa tầm những cặp mắt ở phòng khách, Tề Kiếm Vân dùng sức hất tay cô ra, giống như bỏ một thứ rác rưởi chướng mắt.

“Cô tại sao không uống thuốc? Cô làm cái quái gì hả?”

“Em... em có lỗi với anh” đối với sự lên án của anh, cô không thể phủ nhận, là cô không hạ được quyết tâm mới đây đưa không uống thuốc, thậm chí còn chờ mong có thể mang thai, để lưu lại dấu ấn hai người đã từng ở cùng một chỗ.

Nhưng mà, sau ba tháng không gặp, anh chỉ có thể nói với cô những lời này sao? Anh tuyệt đối không nhớ đến cô? Biết bao cái ngọt ngào của đêm hôm đó, lại khắc sâu vào tâm trí cô.

Nhìn biểu hiện như sắp khóc của cô, anh lại nhìn ra là giả vờ, cô ta thật không đơn giản, vì trói chặt anh không gì là không làm được.

Cách đây cũng đã có người mơ tưởng mang đứa con của anh, cố ý nói không cần uống thuốc tránh thai, vì đang là thời kỳ an toàn. Nhưng anh cũng không để mình bị ý loạn tình mê, vẫn đứng lúc dùng biện pháp bảo hộ

Lần lên giường ba tháng trước với La Vũ Tịnh, là lần duy nhất anh bị xúc động không dừng lại được, đương nhiên một lần liền trúng thưởng. Cũng không ngờ cô trông có vẻ nghe lời, làm anh nghĩ cô sẽ ngoan ngoãn uống thuốc, kết quả là mang thai, kết hôn tính ra thì cô thật lợi hại.

“Cô không chỉ có hành động hơn người mà lòng dạ cũng không chịu thua kém, thật là làm tốt lắm. Tôi sẽ làm như cô mong muốn, biến cô thành vợ tôi, sinh con cho tôi, nhưng ngoài những điều này ra cô đừng mơ tưởng cái gì cả!”

Lời nói của anh như nhát dao đâm vào tim, cô chỉ có thể hai tay ôm lấy ngực, cảm giác như máu không thể lưu thông, nhưng cô có thể giải thích gì đây? Là cô yêu anh, chủ động thổ lộ tình cảm với anh, là cô lựa chọn không uống thuốc tránh thai để có đứa con, là cô làm anh bị buộc phải chịu trách nhiệm, anh không muốn kết hôn bị ép.

Cô không thể giải thích, chỉ có thể thừa nhận, quả thật là cô đã sai, cô không thể có nửa câu oán hận. Chỉ cầu mong lửa giận trong anh rồi sẽ tắt, sau đó phát hiện tấm lòng của cô, cho nàng cơ hội để làm một người vợ hiền. (Càng lúc càng thấy bức cái con nhỏ này quá nè...)

Anh lựa chọn đem tin xấu đến cho cô trước, để tránh sau này cô lại mơ mộng thái quá, thật sự nghĩ là sẽ có một kết cục hạnh phúc: "Tôi đã đáp ứng với cha mẹ, sẽ không đánh cô cũng không mắng cô, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không yêu cô, không thương xót cô".

Anh đã hạ quyết tâm, sau khi kết hôn sẽ "trương kính như băng", xem cô như là một cái bình hoa, có ở đây hay không có thì cũng chả sao cả chỉ để làm đẹp.

Đáng tiếc, "lời tiên đoán" của anh lại không ảnh hưởng gì đến cô vợ tương lai, cô mặc dù không nói gì nhưng trong lòng lại không có ý lùi bước. Sự chân thành tuổi trẻ của cô nguyện tin tưởng, chỉ cần hai người sớm tối sống chung nhà, núi băng rồi cũng sẽ có thể tan.

"Tôi sẽ không đề nghị lý hôn, nhưng cô thì có thể đề nghị lúc nào cũng được, tôi sẽ đồng ý. Cho dù là thế, cô vẫn muốn kết hôn với tôi?"

Anh đã nói đến mức này, mong có thể thay đổi quyết định của cô, nhưng ở cô vẫn chỉ có cái loại biểu tình ấy, im lặng mang vẻ trầm ổn.

(6)

Cô gái ngây thơ tất cả đều nghĩ đến phải tình thì mới phát sinh "tính"(thú tính, tình dục), cô nhận định anh có với mình bao nhiêu là tình cảm, nếu không sẽ không cùng mình phát sinh quan hệ. Đáng tiếc cô không hiểu, đàn ông không vì "tính" mà phát sinh ra tình, điều này ở hầu hết những người đàn ông đều giống nhau.

"Đưa ngốc!" sự phản hận trong anh chỉ có tăng chứ không giảm, nhìn cái dáng vẻ "bất sở vi động" của cô, cuối cùng buông ra hai tiếng, rồi xoay người bỏ đi trong bóng đêm.

Nhìn bóng dáng xa dần trong đêm của anh, toàn thân cô như hóa đá, tầm mắt không không thay đổi, chân không muốn bước, chỉ có thể si ngốc chờ đợi bóng dáng anh, hy vọng anh có thể quay đầu lại, nhìn thấy tâm tình thực sự của cô.

Cô đã từng nói, để được cùng anh ở một chỗ, điều gì cô cũng có thể làm, cho dù là trong tình huống bị anh ghét bỏ.

Anh mắng đúng, cô là đưa ngốc, ngốc đến cực điểm, nhưng không có cách nào dừng tình cảm này lại, có lẽ chỉ có thể đau lòng đến cực điểm. Nhưng ở tương lai phía trước cô không thể buông tay, vẫn ôm hy vọng...

Trong lòng thật đau đớn quá! Yêu là vô phương phản kháng.

Bởi vì cô dâu mang thai, đám cưới được gấp rút tiến hành với tốc độ nhanh nhất. Vào một ngày cuối tuần trước lễ tốt nghiệp của La Vũ Tĩnh, tổ chức lễ đính hôn, sau khi tốt nghiệp một tuần thì tổ chức lễ cưới.

Cả hai bên gia đình đều hy vọng La Vũ Tĩnh có thể tỉnh dưỡng tốt, nên cũng không có kế hoạch cho tuần trăng mật, có điều cũng cho hai vợ chồng trẻ sống riêng, để cho đôi vợ chồng có thể hưởng thụ cuộc sống mới cưới.

Hiện tại cũng không còn sống kiểu tam đại đồng đường, vợ chồng họ Tề cũng đều đã có kế hoạch, chờ khi đứa bé được sinh ra, sẽ cho Tề Kiếm Vân kế thừa sản nghiệp gia đình. Lúc đấy con đã thành gia, lập nghiệp, bọn họ có thể buông thả trách nhiệm cùng nhau du sơn ngoạn thủy.

"Chào mừng tiên sinh và phu nhân đã về nhà" người quản gia mới của gia đình, họ Ông, cũng là người giúp việc của vợ chồng họ Tề, một người tận tụy và tốt bụng.

Tề Kiếm Vân đối với những sắp đặt đó đều coi như không, nhưng lúc này anh chính là chủ cái nhà này, lời nói của anh chính là thánh chỉ, mà vợ anh chỉ là con búp bê, để nhìn đẹp mắt là đủ rồi.

La Vũ Tĩnh nhìn ngôi biệt thự xa lạ này, cảm thấy lạ lẫm, xa xăm lại có điểm chờ mong.

Cô đã kết hôn, chồng cô là Tề Kiếm Vân, co của bọn họ cũng sắp ra đời, giấc mơ của cô cuối cùng cũng thành hiện thực.

"Phu nhân, đồ đạc của cô đã thu xếp xong rồi" Mấy người giúp việc đã đem hành lý vào phòng ngủ, làm cho cô vừa bước vào liền cảm thấy quen thuộc, nhưng đồng thời cũng cảm thấy hoang mang, sao trong này lại không có gì của đàn ông?

Có điều mấy người giúp việc gọi cô là "phu nhân", chứng tỏ cô là nữ chủ nhân của gia đình này, có cái gì sai chăng?

Đó là đêm động phòng hoa chúc, Tề Kiếm Vân sau khi thực hiện quyền lợi làm chồng với vợ mình, sau đó bước xuống giường, đi đến phòng ngủ của mình là căn phòng đối diện, sau khi tắm xong liền đi ngủ.

Anh đối với mình rất thành thực. Anh có bản năng của một người đàn ông bình thường, anh thích thân thể cô, nhưng tuyệt đối ghét lòng dạ cô, thế nên sau khi xong chuyện anh liền rời đi không thêm nhìn lại, tất cả lời nói đều là dư thừa.

La Vũ Tĩnh nằm trên giường, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, chồng cô không thô bạo cũng không ám áp, mà là lạnh lùng, vô cùng lạnh lùng.

Cô có đủ ấm áp để tan chảy anh sao? Cô bắt đầu nghi ngờ, có lẽ mình cũng không dùng cảm kiên cường như trong tưởng tượng.

Sáng sớm hôm sau, Lục Kiếm Vân sáu giờ đã thức giấc, ra bể bơi sau nhà bơi một tiếng, sau đó vừa ăn sáng vừa xem các giấy tờ, vừa vận tám giờ thì xuất phát đến “Tập đoàn ngân hàng Kinh Vũ”, tám rưỡi ngồi vào bàn, bắt đầu một ngày làm việc.

Cuộc sống của anh sẽ không vì việc kết hôn mà có thay đổi, anh nghĩ điều này thật rõ ràng, cưới vợ sinh con cũng là trách nhiệm, anh đã hoàn thành hết trách nhiệm, đừng mơ tưởng anh phải trả giá thêm gì nữa.

La Vũ Tịnh quả nhiên là người phụ nữ không thể khinh thường, ngoài mặt có vẻ vô hại, nhưng trong lòng lại đa mưu túc trí. Trải qua kinh nghiệm lần này, anh sẽ nhớ rõ bài học, có thể tránh cô càng xa càng tốt.

Còn về thân thể cô, nếu đã là của anh thì tại sao anh lại không hưởng thụ, cô có thể khơi dậy dục vọng trong anh, coi như đây là giá trị duy nhất. (anh đúng là đồ khốn mã).

Đối với đứa con sắp ra đời, anh sẽ dùng phương thức giáo dục của anh, là cho con ý trí kiên cường, Không thể để giống La Vũ Tịnh được, tư chất rất bình thường, đầu óc lại ngu ngốc, để giữ chân đàn ông chuyện gì cũng có thể làm được.

Còn về thân thể cô, nếu đã là của anh thì tại sao anh lại không hưởng thụ, cô có thể khơi dậy dục vọng trong anh, coi như đây là giá trị duy nhất. (anh đúng là đồ khốn mã).

Đối với đứa con sắp ra đời, anh sẽ dùng phương thức giáo dục của anh, là cho con ý trí kiên cường, Không thể để giống La Vũ Tịnh được, tư chất rất bình thường, đầu óc lại ngu ngốc, để giữ chân đàn ông chuyện gì cũng có thể làm được.

Cuộc sống tân hôn là ngọt ngào triền miên, nhưng nó không được áp dụng trên người đôi vợ chồng này.

Thời gian mà La Vũ Tịnh nhìn thấy chồng mình không nhiều lắm, mỗi ngày anh đều đi sớm về muộn, đêm khuya mới thấy anh xuất hiện trong phòng của cô. Cô rất muốn nói chuyện với anh, muốn thâm nhập nội tâm của anh, nhưng anh chỉ là chuyện anh muốn làm, đến nửa câu cũng không phát ra trong cổ họng, làm xong thì rời đi ngay.

Thẳng một mạch đến lúc cô mang thai sáu tháng, anh vì suy nghĩ cho đứa bé nên đêm không sang phòng vợ nữa, khoảng cách của hai người giống như ngư lang chúc nữ, hai cánh cửa ngăn cách còn dài hơn cả dài ngàn hà.

Mỗi lần La Vũ Tịnh đến bệnh viện kiểm tra thai sản, đều là quản gia và lái xe đi cùng, thái độ của Tề Kiếm Vân đúng như anh đã nói, sẽ không đánh cô, không mắng cô nhưng là sẽ không yêu cô, thương cô.

Cô cũng biết cô không có gì để mà oán giận, đây là con đường của cô, cho dù cô có nói với cha mẹ thì họ cũng sẽ nói, hôn nhân có thể chung sống hòa bình là tốt rồi, còn mong hạnh phúc ngọt ngào cái gì chứ.

Cũng may, ông bà nội đứa trẻ cũng khá quý cô, cứ hai ba ngày lại qua thăm cô, còn mua cho đứa cháu tương lai rất nhiều quần áo và đồ chơi. Thậm chí họ còn mong hai vợ chồng sinh thêm vài đứa con, nhà họ Tề đến giờ đều là đơn truyền, rất mong con cháu đầy nhà.

Ngẫu nhiên một hôm chỉ có mộ minh mẹ chồng qua chơi, hai người phụ nữ cùng nhau nói chuyện.

“Kiếm Vân đối xử với con có tốt không?” ngoài quan tâm đến cháu ra, Diệp Đình Linh cũng quan tâm đến con dâu.

“Anh ấy... công việc rất bận rộn” La Vũ Tịnh không đành lòng nói ra thực tế, thật ra cô tinh minh muốn chết.

“Thực sự là thế à” Diệp Đình Linh với việc này cũng khá rõ ràng, cũng không giải thích được. “Thật không hiểu nó đang làm cái gì nữa? Sự nghiệp tuy là quan trọng, nhưng cũng cần gia đình hòa thuận vui vẻ”.

Đối với nghi vấn của bà, La Vũ Tịnh chỉ có thể cười khổ, có trời mới biết phải mất thêm bao nhiêu thời gian nữa, cô mới có khả năng khiến cho Tề Kiếm Vân để ý đến sự tồn tại của mình.

Diệp Đình Linh nhận ra con dâu không được vui vẻ liền nói “không sao, một thời gian sau khi con sinh đứa bé rồi, nó sẽ thường xuyên ở nhà hơn”.

“Vâng”, La Vũ Tịnh xoa xoa cái bụng đã nhô cao, bây giờ tất cả hy vọng của cô đều đặt vào đứa bé này, nói cô ngu xuẩn cũng vậy, điên rồ cũng vậy. Cô chỉ âm thầm chờ mong, chồng cô sẽ vì vậy mà thay đổi, sẽ yêu cô cùng với đứa con bé bỏng của họ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

(1)

Vào cái buổi sáng Tề Khắc Hiên được sinh ra, cha đứa bé rút cuộc cũng có mặt.

Sau hơn mười ba tiếng bị con đau đẻ dày vò, bác sĩ quyết định cho La Vũ Tĩnh mổ sinh, đứa bé rút cuộc cũng an toàn ra đời. Nhìn thấy đứa con mà mình sinh ra, cô chỉ biết khóc, khóc vì vui sướng.

Tề Kiếm Vân lại giống như không nhìn thấy nước mắt của cô, chỉ lo nói chuyện cùng con: “Con tên là Tề Khắc Hiên, sau này là người thừa kế của ta, con phải thật thông minh, thật tài giỏi, từ nay trở đi cha sẽ dùng phương thức của cha để giáo dục con”.

La Vũ Tĩnh có một dự cảm không tốt, trong mắt chồng chỉ nhìn thấy mỗi con, người mẹ như cô không có một chút vị trí nào sao.

“Anh để em ôm con một lát...” cô vươn tay, định chạm vào đứa bé.

“Cô mệt rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi” Tề Kiếm vân bế con, xoay người đi đến phòng trẻ sơ sinh.

Nhìn bóng dáng cao lớn của anh, nước mắt vui sướng của cô chuyển thành nước mắt đau khổ, sâu nặng. Cô rút cuộc cũng đã hiểu được, chồng mình sẽ không vì đứa con mà yêu thương cô, tất cả chỉ là giấc mơ của cô, giấc mộng xa vời.

Vài ngày sau, La Vũ Tĩnh xuất viện, phát hiện chồng mình mời về hai người bảo mẫu. Ngoài mặt thì nói là để cho cô khỏi phải vất vả, bởi vì khi sinh con cô đã mệt mỏi lắm rồi, bây giờ cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi. Trên thực tế là tước đoạt quyền làm mẹ của La Vũ Tĩnh. (Thằng này không phải người mà !!!!)

Đúng vậy, La Vũ Tĩnh muốn được ôm con chăm con, nhưng người bảo mẫu lo lắng không giữ được công việc của mình, nào là tắm rửa, thay tã tất cả xong xuôi mới đem thiên sứ bé nhỏ đến cho cô.

Không có cơ hội để làm cái gì đó cho con, cô giống như một vị phụ nhân nhàn rỗi, là bắt buộc nhàn rỗi.

Một đêm của ba tháng sau đó, Tề Kiếm Vân lại lần nữa đi vào phòng của cô, bật duy nhất một bóng đèn sáng mờ ảo, không nói một câu, cởi bỏ áo ngủ của cô.

Đã lâu không ôm phụ nữ, dục vọng sớm đã mau chóng chật ních rồi, nhưng trong quá trình hoan ái rút cuộc anh cũng yên lặng mà làm, chỉ có tiếng ồ ồ thờ đốc là hơi chút lộ ra trào dâng của anh.

Kỳ thật anh hoàn toàn có thể đi ra ngoài tìm một người tình nhân, thậm chí là vài người cũng được, nhưng không hiểu tại sao anh rất lười ra ngoài phát triển, phụ nữ đều là những sinh vật có tâm tư phức tạp, anh đã chọc phải một lần kết hôn, chẳng lẽ còn muốn lần thứ hai?

Nếu anhim lặng khiến người ta không thể hít thở nổi, thì cô lại có thói quen cắn môi dưới. Nếu khoái cảm ngẫu nhiên đến quá mãnh liệt thì mới phát ra một tiếng thở gấp.

Cô không dám thừa nhận với anh cũng như với chính bản thân mình, cho dù những lúc thế này không hề kết hợp với những lời nói ngon ngọt, nhưng cũng làm cô tìm đập không thôi. Mỗi lần nghe tiếng bước chân anh đến gần, cô lại giống như cô gái của năm đó, trong lòng ngượng ngùng chờ mong.

Cuối cùng cô cúi đầu mở miệng nói: “Em muốn tự mình chăm sóc Khắc Hiên, có được không?”.

“Cô tự chăm sóc bản thân mình là đủ rồi” anh ngồi dậy mặc quần áo, nhanh chóng rời đi, không cho mình có thời gian mà lưu luyến nơi này.

Nhìn theo bóng dáng mờ hồ của anh, cô rút cuộc hiểu được thế nào là “mẫu lấy từ vì quý” (Không hiểu nghĩa của câu này lắm), không thể áp dụng trên người anh được, hoặc là anh không muốn mở cửa trái tim mình, là anh cố ý trả thù cô.

Ban ngày ngoài mặt thì hòa bình, đêm đến thì lại mãnh liệt, đó là nỗi phật phùng trong lòng cô, đi từ thất vọng cho đến tuyệt vọng.

Tề Kiếm Vân cố ý không muốn một lần nữa sinh thêm con, mỗi lần chính mình đều sử dụng biện pháp an toàn coi như “một lần bị răn cản mười năm chưa hết sợ”. Trong lòng thầm nghĩ không nên bảo cô uống thuốc tránh thai, tránh để mình lại bị trúng kế của cô một lần nữa.

Sức mạnh của La Vũ Tĩnh cứ từng giọt từng giọt bị hút cạn, trước cô vì yêu mà hạ quyết tâm, giờ chỉ mang lại kết quả là sự lạnh lẽo.

Quả nhiên tình yêu là không thể miễn cưỡng, mà nay cô chuyển hướng cho con mong có tình thân an ủi.

(2)

Sau khi Tề Khắc Hiên được ba tuổi, ngay lập tức được đưa tới vườn trẻ quý tộc, ba bữa ở nhà đều có quản gia và người giúp việc chăm sóc, cô chỉ có thể đưa con ra cửa, đợi con trở về, đó là tất cả thời gian mà cô có thể ở với con.

Đó là thời gian quý báu của cô, thời gian vô cùng quý báu.

Yêu cầu của Tề Kiếm Vân đối với con vô cùng cao, chương trình học mỗi ngày đều không thay đổi, thẳng một mạch đến hết ngày La Vũ Tịnh vì con mà ngồi bên giường kể chuyện cổ tích, nhưng đứa trẻ rất nhanh chìm vào giấc ngủ, nhìn cậu bé đã mệt muốn chết rồi.

Những ngày vô vị cứ như vậy trôi qua, cuộc sống của La Vũ Tịnh chung quy cũng chỉ có niềm vui những lúc ít ỏi được gần con, cùng với những đêm tìm đập không thôi chờ đợi chồng.

Giống như ông trời trêu ngươi vậy, cha mẹ cô mất trong một tai nạn giao thông, vậy là trong thoáng chốc cô trở thành cô nhi, trừ bỏ gia sản khổng lồ bên ngoài, cô chỉ còn lại sự tỉnh mịch.

Cho dù tình cảm của nàng với cha mẹ không được hòa thuận lắm, nhưng họ là những người thân của cô, từ nhỏ những điều này đã khắc sâu trong trí nhớ cô. Cô thực sự không nghĩ là mình và họ phải từ biệt nhau theo cách này, tất cả nước mắt cứ thế mà không ngừng rơi xuống.

Đó là đã kích khởi đầu, ngay sau tang lễ kết thúc, Tề Kiếm Vân lại nói với cô những lời vô nhân tính: “Cô có lẽ trước kia vì sự tồn tại của cha mẹ nên không dám đề nghị ly hôn, bây giờ không còn gì cản trở rồi, cô cứ tùy thời gian nói với tôi một tiếng là được”. (Thằng này là cảm thù không phải là người)

Toàn thân cô bỗng dưng lạnh ngắt, giật mình hiểu ra, cô yêu cái người đàn ông này nhưng anh ta sẽ không yêu ai, cũng không muốn ai yêu.

Anh ta luôn luôn mong cô chủ động mở miệng ly hôn, trước mắt nàng không còn một tia hy vọng, cô có nên rời đi lúc này hay không, cô chỉ yêu hai người nhưng mà bọn họ có lẽ chẳng bao giờ yêu thương cô...

“Vũ Tịnh, đây không phải Vũ Tịnh sao?” một giọng nói trong trẻo truyền đến từ phía sau.

“Cô là...” La Vũ Tịnh xoay người, nhìn khuôn mặt tươi cười đối diện giống như đã từng quen biết.

Nếu không phải sau buổi trưa hôm đó, cô gặp Bảo Hủy Hân ngoài đường, có thể cả đời cô ngày nào cũng giống ngày nào, không buồn không vui, không biết vì sao mà sống.

“Tớ là Hủy Hân, trước đây tớ ngồi phía trước cậu, là bạn học cấp ba của cậu đây”.

La Vũ Tịnh mở to mắt nhìn, cuối cùng cũng nhận ra đối phương. “Lâu rồi không gặp, cậu thay đổi nhiều quá, mình không nhận ra cậu ngay được”. Trước mắt là cô gái xinh đẹp, hợp thời trang, đây chính là cô bạn nhạ nhà Bảo Hủy Hân sao?

“Cậu một chút cũng không thay đổi, vẫn là đáng yêu thuần khiết ngày nào”, Bảo Hủy Hân cố ý trừng mắt liếc cô một cái, cô bạn này một năm hay mười năm thì vẫn đỏ mặt như cô gái.

Hôm đó, hai người họ ngồi ăn rất lâu, đến lúc chiều tà, tâm trạng La Vũ Tịnh cũng thoải mái hơn, bàn luận về công việc, chồng chưa cưới, niềm vui kiêu hãnh của bạn.

Bảo Hủy Hân sau khi tốt nghiệp đại học làm ở đài truyền hình, tuổi trẻ năng động cộng với tài hoa rất nhanh đã là nhà sản xuất, chồng chưa cưới của cô cũng là nhà sản xuất. Hai người có thể nói là không hòa thuận, cãi nhau rồi yêu nhau, lúc nào cũng tranh luận rôm rả.

Đối với La Vũ Tịnh mà nói, đó là điều mà cô không dám tưởng tượng, nam nữ khi sống chung còn có thể như vậy sao? Nếu như có một lúc nào cô thử lớn tiếng với Tề Kiếm Vân, sợ rằng anh sợ cô thần kinh có vấn đề, lập tức bảo cô đi bệnh viện cũng nên?

Lại nghe được thành công của Bảo Hân trong công việc, cô tự cảm thấy xấu hổ, trong những năm gần đây cô đã làm gì? Vì để được cùng ở một chỗ với Tề Kiếm Vân cô đã bỏ lỡ tuổi thanh xuân của mình, đánh cược tương lai, đổi lấy hư không tịch liêu, ngay cả khuôn mặt của chính mình cũng mơ hồ không nhớ rõ.

“Thôi đừng nói chuyện của tớ nữa, nói chuyện của cậu đi...” Hủy bảo hân kêu lên, bản thân là người làm truyền hình, cô rất thích nghe các loại chuyện cũ.

“Tớ, tớ hiện tại...” La Vũ Tịnh cũng không biết nói từ đâu, nhưng bạn tốt đang chăm chú mỉm cười nhìn, làm cô chậm rãi kể lại từ đầu. Nhiều năm như vậy cô chưa được quan tâm như thế, cảm giác có người thật sự quan tâm đến sự vui buồn của cô.

(3) Mà Hủy Bảo Hân nghe đến kinh ngạc, suy nghĩ rồi cho một cái bình luận: “Ly hôn đi! Còn có cái gì không bỏ xuống được nữa sao?”

Ly hôn đi, ly hôn đi! những lời này trong đầu La Vũ Tịnh, như tiếng chuông vang vọng, làm cô rung động á khẩu không trả lời được.

“Nhưng mà tớ, tớ còn đứa con...” cô đưa ra cái lý do tương đối đương nhiên, không khỏi có điểm đau lòng, tuy nói là con cô nhưng cảm giác lại rất xa cách, cho dù sống chung dưới một mái nhà.

“Cậu có chồng, có con, thậm chí có lái xe, có quản gia nhưng không có chính bản thân mình, sớm muộn gì cũng hỏng mất thôi”. Hủy Bảo Hân tiếp xúc xã hội nhiều, đã thấy nhiều lắm những ví dụ tan tan hợp hợp, hạnh phúc miễn cưỡng chung quy cũng không thể kéo dài.

La Vũ Tịnh không nói gì, cô tìm không thấy lý do khác, kỳ thật rất sâu trong lòng cô đã sớm hiểu được, cuộc sống như vậy không phải không sống được mà sẽ làm cô từ từ héo úa đi. Bao lâu nay cô đã không muốn đối diện với sự thật, mà nay nghe những lời này chỉ sợ là u buồn mà kết thúc.

“Sau khi ly hôn muốn tìm nhà ở, công việc cũng không phải thực sự khó khăn, khó là ở chỗ tìm lại chính mình”.

Lời nói của bạn tốt như mầm cây lớn dần lên trong lòng, ngày qua ngày trong tiếng thờ dài cùng với nước mắt, tận đến khi cô đưa ra đề nghị ly hôn, Tề Kiếm Vân một lời lập tức đồng ý, cả hai người đã đợi ngày này từ rất lâu.

Đây là giải thoát không chỉ đối với anh, mà với cô cũng là giải phóng, một hành trình mới được mở ra, con đường này chỉ có mình cô.

Trời hừng sáng, ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, ánh sáng mang lại chút chói mắt, làm cho người ta cảm thấy không muốn mở mắt ra.

Lúc thức dậy, La Vũ Tịnh nói với chính mình, đây là một ngày mới, mặc kệ thế nào đi nữa cô sẽ làm dùng chút sức lực làm bản thân mình thay đổi.

Công ty thiết kế Sơn Hải.

Chín giờ sáng, quản lý Diêu Tư Bắc giới thiệu nhân viên mới với nhân viên công ty, không cần dùng microphone, âm thanh vang vọng. . .

“Buổi sáng tốt lành, tôi muốn giới thiệu với mọi người một đồng nghiệp mới, chính là cô La Vũ Tịnh đây, cô ấy vừa mới ly hôn muốn tìm một cuộc sống mới, đúng rồi con cô ấy năm nay đã được bảy tuổi”.

Diêu Tư Bắc cá tính thẳng thắn, có gì nói nấy, anh trước đây là học trưởng của Huy Bảo Hân, đã đáp ứng sự nhờ vả của học muội cũng nên làm đến nơi đến chốn.

Ý tưởng của anh rất thực tế, công ty có ba mươi nhân viên, đại bộ phận đều là nam, phái nữ ở công ty hiếm, mà mỹ nữ lại càng hiếm, ngay từ đầu nên nói rõ ràng, tránh về sau lại có tò mò hỗn loạn.

La Vũ Tịnh cũng không nghĩ là muốn giấu diếm, nhưng mà nói ra tất cả ngay lần đầu tiên thế này vẫn làm cô có phần cảm thấy xấu hổ, bình thường một cô gái hai mươi tuổi hẳn là có ít người như cô đi.

Đàn ông trong công ty nghe xong, mặc kệ ý định ban đầu hiện lên là gì lập tức mất hết, hóa ra cô gái có vẻ bề ngoài xinh đẹp này đã từng kết hôn, lại còn có con nhỏ, xem ra chỉ có thể đơn giản mà ngắm nhìn thôi.

“Từ hôm nay trở đi, cô La sẽ bắt đầu làm trợ lý tại công ty chúng ta, mong mọi người giúp đỡ để công việc của cô ấy đi vào quỹ đạo.”

“Nhất trí”.

“Còn nữa, hôm nay vì có nhân viên mới nên buổi tối sáu giờ rưỡi, mọi người gặp nhau ở chỗ cũ nhé, tổ chức tiệc mừng người mới, mọi người nghe rõ chứ?”.

“Nghe rõ”.

Sau khi kết thúc màn giới thiệu, mọi người quay trở lại công việc, La Vũ Tịnh cũng không có thời gian nhiều để mà suy nghĩ, Diêu Tư Bắc đã phân công cho cô công việc đầu tiên, dùng ánh mắt không dám tin tưởng nhìn cô, cùng với giọng nói có vẻ nghi ngờ.

“Tôi đoán cô trước đây cũng chưa từng làm gì, trước hết sắp xếp lại chỗ tư liệu này, trong ngày phân loại theo nội dung, không có vấn đề gì chứ?”

“Không thành vấn đề”

La Vũ Tịnh tiếp nhận rất nhiều tài liệu, cô đã tìm được mục tiêu đầu tiên, cô nhất định phải làm cho quản lý với mình có cái nhìn khác xưa, đừng nói cái gì là không thể.

Suốt cả một ngày, chỉ ngồi sắp xếp tài liệu cũng làm cho cô kiệt sức, tài liệu khách hàng của công ty cùng với dự án công trình của công ty rất là nhiều, cô chỉ sợ là mắt ba ngày cũng không sửa sang xong mắt.

Không biết bao lâu sau. Diêu Tư Bắc đi đến trước mặt cô gõ nhẹ lên mặt bàn nói :”sáu giờ rồi, tan tầm thôi”.

Sáu giờ? Thời gian trôi nhanh vậy sao? Cô thấy chuyện này thật kỳ diệu, ở Tề gia một ngày cô sống dài như cả năm, hóa ra khi con người có việc để làm sẽ cảm thấy thời gian thật ra không nhiều lắm.

“Việc của tôi còn chưa có làm xong . . .” giọng của cô có vẻ hơi chần chừ, nhìn một mặt bàn đầy văn kiện, đến một nửa cũng chưa xử lý xong?

“Có ai nói cô phải làm hết trong một ngày sao, nói nhiều quá”, ngay từ đầu đã bóc đồng như thế sợ sau này cô sẽ kiệt sức mắt.

“Chờ lát nữa đi liên hoan mừng nhân viên mới, đừng đến muộn, mà cô đã biết chỗ chưa?”

Anh đưa danh thiếp của nhà hàng ăn uống cho cô, nhưng mà cái địa điểm này đối với cô không xác định được, trước đây mỗi lần ra cửa đều là xe đưa đón, cảm giác phương hướng của cô hình như chưa được dùng qua. (Chán cái cô này không được, như là gà công nghiệp bị nuôi nhốt bấy h thả ra đường ý).

“uhm. . . hình như tôi không biết chỗ này, không sao tôi sẽ gọi taxi”.

Diêu Tư Bắc hơi nhếch mí “Đi taxi làm gì? Lãng phí tiền! Trong ba tháng này cô chỉ có nửa tháng tiền lương thôi, chú ý tiết kiệm một chút chứ?”.

Sự thẳng thắn làm cho cô hoảng sợ, nhưng cũng có phần cảnh giác, nghĩ ra chính mình thật sự không biết đến những khó khăn của cuộc sống, kiếm được ít sao có thể tiêu hoang, còn có để lo cho chính mình cuộc sống?

“Là ... tôi sẽ đi xe buýt đến đấy”, cô chạy nhanh lên mạng tìm, lại không biết là tìm từ đâu, có trời mới biết trạm gần đây là trạm nào, cô căn bản là chưa từng đi xe buýt.

Nhìn vẻ mặt mê mông của cô, Diêu Tư Bắc chỉ cảm thấy buồn cười, một người phụ nữ chưa bao giờ ra xã hội làm việc, chính là ngu dân như vậy sao? Chờ cô tìm được đúng tuyến xe để đi, chỉ sợ là đến đêm mất! “Không cần phải tìm, tôi lái xe đưa cô đi!”

“Sao?” cô ngẩng đầu, không nghĩ đến quản lý lại sẵn sóc như vậy “Cái này thật ngại quá!”.

“Không phải ngại, là tôi đến kiểm tra xem cô có làm đúng hay không, nếu có sai sót sẽ rất không tốt!” thấy còn có chút thời gian, anh lập tức xem lại hồ sơ mà cô đã phân loại.

“Như thế có được không, quản lý?” cô ở bên cạnh lo lắng hỏi, e sợ chính mình làm sai việc đầu tiên được giao.

“Được rồi, tiếp tục cố gắng”, trên mặt anh cho cô một cái mỉm cười yên tâm “Vâng”.

Bây giờ tối, La Vũ Tịnh và Diêu Tư Bắc cùng nhau đi vào quán ăn, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ tới ghế lô đặt trước, đã thấy bên trong rỗng tuếch, chẳng lẽ là mọi người đến muộn? Nhưng mà đợi một lúc, hai mươi phút rồi ba mươi phút, vẫn không thấy bóng dáng ai xuất hiện.

Sự thật rõ ràng, không có ai muốn đến chung vui cả, La Vũ Tịnh cùng lắm chỉ là một chân trợ lý, mọi người tất nhiên không cần lấy lòng cô, tuy rằng cô là người có dáng vẻ thanh tú, nhưng là phụ nữ đã ly hôn và có con nhỏ, cũng không làm dậy nổi hứng thú của đàn ông độc thân.

Diêu Tư Bắc nhìn đồng hồ, lại nhìn trên bàn đầy món ngon, nâng chén cười nói: “Xem ra, tối nay tôi là người duy nhất trong tiệc mừng người mới”.

“Thật xin lỗi...” La Vũ Tịnh cúi đầu giải thích, thật sự muốn có cái lỗ để chui xuống, cái gọi là lòng người nóng lạnh là thế này đi, cô cũng được lĩnh giáo rồi.

“Cô xin lỗi cái gì, không có người theo chúng ta giành đồ ăn, tôi có thể ăn tùy hứng rồi, nào nâng ly”. Diêu Tư Bắc nghĩ thấy thật khổ, đây không phải là giờ làm việc anh không thể ép buộc nhân viên tham dự được, một khi đã như vậy, thôi tốt nhất là cứ hưởng thụ đi.

“Cảm ơn quản lý!” cô cầm lên ly nước trái cây, lộ ra nụ cười khổ, nhắc nhở chính mình phương hướng, cô sau khi ly hôn có bạn tốt giúp đỡ, trong công việc lại gặp được quý nhân, cô vẫn là một người may mắn.

Cả hai người cũng không nghĩ đến, một bữa ăn này lại có thể kéo dài ba tiếng đồng hồ, hiểu biết của La Vũ Tịnh về Diêu Tư Bắc cũng sâu sắc hơn nhiều. Anh ta hỏi nhỏ gia cảnh không được tốt lắm, khi học đến trung học thì vừa học vừa làm, đại học ngành kiến trúc, vừa học nặng nề vừa nuôi sống bản thân, thậm chí phụ giúp gánh nặng kinh tế gia đình, bởi vậy tính cách chịu đựng khắc khổ sớm đã được hình thành, từ một nhân viên công sở bình thường đến địa vị ngày hôm nay.

(5)

“Quản lý, anh thật là lợi hại” La Vũ Tịnh không khỏi mở to con mắt, sung bái nhìn anh.

Hơi men trong người làm cho hứng chí của Diêu Tư Bắc tăng cao, bất tri bất giác nói xong hết cả truyện đời của mình. “Haha, tôi chính là không có cái ưu điểm gì, chỉ là vui đầu vào cái khổ mà làm thôi, không có gì”.

Khen ngợi người khác nhiều, cô cũng thầm cảm thán “giống như tôi lại chả có gì tốt đẹp cả, sau khi tốt nghiệp trung học thì kết hôn sinh con, không có sở trường cũng chả có bằng cấp, làm cái gì cũng không xong...”.

Anh không quen nhìn cái dáng vẻ tự ti hối tiếc của cô. “Tình lại đi, muốn có sở trường thì học ngay tại công ty, muốn có bằng cấp thì lại tiếp tục đi học, đừng có viện cớ, từ giờ hãy bắt đầu cố gắng.”

“Tôi... còn có thể tiếp tục học tập sao?” Cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, hai mươi lăm tuổi đi học cảm thấy có gì đó thật khó.

“Bản thân đừng có e sợ, sẽ không có người khinh thường cô” anh vươn tay vỗ vào bả vai cô, không coi cô là phái nữ, lực quá thật là mạnh “Công ty có năm, sáu người bây giờ vẫn đi học tiếp, tôi sẽ tuyệt đối ủng hộ các người”.

“Kia...” tuy rằng bả vai hơi đau, nhưng tâm trạng của cô thì quả thật là vui sướng “tôi sẽ thử xem xem”.

“Không sai, đúng là thế, tiếp tục uống!” thấy chén rượu của anh trống rỗng, cô lại rót cho anh.

Nhìn động tác của đôi tay cô, anh có một cái nghi vấn “Đúng rồi, hỏi vấn đề này có một chút không hay, nhưng trước đây cô hẳn là một... thiên kim tiểu thư đi?”

“Vì sao lại hỏi vậy, có phải vì biểu hiện của tôi vô dụng quá phải không?” Chén rượu bị cô rót tràn, nhanh chóng lấy giấy lau đi.

“Không phải vì cô rót tràn, mà là cảm giác khí chất của cô”

“Thật ra... ba mẹ tôi cũng không còn trên đời, lúc kết hôn cho dù có là thiên kim tiểu thư thì cũng sẽ không có người nào đau xót tôi” hơn nữa từ khi ly hôn cô lại hoàn toàn cô đơn.

Dáng vẻ nhu nhược của cô làm cho anh hoàn toàn choáng váng, vội vàng cảnh cáo chính mình đừng có suy nghĩ, đối phương là cấp dưới của mình, là nhân viên mới được học muối gửi gắm nhờ chiếu cố, anh chưa bao giờ nghĩ phát triển tình yêu công sở, cái này thật sự phiền toái.

“Dựa vào bất luận kẻ nào cũng không bằng dựa vào chính mình, cố lên, tôi sẽ tận lực giúp đỡ”.

“Cảm ơn quản lý!” cô lấy trà thay rượu, kính anh một ly.

Giây phút này, cô rất tin tưởng và hy vọng vào tương lai của mình, cuộc sống đã có mục tiêu, vì ngày đầu tiên đi làm của chính mình hoan hô một cái đi!

Đêm đó, Tề Kiếm Vân mở cửa phòng của vợ, bên trong là một mảnh tối tăm, anh lơ đãng phát hiện trên giường không có người, thế này mới phát hiện ra một sự kiện, hóa ra anh đã ly hôn rồi!

Đây không phải là phòng vợ anh, mà là phòng vợ cũ mới đúng.

Bảy năm kết hôn đối với anh mà nói, La Vũ Tĩnh chỉ tồn tại trên giường, nói đây chính là hư tật xấu của đàn ông cũng tốt, nói đây là sự trừng phạt của anh đối với cô cũng tốt. Đây chính là anh cả ngày không nhìn đến cô, ly hôn cũng không đến nơi đến chốn.

Tuy lời nói là thế, nhưng anh cũng không có lập tức xuống giường, ngược lại anh nằm trên đệm suy nghĩ, tiếp theo mình nên làm gì bây giờ? Nên báo thư ký hay trợ lý tìm cho anh một người phụ nữ hay sao? Trong lý tưởng của anh thì chỉ cần không gây phiền toái, im lặng, sẽ không chủ động cũng không cự tuyệt, chỉ cần ngoan ngoãn để anh ôm là tốt rồi.

Trước khi kết hôn anh thích phụ nữ như mèo hoang, sau khi kết hôn thì là thỏ con ngoan ngoãn, không nghĩ nổi là mình lại thay đổi khẩu vị.

Thế giới rộng lớn, trừ bỏ La Vũ Tĩnh ra anh hẳn còn tìm được người phụ nữ như thế đi?

Trên ga trải giường như là có mùi hương gì đó, anh chuyển hướng gối đầu hít vào, một mùi thơm hoa lai tự nhiên, đây hẳn là hương vị của La Vũ Tĩnh lưu lại.

Vì thế tiêu chuẩn chung của anh bỏ thêm một điều kiện, ngoài trắng nõn, im lặng, nhu thuận ra còn phải có mùi hương hoa lai. (Ặc ặc...)

(6) Mỗi ngày mặt trời mọc rồi lại lặn, nháy mắt đã ba tháng trôi qua.

La Vũ Tĩnh cũng dần dần thích ứng với nhà mới, căn phòng này so với phòng tắm của cô trước kia còn nhỏ hơn, nhưng có chút nhỏ bé ấm áp, đáng yêu, mỗi khi cô bước chân về nhà, đều không nhận được thỏa mãn nghĩ A ta đã về nhà ~oa!

Sống tự lập một mình, không gian trong nhà mà quá lớn sẽ cảm thấy thật tịch mịch.

Làm một người phụ nữ độc thân, cô có thể làm những gì mình muốn làm, trừ bỏ công việc ra cô đang ký học đại học tại trực, cho dù là mất năm năm hay mười năm thì cô cũng nhất định phải đạt được mục tiêu.

Bạn tốt Bảo Hủy Bảo Hân thường thường đến chơi với cô, mang cô đi những nơi có món ăn ngon, phong cảnh đẹp. Có khi chồng mới cưới của cô ấy cũng đi cùng, mình cười nhìn dáng vẻ trên đùa của vợ, thỉnh thoảng ôm vợ cười to không ngớt. Nhìn vợ chồng bọn họ tình cảm thân thiết, La Vũ Tĩnh rất hâm mộ họ, một đôi nam nữ có thể cùng nhau thương thức, cùng quý trọng nhau, là duyên phận như thế nào mới có được?

Nghĩ lại mối quan hệ của cô với chồng cũ, hoàn toàn là kết quả mê đắm của cô gái trẻ, cô còn chưa hiểu hết anh ta. Anh ta lại càng không muốn gần gũi cô, hai con người không biết gì về đối phương lại là vợ chồng những bảy năm trời.

Cô đã rất nhiều lần mơ thấy chồng cũ, cũng mãnh liệt nhớ đến con, muốn nhìn mặt con một lần. Nhưng nếu nói là muốn gặp con thì lại phải hỏi ý của Tề Kiếm Vân, nhưng cô không dám gọi điện cho anh ta, cho dù là đã ly hôn nhưng âm thanh lạnh lùng kia sẽ làm cô sợ chết khiếp.

Cứ thế cô lại chần chừ lần nữa lại lần nữa, cuối cùng quyết định đợi hết thời gian thử việc, trở thành nhân viên chính thức, cô cũng nên lấy hết dũng khí, gọi điện cho chồng cũ đưa ra yêu cầu gặp con.

Cứ quyết định như vậy đi! Cô cho mình một động lực, nhất định cô phải làm được.

Về phương diện khác, sau khi ly hôn được ba tháng Tề Kiếm Vân cuộc sống vẫn không hề thay đổi, thời gian dài ngắn đối với anh cũng chẳng có ý nghĩa. Đầu óc tỉnh táo làm việc, thi thoảng chú ý tiến độ học hành của con, các công việc trong nhà thì đã có quản gia để ý, căn nhà có hay không nữ chủ nhân thì cũng giống nhau.

Duy nhất có một điều làm cho anh cảm thấy phức tạp, chính là mỗi đêm dài yên tĩnh, anh có thói quen đi đến phòng ngủ của vợ, không nghĩ lay tỉnh chính mình rằng bọn họ đã ly hôn, bây giờ cô sẽ không còn ngoan ngoãn trên giường chờ đợi anh.

Trợ lý đã giúp anh chọn ra không ít các đối tượng, nhưng anh không dậy nổi hứng thú, đây sẽ không phải là nguy cơ “rối loạn thời kỳ tiền trung niên” đi?

Mặc dù công việc làm cho anh phân tâm, nhưng về lâu về dài cũng phải nghĩ biện pháp.

Lại một buổi tối tăng ca, mười giờ đêm, Tề Kiếm Vân đi ra khỏi trụ sở Kinh Vũ, lái xe Tiểu Dương đã chờ sẵn ở cửa.

“Chào chủ tịch”, Tiểu Dương thái độ cung kính thay anh mở cửa xe. Tề Kiếm Vân im lặng gật đầu, ngồi xuống xe liền mở công van ra xem, vừa nghe thấy tiếng nhạc động tác dừng lại, thì ra trên xe đang mở nhạc.

“Thiếu em, thế giới sẽ ra sao...”

“Đây là bài hát gì vậy?”

Lái xe Tiểu Dương thấy mình đã quên mất không tắt nhạc, sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch “Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Tôi sẽ tắt ngay”.

“Không sao, tôi muốn nghe thử xem” Tề Kiếm Vân ngăn lại động tác anh ta “anh cứ lái xe là được rồi”.

“Vâng...” Tiểu Dương mặc dù cảm thấy lo lắng, nhưng lời nói của chủ tịch chính là thánh chỉ, bắt anh hát anh cũng phải hát.

Chiếc xe từ từ tiến về phía trước, tiếng hát trong suốt quanh quẩn trong xe, kết hợp với tiếng nhạc du dương càng làm thêm mê hoặc lòng người.

“Những khát khao mơ mộng của em, anh sẽ không bao giờ biết... anh mất đi em, tất cả đều như thế trở nên lạnh lùng...”

Nghe xong hết bài hát, Tề Kiếm Vân đưa ra một cái bình luận: “giai điệu bài hát này nghe được, nhưng ca từ thật là ngu xuẩn”.

“Vâng... để tôi tắt đi” lái xe Tiểu Dương mặc dù không ủng hộ, nhưng ngoài mặt vẫn phải ứng phó.

Tề Kiếm Vân lại mở tập công van ra, nhanh chóng chuyển tâm vào công việc, điều quan trọng nhất với người đàn ông chính là sự nghiệp, có được thành công là có được hết thảy, mất đi một người phụ nữ có đáng gì.

Phía ngoài cửa sổ xe, người đi qua người đi lại, cảnh tượng vội vàng, đây hình như là gió đêm thổi một cái đi thật xa, thật xa.

“Bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ là nhân viên chính thức!”

“Cảm ơn quản lý, cảm ơn!” La Vũ Tịnh luôn cúi đầu, bây giờ thẳng lưng đứng lên, còn không dám tin tưởng mình đã đạt được mục tiêu.

“Không cần phải cảm ơn, là biểu hiện của cô thực sự rất tốt, tôi đương nhiên muốn giữ cô lại công ty”. Điều Tư Bắc lộ ra vẻ mặt tươi cười, để đào tạo một người chưa có kinh nghiệm cũng không phải dễ dàng, đây là anh đã không làm thất vọng sự nhờ vả của học muội Bảo Hỷ Hân.

Nhưng mà anh cũng thực sự thương thức La Vũ Tịnh, một người phụ nữ chưa bao giờ ra ngoài công tác có thể làm việc chuyên nghiệp như thế, chứng minh cô rất có năng lực, rất có tiền đồ.

“Tôi sẽ cố gắng, cảm ơn quản lý!”

La Vũ Tịnh nói lời cảm tạ, cô rốt cục cũng kháng định được với quản lý năng lực của bản thân, quan trọng hơn cô cũng hoàn thành lời hứa hẹn với chính mình, trước tiên phải yêu cầu chồng cũ được gặp con.

Lúc buổi đêm, cô lấy hết dũng khí để gọi điện thoại, trải qua sự hỗ trợ của ông quản gia, đến thư ký rồi trợ lý, cuối cùng mới đến Tề Kiếm Vân nhắc mấy, vẫn là giọng nói lạnh lùng: “Tôi đang bận nhiều việc, có chuyện gì nói mau”.

Âm thanh của anh nghe đến quen thuộc, cảm giác cũng là xa xôi, lòng của cô cứ bồn chồn không thôi, không biết là vì khẩn trương hay là vì cái gì, lời nói của cô không được rõ ràng lắm “Xin hỏi... ngày mai em có thể... về thăm Khắc Hiên được không?”

Tề Kiếm Vân mở lịch làm việc ra, ánh mắt nhanh chóng đảo qua “Ngày mai buổi sáng thằng bé có buổi học tiếng anh”.

“Vậy... em sẽ qua đây từ buổi trưa đi... như vậy có được không?” Nếu anh nói không được, chỉ sợ là cô cái gì cũng không nói nên lời mất, cầu mong anh đồng ý đi?

“Tùy cô” Tề Kiếm Vân lập tức gác điện thoại, không muốn nói nhiều.

Với cái người phụ nữ này anh vẫn chưa hết tức giận, sau khi mắc vào âm mưu của cô, bị rơi vào nắm mờ hôn nhân, bây giờ chính là cái chướng ngại vật, làm cho anh rơi vào cạm bẫy thói quen, làm cho anh tìm người phụ nữ khác cũng không có hứng thú.

La Vũ Tịnh thở ra một hơi, may mắn là mình đã quyết tâm gọi điện thoại, nếu không chẳng biết đến khi nào mới lại có thể nhìn thấy Khắc Hiên.

Con có hay không nhớ đến mẹ đây? Cho dù con không nhớ mẹ thì mỗi ngày mẹ đều nhớ con... còn người đàn ông trong nhà kia, hẳn là chả bao giờ nghĩ tới cô đi?

Chính là anh vẫn nhớ đến cô với cô trong những giấc mơ, để lại cho cô những tiếng thở dài, một ít sầu não, một loại tình cảm cho đi không thể nào thu lại được.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

(1)

Mười hai giờ trưa hôm sau, La Vũ Tịnh đứng ở cửa Tề gia, có lẽ trong mắt đa số mọi người đây là đây là một ngôi biệt thự hùng vĩ giàu có, nhưng đối với cô nói nó giống như nhà tù, vất vả lắm cô mới thoát khỏi nó, may mà vì con nếu không cô cũng không có dũng cảm mà bước vào lần nữa.

Người tiến đến mở cửa là ông quản gia “Phu nhân khỏe”.

“Đừng gọi tôi là phu nhân, gọi tôi La tiểu thư là tốt rồi” La Vũ Tịnh hiểu được ý tốt của ông, nhưng cô phải nhắc ông cho đúng, nếu không để chồng cũ của cô nghe được cũng không hay.

Ông quản gia vẫn chỉ là mỉm cười, không có trả lời, trong lòng ông đã có định kiến.

Thật may mắn, Tề Kiếm Vân không có ở nhà, cô vào phòng đọc sách thì liền thấy con, cậu bé đang ngồi ngay ngắn trước bàn viết bài, nhìn đáng vẻ tâm trung cực kỳ giống cha mình, thậm chí giống như thoát ly khỏi thế giới.

“Khắc Hiên! Mẹ đến thăm con” tiếng nói nhỏ nhỏ cất lên, không thù không quý rầy cậu bé.

Tề Khắc Hiên đầu cũng chưa nâng lên “bài tập của con con chưa làm xong, mẹ đừng phiền”.

“Mẹ ở đây ngồi cạnh con, có được không?”.

“Vâng”.

La Vũ Tịnh ngồi vào ghế da bên cửa sổ, chỉ lẳng lặng nhìn con, như vậy thôi cũng làm cô vô cùng thỏa mãn.

Ba Tháng rồi không thấy con, hình như con đã trưởng thành hơn một chút? Đứa trẻ tuổi này chuyển biến rất nhanh, có lẽ về sau con sẽ phải học nhiều hơn, cô sẽ cố gắng có nhiều thời gian hơn nhìn con.

Tề Khắc Hiên tiếp tục vui đùa với các ký tự, không biết bao lâu, ngẩng đầu nhìn thấy mẹ vẫn đoan chính ngồi chỗ đó, trên mặt mang theo một tia cười hiền dịu, không có một tia mất kiên nhẫn, ánh mắt tràn đầy tia ấm áp.

Cậu là một đứa trẻ có trí tuệ trưởng thành sớm, còn thực sự học tập là để vui lòng ba, ở trong gia đình này ba giống như thần, còn mẹ giống như là một cái bóng đương nhiên, phảng phất như không tồn tại.

Thật ra cậu cũng không hề chán ghét mẹ mình, cậu chính là sung bái cha, nếu cha không cho cậu gần gũi với mẹ, cậu liền ngoan ngoãn duy trì khoảng cách.

“Con làm hết bài tập rồi sao? Có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Xong rồi” cậu buông bút máy, im lặng một lúc rồi mở miệng “con muốn ăn bánh trôi đậu đỏ”.

Thái độ của Tề Khắc Hiên với mẹ như thế thật là không đúng, cậu là cậu chủ nhỏ của gia đình này, trừ bỏ ba ra thì ai cậu cũng không nên tôn trọng. Nhưng La Vũ Tịnh không để ý đến mấy điều này, được làm cái gì đó cho con làm cô thấy vui mừng.

“Được, con chờ mẹ một lát.” Trong ba tháng này, tài nghệ nấu ăn của cô đã tiến bộ rất nhiều, thường xuyên tự mình nấu cơm ăn, cũng thường làm cơm hộp mang đến công ty, luyện tập rồi cuộc cũng có lúc được công dụng, bây giờ cô có thể nấu bánh trôi đậu đỏ cho con rồi.

Thời gian vui vẻ dường như trôi thật mau, La Vũ Tịnh đã nấu xong bánh trôi đậu đỏ, nhìn con ăn từng miếng từng miếng một, làm cô vui mừng hơn mọi chuyện khác, cũng biết đây là thời gian quý báu, cô muốn có nhiều cơ hội để yêu thương con nhiều hơn.

Tề Khắc Hiên ngồi trước bàn ăn, miệng phong đồ ăn, xem ra cũng không khác gì những đứa trẻ bình thường.

“Tiểu Hiên, con có muốn ăn thêm một bát nữa không?”.

Cậu bé nhũn mày, giống như thói quen của bố “ba ba nói không thể gọi con là tiểu Hiên, mẹ gọi con là Khắc Hiên”.

“Mẹ xin lỗi, mẹ quên mất” cô vỗ vỗ đỉnh đầu mình, mặt hơi đỏ lên, bởi vì phương thức giáo dục độc đáo của Tề Kiếm Vân, tên gọi thân mật đáng yêu không được cho phép.

“Không việc gì” nhìn mẹ tự tránh như vậy, Tề Khắc Hiên bỗng dưng thấy áy náy, lại không biết làm thế nào để biểu đạt, dù sao thì cậu cũng bị dạy thành ý trí kiên định, nhưng không có xúc động cùng với nhiệt tình.

Cuối cùng, cậu chỉ nghĩ ra một cái phương pháp ngu xuẩn “con muốn ăn một chén nữa”.

“Được” La Vũ Tĩnh lấy cho con một chén to nhất, hỏi một cách chờ mong “ăn có ngon không?”

“Ăn ngon lắm” cậu nhìn mẹ mình, thận trọng gật đầu.

(2)

La Vũ Tĩnh vừa nghe vừa cúi đầu, bởi vì hốc mắt của cô đã đỏ cả, đáp án của con làm cô ấm lòng trở lại, chính là ba chữ ngắn ngủi ấy đối với cô cũng rất đủ.

Không khí ấm áp trong nhà đột nhiên bị Tề Kiếm Vân vừa trở lại đánh gãy, khi anh xuất hiện ở phòng ăn, nhiệt độ như giảm đi vài độ.

Ông trời ơi, thực sự là anh? Không phải nằm mơ? Có như vậy trong nháy mắt, La Vũ Tĩnh nghĩ đến đây là cảnh trong giấc mơ của mình. Cảm giác của cô đối với Tề Kiếm Vân vẫn còn rất mãnh liệt, nhịp tim cô đang bình thường bỗng trở nên vội vàng, giống như chạy một trăm mét vậy.

“Ba, hoan nghênh ba về nhà” Tề Khắc Hiên buông bát đứng lên, thái độ cung kính giống như một binh sĩ gặp được vị tướng.

“Mấy người đang làm cái gì?” Tề Kiếm Vân sớm cũng đã ngửi được mùi của nồi chè, chỉ là hỏi một chút cho có.

Anh không thích ăn đồ ngọt, nên nghĩ con mình hẳn là cũng không thích, vừa rồi nhìn con ăn rất ngon. Đúng là đứa trẻ bảy tuổi chỉ là đứa trẻ bảy tuổi.

La Vũ Tĩnh đứng lên, hai tay chấp sau lưng “em... em nấu bánh trôi đậu đỏ cho Khắc Hiên ăn”.

Nhưng mà cô bối rối rất nhiều, cô cũng đã liều mình nói với bản thân, hiện tại cô là một người phụ nữ độc lập tự chủ, không phải là cái cô gái nhỏ đáng thương, cô có quyền lợi đến thăm con trai mình, cô không nên cảm thấy chột dạ.

Sau ba tháng thời gian xa cách, ngoảnh lại vẫn thấy anh làm cô khấn trương vạn phần, thậm chí muốn tìm một chỗ để trốn đi.

So với cô hai tay nắm chặt phía sau, anh vẫn trầm tĩnh vững vàng, giống như không chịu một ảnh hưởng nào cả. cô nghĩ thật sự là không công bằng mà, anh vĩnh viễn sẽ không có lúc nào bị xao động sao?

“Mấy người cứ từ từ ăn đi!” Tề Kiếm Vân đối với cái kiểu tụ họp gia đình này không có hứng thú, xoay người hướng về phía phòng làm việc.

Bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề nhỏ, một vấn đề mà đáng nhẽ phải được giải quyết từ lâu, lại chậm chạp tìm không ra biện pháp, bởi vậy anh quyết định xoay người, tốt nhất là đối mặt với vấn đề làm cho anh khó giải quyết này.

La Vũ Tĩnh nhìn chồng cũ ngồi vào bàn ăn, cời bỏ cả vật, mặt vẫn là không có một chút thay đổi, anh rút cuộc là muốn thế nào? Bị anh nhìn thẳng vào, tim trong lồng ngực cô đập rộn lên, đây là cảm giác bị người ta nhìn thấu, anh cũng biết tâm cô bị xáo động vì anh? Trái tim này thật là khờ mà.

“a... nếu không ngại để em múc cho anh một bát nhé?” vì phép tắc xã giao, cô vẫn mở miệng hỏi anh một tiếng.

Anh im lặng trong ba mươi giây, thời gian là ngắn ngủi nhưng mà cảm giác lại thấy rất lâu, cô nghĩ là anh sẽ nhũn mày một cái, nhưng anh lại nhẹ nhàng gật đầu, cái này đúng là không thể đoán được!

Cô múc cho anh một bát, chậm chậm đưa tới trước mặt anh “Anh ăn từ từ”.

Tề Kiếm Vân ăn được hai miếng, may mắn là không có ngọt quá, anh ghét nhất vị ngọt đậm. Bỗng anh chợt nghĩ, anh từng cảm thấy môi vợ cũ thật ngọt, hơn nữa là anh rất thích liếm nó, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Vấn đề phức tạp trước mắt anh bây giờ chính là, đã ba tháng trôi qua rồi, anh vẫn không tìm được người phụ nữ thay thế vợ cũ, điều này làm cho anh thực sự rất buồn bực.

Thực sự anh đã tận tâm hết sức, trợ lý đã cung cấp rất nhiều tư liệu về mỹ nữ, trên cơ bản chỉ cần anh nói một câu, thì giống như hoàng đế ngày xưa tuyển phi tần, muốn chọn ai cũng được.

Điều quý quai là cứ hé ra khuôn mặt khả ái nào trong ảnh chụp, anh một chút khẩu vị cũng không cảm thấy, ngay cả xấp xếp một buổi gặp mặt cũng không muốn.

Anh nghi ngờ mình có phải hay không đi vào nguy cơ của đàn ông tuổi ba mươi, nhưng mỗi sáng thức dậy xuống giường, anh vẫn có phản ứng sinh lý bình thường, chẳng lẽ nói theo cách khác là anh không có cảm giác đối với phụ nữ?

Hiện tại anh lại có một cái vấn đề, tại sao khi nhìn thấy vợ cũ anh lại có cảm giác thú tính trở dậy? (Thua luôn rồi ^^)

Cô có vẻ gầy đi một chút, thần sắc có vẻ sáng sủa, mái tóc dài che phủ hai tai, mặc một bộ váy thanh lịch màu lam, không có lấy nửa điểm diêm dúa hoặc gợi cảm, lại làm cho anh lửa nóng như đòi mạng, đây rốt cục là cái vấn đề gì?

La Vũ Tịnh không hiểu sao tầm mắt của chồng cũ lại sắc bén như vậy, trước đây chỉ cần hai người ngồi đối diện nhau là làm anh tức giận ngay, thật không hiểu cô đã làm gì trên tức anh, thôi cô đi chuyển tầm mắt sang con vậy!

“Khắc Hiên, miệng con dính bản kia!” La Vũ Tịnh lấy khăn giấy lau mặt cho con, Tề Khắc Hiên hơi giật mình một chút, tuy là không có thói quen này nhưng cũng không cự tuyệt.

Nhìn dáng vẻ hòa hợp của hai mẹ con, làm cho tâm tình Tề Kiếm Vân trở nên ác liệt, nặng nề buông bát xuống, giọng nói lạnh như băng ở dưới không độ “Khắc Hiên bài tập hôm nay đã làm hết chưa?”.

“Đã làm hết ạ” nghe hiểu ngữ khí của cha, vui chơi là tội các, học tập là tất cả.

“Vây đi luyện đàn Violong, đừng lãng phí thời gian”.

“Có vẻ như em không nên quấy rầy nữa, em đi trước đây” La Vũ Tịnh cảm lấy áo khoác và túi xách, giống như con thỏ nhỏ đang muốn chạy trốn, tính uy hiếp của Tề Kiếm Vân quả thực rất mạnh, xem ra cô đã tôi luyện nhiều năm cũng không thể thông dong đối mặt được.

(3)

“Mẹ”

thời khắc sắp bị tách khỏi mẹ, Tề Khắc Hiên nhin không được kêu lên.

“sao?” động tác của cô đột nhiên dừng lại, hôm nay chính là lần đầu tiên con gọi cô, cổ điều chỉnh trái tim đang tan ra của mình.

“Không, không có việc gì” Tề Khắc Hiên muốn nói lại thôi, bởi vì cha đã dạy dỗ từ trước, không được có những hành động làm nũng, trên thực tế cậu cũng không biết thế nào là làm nũng.

“Chờ lúc nào mẹ có thời gian sẽ trở lại thăm con, đương nhiên, sẽ không làm ảnh hưởng đến giờ học của con”.

Cô xoa đầu con, việc gặp lại con cứ thấy sao thật ngán ngùi, nhưng cô nên thỏa mãn rồi. Có lẽ là ảo giác, khoảng cách của cô và con tựa như trở nên rất gần.

La Vũ Tịnh xoay người rồi đi, hai cha con nhìn theo bóng dáng dần biến mất nơi phía cửa lớn, đột nhiên căn phòng trở nên trống trải, món chè bánh trôi đậu đỏ dường như cũng mất hết vị.

Không khí yên lặng làm người ta có cảm giác không thở nổi, giọng Tề Kiếm Vân trầm thấp ra lệnh “Mau đi tập đàn đi”.

“Vâng”. Tề Khắc Hiên đi về phía phòng ngủ, Tề Kiếm Vân đi về phía phòng làm việc, bọn họ đều có việc quan trọng mà chính mình phải làm, không có thời gian để suy nghĩ.

Nhưng đêm hôm đó, tiếng đàn violon đứt quãng liên tục, không thành thạo trơn tru như mọi ngày.

Đêm đã khuya, Tề Kiếm Vân lần đi lộn lại vì không ngủ được, đi đến phòng ngủ của vợ cũ, nằm ở trên giường một hồi lâu, không biết là hoài niệm hơi thở cũ của ai, một nỗi buồn dày đặc bao quanh anh, cho tới bây giờ anh cũng rõ cảm giác này, đêm nay không biết là đã thờ dài mấy trăm lần.

Trong trí nhớ của anh, vợ cũ là một người phụ nữ có vẻ ngoài đơn thuần nhưng nội tâm vô cùng phức tạp, có lẽ ly hôn cũng là một trong những thủ đoạn của cô, làm cho anh phát hiện thói quen, phát hiện ra cảm giác là cô tồn tại. (Haizzzzz một cái anh này quá, suốt ngày tưởng...)

Nếu đó là sự thật thì cô đã tương đối thành công, bây giờ cả người anh đều không thấy thoải mái, kỳ quái là chính mình lại không thể chịu nổi.

Chết tiệt, anh phải tìm người phụ nữ thay thế cô, nếu không chắc là anh phát điên mất.

Công ty thiết kế Sơn Hải.

“Vũ Tịnh, đem hợp đồng này đánh máy lại cẩn thận, sau đó lưu lại” Diêu Tư Bắc thuật tay đưa tài liệu cho trợ lý, hiện tại anh đã có thói quen làm việc với cô, hai người làm việc rất ăn ý.

“Vâng” La Vũ Tịnh nhận lấy tài liệu, hai tay liên tục gõ trên bàn phím rất linh hoạt. “Hiệu suất làm việc của cô ngày càng cao” Diêu Tư Bắc thật sự là đã nhìn cô với cặp mắt khác xưa, càng ngày càng thường thức.

“Cảm ơn” cô cũng đã học được đối với những lời khen ngợi cho mình, không cần quá khiêm tốn.

“Buổi tối có khả năng sẽ tăng ca, có lẽ sẽ phiền đến cô đi?” Anh biết cô đăng ký học tại chức, mỗi tuần đều luôn luôn có vài buổi phải đến lớp.

“Hôm nay không cần đi học, xin quản lý có gì cứ phân phó”.

“Lời tạm biệt không thể nói quá sớm, chờ cô làm việc đến lúc trời tối, chỉ có thăm, ha ha!” Điều Tư Bắc nhìn cô mà cười, vẻ mặt khoái trá. Hai người nhìn nhau cười, lại không chú ý đến rất nhiều ánh mắt xung quanh bọn họ đang nhìn chằm chằm. Mọi người đều tự hỏi cùng một vấn đề, Điều quản lý chính trực lúc nào cũng sang sảng của bọn họ, bị người phụ nữ đã một lần ly hôn kia câu dẫn sao?

Tại đây quang cảnh trung là dương thịnh âm suy, Điều quản lý là một người có phái lòng chút cũng không có gì kỳ quái, chưa bao giờ thấy anh ta nhẹ nhàng như thế với nhân viên, huống chi lại là một nữ nhân viên, đây lại không phải là một chuyện tình văn phòng đi?

Thời gian tan tầm đã qua từ lâu, công ty chỉ còn lại Điều Tư Bắc và La Vũ Tĩnh, tiếp tục hăng hái chiến đấu với các công việc chưa hoàn thành, bỗng nhiên đi động của cô đổ chuông, phá tan không khí đang tập trung.

“Alo” cô cứ nghĩ đó là Hủy Bảo Hân, không nghĩ được nó lại là của chồng cũ, số điện thoại này cô đã dùng từ rất lâu, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta gọi cho cô.

“Khắc Hiên bị sốt, cô về đây đi” Tề Kiếm Vân vẫn là giọng nói trầm trầm, không toát ra được tia lo lắng.

Cô lo lắng vội hỏi: “như thế nào lại bị sốt, bác sĩ đã khám cho nó chưa?”.

“Đừng hỏi nhiều vậy, cô về chăm sóc con, tôi còn bận nhiều việc”.

“Nhưng mà em đang tăng ca...” cô vừa nói vừa liếc mắt sang Điều quản lý, thật sự bây giờ không biết phải làm sao?

“Tôi nói cô bây giờ quay về” cách nói của anh không thương lượng, lập tức ngắt điện thoại.

(4)

Đầu óc La Vũ Tĩnh thật là rối loạn, quay sang Điều Tư Bắc nói: “quản lý, thật xin lỗi, hình như là con tôi đang bị bệnh...”.

“Thật sự?” Điều tư Bắc không lo lắng gì, trực tiếp thay cô đưa ra quyết định “Vậy cô mau về nhà xem cháu đi”.

“Nhưng còn có công việc...”

“Đừng nói gì công việc” anh đánh gãy lời cô, nghiêm mặt nói: “không có gì là quan trọng hơn người nhà, cô về đi, nhớ gọi taxi, lúc này không cần tiết tiền”.

Quản lý thực sự là một người tốt, Cô rất cảm động cúi đầu nói: “cảm ơn quản lý... có cơ hội tôi sẽ bồi thường anh”.

“Lần sau mời tôi ăn cơm là được rồi, thôi mau đi đi” anh cũng không khách khí với cô, dù sao thì cô mời anh trả tiền là được rồi.

“Không thành vấn đề, cứ quyết định vậy đi, xin phép quản lý tôi đi đây”, cô rút cuộc cũng yên tâm một chút, cầm lấy túi xách đi ra.

Vội vàng rời công ty, La Vũ Tĩnh bắt taxi, nói địa chỉ Tề gia, cảm giác quen thuộc ngoài ý muốn, đã rời đi ba tháng rồi vậy mà vẫn quen thuộc trong đầu. Có một điều nhỏ thôi đã nhớ kỹ như vậy, đối với bảy năm kỷ ức làm thế nào phai nhạt.

Vừa xuống xe cô liền nhìn thấy ông quản gia đang đứng chờ cạnh cửa “phu nhân tốt lành”.

La Vũ Tĩnh cũng không có tâm trạng sửa cách xưng hô của ông, vội vàng hỏi: “Khắc Hiên bây giờ sao rồi?”.

Ông quản gia cũng rất lo lắng, trả lời: “Bác sĩ đã đến rồi, cho uống thuốc và tram cứu, nhưng mà vẫn thấy cậu chủ có vẻ không được thoải mái”.

“Thằng bé ở trong phòng sao, cháu muốn nhìn nó?”

Vừa bước vào phòng, La Vũ Tĩnh chỉ muốn khóc, nằm ở trên giường là thân thể bé nhỏ, mặt mũi tái nhợt, trán đỏ mồ hôi, hai mắt nhắm nghiền, trông rất khổ sở.

“Khắc Hiên con có khỏe không!” cầm tay con lên, cô phát hiện cậu bé đang phát sốt, ngủ không được yên.

“Mẹ, mẹ” trong con mê man, Tề Khắc Hiên nhẹ nhàng gọi mẹ, dù cha không thích cậu gần gũi với mẹ, nhưng ở trong đáy lòng vẫn khát vọng có sự dịu dàng của mẹ.

Con vừa mới gọi cô! Nghe được tiếng gọi này hốc mắt của cô liền đỏ “mẹ ở đây, mẹ về thăm con đây, Khắc Hiên con phải cố lên”.

Trong mơ hồ Tề Khắc Hiên nghe được tiếng nói của mẹ, cho dù là mơ cũng không sao cả, cậu bé cứ như vậy mà yên tâm. Ở phương diện nào đó cậu

và mẹ cũng tương tự nhau, vì niềm vui của cha mà miễn cưỡng bản thân mình, trong cuộc sống chỉ cần một chút niềm vui là có thể thỏa mãn.

Lúc này Tề Kiếm Vân đi vào phòng, ho khan một tiếng không biết thế nào đành hỏi: “Con có khỏe không?”.

Đột nhiên lại gọi vợ cũ về nhà, thật là anh không còn có phương pháp nào khác, con bị bệnh không được thoải mái, còn luôn miệng gọi mẹ, anh không thể không thỏa hiệp, không thừa nhận cũng không được, tình mẫu tử của bọn họ quả thật là không thể chia cắt.

Người phụ nữ này cho dù có trăm ngàn cái chỗ hỏng, lại làm cho cha con bọn họ đều khó có thể quên, cuộc đời đúng là lắm cái treu ngoi, còn có càng nhiều thứ không tự chủ được.

La Vũ Tịnh ngẩng đầu, lo lắng lo lắng “bây giờ vẫn còn sốt, quân gia nói là đã cho uống thuốc, giờ chỉ còn chờ thằng bé tự hạ sốt thôi”.

“Bởi vì thằng bé cứ luôn gọi mẹ... cho nên... cho nên tôi mới gọi cô trở về” anh quả là không biết điệu dàng trong lời nói, chỉ biết lạnh lùng đưa ra kết luận “Tôi còn có công việc bề bộn, cô chăm sóc con là được rồi”.

“Tôi sẽ” cô tuyệt đối sẽ không rời đi, cho dù Tề Kiếm Vân có bảo cô đi, cô cũng muốn ở lại bên con.

Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng mang theo ưu thương cùng kiên nghị, Tề Kiếm Vân lẳng lặng nhìn trong chốc lát, muốn nói rồi lại thôi. Chung quy cũng xoay người rời đi, ở phòng làm việc vẫn còn núi công việc đợi anh.

Đêm nay anh lại mất ngủ, nghĩ đến việc cùng vợ cũ đang ở cùng dưới một mái nhà, rất nhiều ý nghĩ mơ màng nảy lên trong đầu anh, đây rốt cuộc là tại làm sao? Người phụ nữ kia rốt cuộc đã làm gì anh?

Buổi sáng ngày hôm sau, Tề Khắc Hiên đã giảm sốt, trên người đầy mồ hôi, vẫn còn đang yếu nhưng đã dễ chịu hơn. Khi cậu mở mắt ra, điều đầu tiên nhìn thấy là gương mặt của mẹ.

Người cả một đêm ở bên cạnh chăm sóc cậu, không phải là người cha mà cậu luôn sùng bái, mà là người mẹ luôn có cảm giác xa cách. Trong mắt cậu không thể không có một dòng nước âm ỉ chảy ra, rất nhanh chính mình chớp mắt vài cái, không để nước mắt chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

(1)

Qua mười giờ tối, La Vũ Tịnh rút cuộc làm cho con ngủ, nhìn khuôn mặt con còn vương nước mắt, lòng cô đau như cắt, trăm ngàn lần không tưởng tượng nổi con dám phản kháng lại cha, nguyên nhân lại là để giữ cô lại.

Nếu có khả năng, cô muốn cho con một tuổi thơ vui vẻ, gia đình hạnh phúc, nhưng hiện tại kết cục là đã ly hôn, cô không có khả năng làm được, chỉ có thể thăm con nhiều một chút, quan tâm nhiều một chút.

Xác định Khắc Hiên ngủ say, cô vừa đi khỏi phòng được vài bước chân, liền thấy Tề Kiếm Vân đứng ở ngay hành lang, cô sợ tới mức lùi lại hai bước, thiếu chút nữa đâm vào tường.

“Vội vàng cái gì?” anh nắm bả vai cô, làm cho gáy của cô không đập vào tường.

“Tôi đưa cô về” Hơi ấm truyền theo ngón tay anh, làm cô khấn trương hơn gấp trăm lần, lắp bắp nói “không... không cần”.

Nói là trở về, hôm qua cũng chính là cô tự về, vì sao hôm nay anh ta lại muốn đưa cô đây.

“Tôi đi lấy xe” Anh căn bản không cần hỏi ý kiến cô, mà đối với cô đó là ý chỉ.

Không đánh lại được tác phong áp chế của anh, cô chỉ là ngoan ngoãn ngồi lên xe của anh, xem ra thời gian ba tháng mọi thứ không thay đổi được nhiều cho lắm, vẫn là anh bá đạo còn cô thì vẫn là yếu đuối.

Giống như đêm nay, nhìn anh trách cứ con, cô lại bất lực, tình huống này chỉ sợ là một năm trôi qua thì vẫn cứ giống y như thế đi.

Ngồi trên xe, cô bỗng nhiên phát hiện ra một điều mới mẻ, trước khi ly hôn bọn họ dù có đi ra ngoài đều có lái xe riêng, đây hình như là lần đầu tiên anh ta lái xe đưa cô. Bên trong xe cũng chỉ có hai người, cảm giác phá lệ thân mật cũng có chút gì đó không đúng.

Cô trộm nhìn anh vài lần, giống như trước kia khi anh là gia sư của cô, cô vẫn thường lén nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, cho dù không nói một điều gì, cũng như lúc trước làm cho cô lặng lẽ động tâm.

“Cô ở chỗ nào?” anh hỏi giống như một người xa lạ bình thường.

Cô nói cho anh địa chỉ, anh lại hỏi: “Là nhà cha mẹ cô để lại”.

“Không, là phòng một người bạn tôi thuê cho” cô không nghĩ đến sẽ dùng tới di sản của cha mẹ, những thứ đó vốn không phải của cô kiếm được, sau này cô sẽ đem một nửa đưa cho con, một nửa giao cho các tổ chức từ thiện.

“Cô cũng có bạn sao?” Tề Kiếm Vân nhướn mi hỏi, còn chưa tốt nghiệp trung học cô đã cùng anh đính hôn, sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp kết hôn, mỗi ngày đều canh giữ ở trong nhà, anh chưa bao giờ thấy qua cô có bạn.

Anh ta có thể khinh thường cô như vậy? Áp chế bất mãn trong lòng, cô cố gắng bình tĩnh mà chống đỡ. “E có người bạn học hồi học trung học, nửa năm rồi mới gặp lại”.

“Nam hay nữ?” anh lập tức truy vấn, lúc nói xong chính mình cũng thấy có chút ngạc nhiên, anh cần phải hỏi cô nhiều như vậy làm gì?

“Nữ” kỳ quái, anh ta tự dừng lại hỏi đến cái vấn đề này? Cô nhận không được nhắc nhở anh “lúc em học trung học là ở trường nữ sinh”.

“Ồ” anh căn bản không nhớ là hồi trung học cô học trường nào, anh chỉ nghĩ người bạn học kia của cô có ý đồ gì?

“Cô ấy rất tốt với em, còn giới thiệu em đi làm”.

“Đi làm, cô thiếu tiền dùng à?” hai con người đen sẫm của anh mở to một chút, khó có thể tưởng tượng được loại thiên kim tiểu thư như cô sẽ đi làm, mấy năm trôi qua ngay cả xuống bếp cô cũng chưa từng, có điều tối hôm qua thật đặc biệt, chè bánh trôi đậu đỏ của cô nấu rất ngon.

“Không phải vì tiền, là em muốn làm chút việc thôi, không nghĩ sống những ngày nhàm chán”.

sự kinh ngạc đối với anh chỉ có tăng chứ không giảm, như thế nào cô lại không chỉ là cái bình hoa, cư nhiên có thể có cảm giác, anh tự hỏi. Anh vốn là đang tự hỏi vấn đề “thân thể” chính mình, bây giờ thật ra đối với anh lại thấy có vẻ hứng thú với “tâm linh” của cô.

Người phụ nữ giỏi mưu kế này sẽ đối tính thật sao? Không chỉ đi thuê phòng để ở, lại còn đi làm, sống một mình, cứ như thế mà buông tha cho thân phận Tề phu nhân, lúc trước không phải cô hao hết tâm lực mới đạt được sao? Im lặng một hồi, anh mới lại mở miệng

“Làm ở công ty nào?”.

“Công ty đó rất nhỏ, chắc anh chưa nghe qua”.

“Nói tôi nghe” anh thật sự rất kiên trì, anh cũng không muốn cho cô đi vào cái công ty quái quỷ gì, nếu xảy ra chuyện gì, mặt mũi Tề gia không biết dẫu vào đâu.

“Công ty thiết kế Sơn Hải”.

Anh âm thầm ghi nhớ cái tên này, ngày mai sai trợ lý lập tức đi điều tra, xác định là công ty chính phái mới có thể để cô tiếp tục đi làm. Anh cũng không biết đây có phải là ý nghĩ bảo hộ gia đình hay không, tóm lại anh không muốn cô xảy ra vấn đề gì.

“Đúng rồi, em còn đăng ký học đại học tại chức, em nghĩ tiếp tục học lên” không biết sao lại làm vậy, cô chính là muốn nói cho anh nghe chuyện này, có thể chứng minh một chút ý tứ hàm xúc của cô, cho anh biết cô không phải là cô của ngày xưa.

Quả nhiên, anh càng lấy ánh mắt không thể tin được nhìn về phía cô, yên lặng một chút lâu rồi mới mở miệng “cô đã thay đổi không ít”.

“Mỗi người đều đã thay đổi”. Không khí bên trong xe rất quái lạ, cô nhìn trộm anh vài lần, không nhìn ra được anh đang suy nghĩ gì, rõ ràng đã ly hôn rồi, cô lại còn có ý nghĩ về anh, chẳng phải đi một vòng lại về chỗ cũ sao? Không có nửa điểm tiến bộ.

Tề Kiếm Vân mắt nhìn thẳng phía trước, thoạt nhìn như là đang chú tâm điều khiển xe, chỉ có anh mới biết, nỗi lòng của anh đang rối lên, không ngừng nghĩ về sự thay đổi của cô, cô thực sự đã thay đổi sao? Cho nên đối với anh không có ý nghĩ lại muốn làm Tề phu nhân, đối với anh không cần cầu gì, cũng không hề có cảm giác?

Các loại tâm tư trong xe cứ thế diễn ra, xe đã chạy đến trước cửa tòa nhà, cô vội nói “dừng ở đây là được rồi, cảm ơn anh đã đưa em về, quay về nhớ lái xe cẩn thận”.

Cô nói mấy câu khách sáo, tự mình mở cửa xe bước xuống, nghĩ rằng buổi tối nay đến đây là kết thúc.

Tề Kiếm Vân cũng bước xuống xe, nhìn quanh bốn phía kiểm tra, may mắn đây là tòa nhà an ninh đảm bảo, ở đây sống một mình có thể coi như an toàn.

“Chờ một chút!” anh giữ chặt tay cô, thật ra cũng không biết là muốn nói gì.

(2)

“Chờ một chút!” anh giữ chặt tay cô, thật ra cũng không biết là muốn nói gì.

“Có chuyện gì sao?” cô quay đầu lại hỏi, trong lòng hồi hộp, có lẽ cô vẫn là chờ mong điều gì?

“Cảm ơn cô đã chiếu cố Khắc Hiên” anh rút cuộc nghĩ ra một đề tài, một vấn đề an toàn để nói, cũng là đề tài của bọn họ trước đó.

“Em là mẹ thằng bé, đây là điều đương nhiên thôi” đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào mũi giấy, bỗng nhiên ngừng đầu, lấy hết can đảm cố gắng nói “mong anh, đối với con thả lỏng một chút, là cho con có một tuổi thơ vui vẻ, được không?”

Đôi mắt của cô... nguyên bản là trong suốt vậy sao? Đèn đường thật ra cũng không phải thật sáng lắm, nhưng ánh mắt của cô linh động là cho người ta mê mẩn, Tề Kiếm Vân trong lòng ngẩn ra, rốt cục trả lời một câu “tôi sẽ để ý”.

Nói ra cũng kỳ quái, thời điểm bọn họ còn làm vợ chồng, số lần nói chuyện cộng lại của một tháng cũng không nhiều bằng buổi tối hôm nay. Bây giờ hai người không có quan hệ gì, ngược lại có thể cùng nhau nói chuyện bình thường, chuyện này thật đáng chiêm chọc làm sao?

Có lẽ sau khi ly hôn còn có thể làm bạn bè sao? Trước khi kết hôn cô đã dùng hết thủ đoạn để trở thành vợ của Tề Kiếm Vân, nhưng sau bảy năm trôi qua cô đã chịu sự lạnh nhạt của anh đủ rồi, có lẽ anh nên đổi góc độ suy nghĩ lại, cô cũng không phải người phụ nữ có tâm địa rắn rết độc ác, anh cần gì phải ép người quá đáng.

“Cảm ơn anh” cô mỉm cười đứng lên, mềm mại như cánh hoa, mắt anh lại một trận choáng váng.

“Tôi là cha thằng bé, điều này là đương nhiên” anh dùng lời nói vừa rồi của cô để trả lời, đồng thời nhớ đến cái bắt tay đầu tiên của họ nhiều năm trước về trước. Ngày đó là sinh nhật mười tám tuổi của cô, nguyện vọng của cô cũng chỉ là muốn bắt tay anh một cái, mà bây giờ cô còn có nguyện vọng ấy không?

“Như vậy... cũng khuya rồi, anh lái xe cẩn thận một chút” cô thu lại tay nét mặt không thay đổi “ngủ ngon”.

“Ngủ ngon” anh nhìn theo đến lúc khuất sau cửa, anh cũng phải đi thôi, nhưng có một sức mạnh kỳ diệu nào đó, làm cho anh thật lâu không muốn rời đi.

Khi anh ngồi vào trong xe, cũng là lúc đưa ra quyết định, thời điểm nên hành động, anh sẽ không để chính mình phải bó tay sâu não, đây không phải là tác phong của Tề Kiếm Vân anh!

Ngày hôm sau, La Vũ Tịnh đến công ty sớm hơn so với bình thường, bởi vì hôm qua đã xin nghỉ một ngày, cô không muốn làm công việc chậm chễ.

Diêu Tư Bắc vừa nhìn thấy cô liền hỏi: “Con của cô đã khá hơn chút nào chưa?”.

“Khá hơn nhiều rồi, cảm ơn quản lý”.

“Vậy là tốt rồi, tinh thần thoải mái hơn, hôm nay lượng công việc cũng không ít”.

“Xin quản lý cứ giao việc đi!” La Vũ Tịnh nắm chặt bàn tay nhỏ, một mực nóng lòng muốn thử.

Diêu Tư Bắc sáng khoái cười to “được, mỗi người đều có cương vị riêng, bắt đầu tác chiến”.

Cả một buổi sáng bận rộn trôi qua, thời gian cơm trưa mới thả lỏng một chút, La Vũ Tịnh ăn xong cơm hộp của mình, đến phòng trà nước rửa. Một lát sau, cô nhìn trong gương thấy có hai nữ đồng nghiệp đi vào, công ty chỉ có ba người là nhân viên nữ, không biết nhau cũng khó, có điều hai người đó vào làm trước, thân thiết nhau thì không nói làm gì, cô ý vô tình xa lánh La Vũ Tịnh.

Một nữ đồng sự đầu tiên mở miệng “Nhìn không ra cô cũng thật là ghê gớm”.

“gì?” La Vũ Tịnh ngờ ngác một lúc, nhìn trái nhìn phải không thấy có người khác, cho nên người mà họ đang nói với là cô?

“Là phụ nữ đã ly hôn, có con nhỏ, còn có thể lấy được tình cảm của quản lý, tôi thật là bội phục cô ” nữ đồng nghiệp thứ hai ngoài mặt mỉm cười, trong lòng lại mỉa mai.

“Tôi cùng quản lý?” La Vũ Tịnh tròn tròn mắt, nghĩ rằng công ty chỉ có một quản lý, họ là đang nói Diêu Tư Bắc?

Nữ đồng nghiệp thứ nhất ra vẻ tốt bụng “chúng tôi không có ý kiến, dù sao quản lý vẫn là độc thân, cô cũng là người tự do, chẳng qua trong công ty nên chú ý một chút, miễn cho mọi người có đề tài để bàn tán”.

“Đúng vậy! Vụng trộm đến cũng vô vẻ kích thích, ha ha ~”.

Bỏ lại tiếng cười chói tai, hai người quay đi, La Vũ Tịnh một mình đứng trước bồn rửa tay, cả người giống như tượng đá, cô thật không dám tin tưởng, ở trong mắt mọi người cô và quản lý lại có quan hệ mờ ám gì?

Làm sao bây giờ? Điều này, cô phải làm sao mới tốt đây? Quản lý đối với cô rất chiếu cố, cô không nghĩ bởi vậy mà lại bất hòa với anh ta, nhưng không

để rơi ra khoảng cách trong lời nói, chỉ sợ làm cho người ta thêm bình luận, cô thật sự không hiểu, con người với nhau sao lại trở thành phức tạp như vậy? Sáu giờ chiều.

Điều Tư Bắc đi đến trước bàn của La Vũ Tịnh, ngữ điệu vẫn khoáng trá như bình thường “Tan tầm thôi, không cần cố gắng như vậy, tài liệu không có đuổi theo cô, mai làm lại tiếp tục làm”.

“vâng” La Vũ Tịnh gật đầu, không hiểu được có phải là ảo giác của cô hay không, những đồng nghiệp đang chuẩn bị tan tầm đều vênh tai lên nghe.

“Cô nói mời tôi ăn cơm, vậy hôm nay thế nào?”

“A... tôi... con tôi đang cảm mạo chưa khỏe lắm” La Vũ Tịnh cúi đầu né tránh tầm mắt anh, bởi vì lời ra tiếng vào của các nữ đồng sự, làm cho cô lúng túng, cho dù cô tự nhận trong sạch, cũng không nghĩ mọi người tin là thật.

“Không sao đâu, vậy lần sau đi!” Điều Tư Bắc vẫn là sáng khoái cười, lại ần ần mang một chút mát mát, chính anh cũng không nói nên lời nguyên nhân.

“Vâng... quản lý gấp lại sau” cô cúi đầu đi ra cửa công ty, cảm thấy mình thật là yếu đuối, vừa mới vì ánh mắt bên ngoài nhìn vào, phụ lại lòng tốt của quản lý, cô thấy mình thật vô dụng.

Cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ vấn đề này, vừa mới ngẩng đầu lên thì thấy ngay Tề Kiếm Vân cùng chiếc xe mới của anh ta, cô mở to mắt, nghĩ rằng chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì, nếu không sao anh ta lại tìm đến tận cửa?

“Khắc Hiên làm sao vậy? Có phải lại bị sốt hay không?”.

“Lên xe nói sau” anh sợ cô không chịu lên xe, không trả lời trước.

Tề Kiếm Vân thay cô mở cửa xe, cô không có nghi ngờ anh, ngồi lên xe thắt dây an toàn lại, lo lắng hỏi “Thằng bé uống thuốc chưa? Có muốn gọi bác sĩ đến xem?”

(3)

Tề Kiếm Vân vẫn bình tĩnh nhìn phía trước, giọng nói bình thản, kỳ thật có chút chột dạ “con không có việc gì, hôm nay buổi sáng phải đến trường học, buổi tối còn phải học tiếng anh”.

“Thật sự không có việc gì? Thaath tốt quá!” cô nhẹ nhõm thở ra một hơi dài, lập tức lại nảy lên càng đậm mê hoặc “vậy xin hỏi... anh tìm em có chuyện gì?”

“Đến giờ cơm chiều rồi, tôi chọn chỗ” công việc như núi bị anh bỏ lại một bên, tiếp khách xã giao cũng bỏ lại sau, hôm nay anh nhất định phải nhìn thấy cô, tối hôm qua anh lại mất ngủ, nếu còn như vậy nữa thực sự xảy ra vấn đề.

“A?” cô chỉ ngây ngốc há mồm, đương nhiên là cô biết đã đến giờ cơm chiều, nhưng mà như thế thì làm sao?

Bọn họ trừ bỏ từng kết hôn đương nhiên là từng ăn cơm chung, bảy năm nhiều như vậy đều là tự ăn, cho tới bây giờ cũng không cần cùng nhau ăn cơm! Đừng nói gì đến nhà hàng ăn, anh căn bản không đưa cô ra ngoài bao giờ, hôm nay chuyện gì đã xảy ra?

“Chúng ta... sẽ cùng nhau ăn cơm?”

“Nói chuyện của Khắc Hiên, cô ngày hôm qua không phải nói với tôi đối với con thả lỏng một chút?” anh đã sớm chuẩn bị tốt cái cớ, cô thương con như vậy, nhất định sẽ đồng ý, tuy rằng anh làm như vậy là có điểm gian trá, dù sao so với cô từng đối với anh, cũng không tính làm gì.

“vậy...” có lẽ sau khi ly hôn vẫn có thể làm bạn bè, cô khuyên chính mình nên có chút thoải mái, đừng có một chút lại khấn trương như đòi mạng, xã hội này sau khi ly hôn cũng không đáng kể chút nào đi?

Xe chạy đến trước “khách sạn Kinh Vũ”, cô không khỏi cứng họng, đây là sản nghiệp trên danh nghĩa của “tập đoàn ngân hàng Kinh Vũ”, là điểm hội tụ các nhân vật nổi tiếng thường xuyên lui đến, năm đó lễ kết hôn của bọn họ cũng là ở đây.

Nhưng mà cô làm vợ anh, cũng không có một lần bước nửa bước chân vào khách sạn này, ngoài việc Tề Kiếm Vân chưa từng mang cô tới, chính cô cũng không có ý nghĩ trở lại chỗ cũ, nhớ lại tình cảnh bọn họ kết hôn ngày đó.

Cuộc sống thật là nhiều điều trào phúng, ngay lúc bọn họ sau khi ly hôn, ngược lại lại bước đi ở nơi đã từng kết hôn.

Hai người xuống xe một chút, quản lý khách sạn tiến lên tiếp đón, cung kính cúi đầu nói “hoan nghênh chủ tịch, hoan nghênh phu nhân”.

“Tôi không phải là phu nhân...”

Lời của cô bị Tề Kiếm Vân đánh gãy, anh ta trực tiếp hỏi quản lý “Hắn là đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”

“Đúng vậy, xin mời đi theo tôi” quản lý dẫn bọn họ đi tới thang máy, đi vào nhà ăn ở tầng bảy, ghé lô cho khách quý đã được chuẩn bị từ trước, hoa tươi, nến và đàn violon đều đang chờ đợi khách quý.

Bày ra lớn như vậy? La Vũ Tịnh được một trận kinh ngạc, không thể hiểu Tề Kiếm Vân đang suy nghĩ cái gì? Hai người bàn chuyện giáo dục con, có cần thiết phải thấp nển lung linh như vậy không? Không khí nơi này là sao chứ?

“Mang đồ ăn ra đi!” sau khi ngồi xuống, Tề Kiếm Vân phân phó quản lý, dáng vẻ rất tự nhiên.

Từng món ăn được đưa lên bàn, La Vũ Tịnh cũng đã một thời gian chưa ăn tới những món ăn cao cấp này. Thời gian bắt đầu sống độc lập, cô bắt đầu học vào bếp, phát hiện nấu nướng cũng là một thú vui, thậm chí cảm giác được có chút thành công.

Đối với mấy hường thụ này, cô cũng không có lưu luyến gì nhiều, nếu như sang trọng xa xỉ chỉ từng ngày buồn chán trôi qua, còn không bằng cuộc sống bình thường mà sống thực sự.

“Ăn nhiều một chút, cô gầy đi nhiều” anh nhìn cô ăn không nhiều lắm, thế là tại sao? Anh không muốn cô tiếp tục gầy đi.

Anh ta đang quan tâm đến cô sao? Cô bỗng sửng sốt, ngược lại buông dao nĩa xuống, không biết phản ứng thế nào.

“Không ăn no như thế nào lấy sức để bàn chuyện con cái?” (Hic anh ta đang âm mưu để lát bàn chuyện ...**)

Anh ta nói cũng có lý, ngoài việc ăn cơm ở ngoài ra, chuyện mà bọn họ có thể nói cũng chỉ có thể là chuyện xung quanh vấn đề con cái, cô thật sự vui sướng vì anh có thể nghe ý kiến của cô, đây giống như là núi băng tuyết tan, thế giới hòa bình, thần yêu người phàm.

Từ lúc hai người quen biết nhau tới nay, hình như đây là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò? Đừng choáng váng, cô tự thấy buồn cười với ý nghĩ của chính mình, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Tề Kiếm Vân có thể dễ dàng thay đổi, thì anh ta còn là Tề Kiếm Vân sao?

Chỉ là không khí như thế này thật bình thản, thậm chí còn thấy ấm áp, cô nhận không được rơi vào mộng mơ con gái, có lẽ sẽ có một ngày như vậy... sẽ có một ngày anh như vậy để ý một chút đến cô.

“Ăn no rồi?”

“Vâng” La Vũ Tịnh gật đầu, Tề Kiếm Vân gọi quản lý hỏi mấy câu, xác định yêu cầu bây giờ có thể làm được. Tuy là nhất thời nổi lòng tham, nhưng anh là chủ khách sạn này, muốn thế nào đều được cả.

Đối với bữa ăn hai giờ này, anh càng lúc càng đứng ngồi không yên, tuy ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, thật ra anh đã muốn sắp nổ tung. Anh có cố thể nào đối với chính mình phủ nhận cũng vô dụng, sự thật chứng minh anh đối với cô có mãnh liệt khát vọng, mặc kệ cô có thủ đoạn bao nhiêu cũng không quan trọng, hoặc là cô đã muốn không cần anh, tóm lại anh muốn cô, ý nghĩ chỉ mong mau chóng hòa tan.

La Vũ Tịnh trở lại phía cửa ghế lô, thấy chồng trước đã đứng ở đó “đi thôi!”

Cô đi theo sự hộ tống của anh, hai người đi vào thang máy, cô vốn tưởng rằng đi xuống dưới tầng trệt, không nghĩ đến thang máy lại hướng thẳng lên trên, cô trừng mắt nhìn hỏi “chúng ta đang đi đâu đây?”

“Đến rồi sẽ biết!”

Cách nói của anh làm cô một trận run rẩy, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra, bình thường nam nữ yêu đương sau khi sau khi cơm nước xong có lẽ là có một đêm xuân. Nhưng cô không thể tiếp thu điều này vì chẳng có gì giữa bọn họ cả, bởi vì bọn họ cho đến bây giờ cũng chưa bao giờ nói qua chuyện yêu đương mà.

Thang máy dừng ở tầng cao nhất, cửa vừa mở ra, hóa ra là phòng tổng thống, Tề Kiếm Vân vừa rồi là giao cho quản lý làm việc này.

Có lẽ là thói quen nhiều năm, có lẽ là tâm lý chướng ngại nào đó, anh đối với vợ trước lại có phản ứng, vừa rồi lúc ở bàn ăn, anh tưởng thiếu chút nữa là đứng dậy, kêu mấy người phục vụ lập tức rút hết, trực tiếp ở trên bàn có ngay được cô. (Tâm trạng bị bỏ đói lâu ngày có đồ trước mặt mà không được ăn *chóp mắt*)

Anh đợi lại chờ, hàn huyên lại tán gẫu, thật vất vả đợi đến lúc cô ăn no, lúc này nên đổi anh ăn no nê.

Anh lấy thẻ từ mở cửa, nhìn cô đứng bất động, vỗ vỗ bả vai cô, lời nói như mệnh lệnh “đi vào!”.

“Đi vào làm cái gì?” cô không hề là cái cô gái ngốc nghếch, đương nhiên cô hiểu được ý tứ của anh, lúc này mà vào cửa chắc chắn gặp chuyện không hay! Sự việc này cô không thể tin được, cũng không thể trốn tránh được sự thật trước mắt, Tề Kiếm Vân thật sự muốn cùng cô làm cái chuyện kia...

Anh nhìn cô, đơn giản nói ngang ngạnh “Cô còn muốn nhìn thấy Khắc Hiên sao?”

“Đương nhiên muốn, sao anh lại hỏi vậy?”

“Vậy nghe lời đi!” anh không có kiên nhẫn đợi nữa, giữ chặt tay cô trực tiếp lôi vào phòng.

“Anh... anh dám dùng con để uy hiếp tôi sao?” cô ngây ngẩn cả người, khiếp sợ cùng phần nộ, bởi vì cô không tưởng tượng nổi, anh vì muốn cùng cô lên giường mà có thể dùng nhiều thủ đoạn như vậy? Vì sao? Cô đối với anh vẫn có lực hấp dẫn sao? Nếu chính là dục vọng, anh ta muốn tìm ai cũng

được mà!

“Cũng chỉ là trao đổi điều kiện thôi, với cô, tôi không cần phải dùng thủ đoạn uy hiếp” lúc trước cô tùy tiện xông vào cuộc sống của anh, mạnh mẽ có được danh phận mình muốn, bây giờ cùng lắm anh chỉ cần cô một buổi tối mà thôi, so sánh với nhau hẳn là chẳng thấm vào đâu.

Qua ngày mai, anh tin tưởng mình có thể thoát ra khỏi thói quen lao tù, trên đời này phụ nữ nhiều như vậy, anh chỉ là lâu lắm không ôm cô mới có thể phát sinh ra ảo giác, sau khi tận hưởng một hồi sẽ được giải thoát, anh nhất định có thể.

Anh đem cô ép đến bức tường, vờn hai tay ngăn cản làm cho cô không có đường lùi, cô bị giam hãm giữa đôi tay anh, giống như cô cố ý dán lại trong ngực anh, cảm nhận được nhịp tim mãnh liệt, hơi thở dốc của anh.

“Đừng làm như vậy! đừng...” thật đáng sợ, cô nghĩ là mình đã quên cái cảm giác giống như núi lửa phun trào, mà một khắc này hoàn toàn đã trở lại.

Khi con người đen đó nhìn thẳng cô, khoảnh khắc có gì đó như băng tan, cuộc sống mới tạo cho cô bình tĩnh thông dong, không chịu nổi một chút kích thích đấy sao?

“Tôi nói muốn!” cái anh cần lấy anh cứ lấy, trước đây cô đã đồng tình cho anh, thì bây giờ cũng nên như thế.

Thái độ của anh kiên quyết, một tay xoa trước ngực cô, một tay kéo váy cô lên, cả người cô như cứng lại, muốn trốn thoát nhưng là phí công “Xin anh đừng làm như vậy, tôi với anh đã ly hôn rồi!”

“Thế thì làm sao? Cùng lắm lại kết hôn một lần nữa!” ý định trong lòng thay đổi, sau khi trải qua năm mờ hôn nhân, bây giờ anh cũng không để ý tự chui đầu vào rọ, kết hôn ly hôn lại kết hôn cũng không sao cả.

Quan trọng là đối tượng có thể trở lại cuộc sống vững vàng, ban ngày có thể bận rộn về... sự nghiệp, buổi tối có thể ôm cô ngủ, con lớn lên sẽ làm người thừa kế, sự việc cứ đơn giản vậy thôi.

“Cái gì?” cô càng lúc càng ngạc nhiên, anh ta làm sao có thể nhẹ nhàng như vậy? Hôn nhân đối với anh thực sự không có gì sao?

Anh lười nói cùng cô nhiều, dù sao thì sẽ không có kết luận, nếu anh quyết định cô chỉ nên nhận thôi.

Cúi đầu, anh hôn lên môi cô, hai tay cũng xoa thân thể mềm mại của cô, đây là đường cong mà anh đã sớm quen thuộc, lúc này cảm giác thật là mới mẻ, giống như lần đầu tiên tiếp xúc, đại khái là cảm dục cũng lâu lắm, làm cho anh phá lệ hưng phấn đi!

Anh ôm cô mang đến bên giường, sau hai ba lượt liền bỏ hết quần áo của cô xuống, anh không thể đợi thêm nữa, sẽ là bây giờ.

“Bỏ ra” cô đẩy bờ vai anh, nhưng bây giờ không điều gì có thể lay động khát vọng của anh.

Làm cho trên người cô bây giờ chỉ còn lại cảnh đẹp, anh không khỏi ngừng thở, trước kia chưa từng nhìn kỹ cô, chỉ là ở trong đêm tối mà tiến hành, tuy rằng cảm từ cảm giác biết được làn da của cô trắng nõn, đáng người yếu đuối, lại không phát hiện nét đẹp mê người của cô.

Không biết là ai đã từng nói, đàn ông có thị giác của dã thú, quả nhiên tầm mắt của anh không thể rời đi chỉ có thể âm thầm tán thưởng cái đẹp của cô.

“Không dừng lại đây...” thừa dịp anh đang thất thần, cô lùi đến góc giường, bắt lực giống như một con thỏ con.

“Đừng uống phí sức lực!” anh đột nhiên nắm chặt hai tay của cô, không cho cô có cơ hội giãy dụa, lập tức hôn lên khung cảnh trắng nõn của cô.

Đột nhiên những giọt nước mắt từ thân cũng trào ra, cô không bao giờ có thể chịu đựng được điều này nữa. Cuộc sống hôn nhân nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có thể khiến anh ấm áp, mà nay hai người đã ly hôn rồi, anh chỉ có càng thêm bá đạo.

Cô thực sự hận chính bản thân mình, ngây ngốc ngồi lên xe anh ta, đêm đêm nay trở thành bữa tối hẹn hò, còn âm thầm vui sướng vì anh ta chịu lắng nghe cô nói chuyện.

Không thể nghĩ nổi anh ta đem cô làm đối tượng phát dục, thậm chí dùng con để uy hiếp cô không thể phản kháng. Năm đó, cô làm sao lại có thể yêu được người đàn ông này? Cô thật ngu xuẩn!

“Cô khóc cái gì?” phát hiện trên mặt mình ướt át, anh dừng động tác lại, không khỏi ngạc nhiên nhìn thẳng cô.

Cô quay mặt qua hướng bên kia, không muốn anh nhìn thấy rõ sự yếu ớt của bản thân, cô chưa bao giờ khóc trước mặt anh, nhưng mà bây giờ cô không nhịn được mà ghen ngào “Tôi ghét anh,, tôi chán ghét anh... người tôi ghét nhất trên đời này chính là anh...”

“Chán ghét tôi? Cô cho là tôi sẽ để ý sao?” đôi mày anh nhíu lại, hai nắm tay nắm chặt.

Anh ta cái gì cũng không quan tâm, cô hiểu mà, cô chính là rất hiểu điều đó! Cô xoay người, đem mặt vùi vào trong gối, tiếp tục khóc mà không có tiếng động, cá tính dịu dàng của cô sẽ không cãi nhau với người khác, sẽ không trở mặt, chỉ biết âm thầm bị thương.

Nhìn cô khóc hai vai run run, anh thở dài, cao giọng ngăn cô “Đủ, đừng khóc!”

“Dù sao... Anh cái gì cũng không để ý... anh cần gì phải quan tâm tôi khóc hay không khóc?”

Nghẹn ngào của cô, nước nỏ của cô, bay vào trong tai anh, phá lệ làm anh phiền lòng. Thật sự cho dù anh có là một con người vô cùng cứng rắn, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc, bảo anh phải làm thế nào chứ? Nước mắt quả nhiên là vũ khí của phụ nữ, anh thực sự hoàn toàn không có cách.

Một lúc sau, anh ngồi dậy, đi xuống giường, cô nghĩ anh cứ thế là rời đi, ai ngờ anh mang đến một cái khăn mặt, đặt lên người cô nói “Lau nước mắt của em đi, đừng làm bẩn chăn đệm”

Anh không nói được một câu dễ nghe, cũng không đưa tay ra giúp cô lau nước mắt. Ngoại trừ việc anh trời sinh bản tính lạnh lùng, còn bởi vì anh vẫn nhớ cái bấy của cô, bảo anh làm sao có thể dịu dàng đây? Cho dù ý nghĩ ấy có xuất hiện trong đầu, bẽ lủ cá tính ngoan cố vẫn khó có thể hành động.

La Vũ Tĩnh bị trọc tức, anh ta lại để ý đến chăn đệm? Được lắm, đồ vật trong khách sạn này đều là tài sản của anh ta, anh ta đương nhiên là để ý, nhưng mà cô cũng chẳng phải phục thuộc anh ta cái gì, co chính là cô!

“Tôi mặc kệ! Tôi muốn khóc, đem cả cái giường này làm bẩn hết đi! Anh có thể làm gì tôi?” cô ngẩng đầu, mở to mắt, nước mắt vẫn là đồ rào rào, lại lộ rõ vẻ khiêu khích không thể khinh thường.

“Em thật to gan!” anh nắm lấy bả vai cô mà lắc, vì sao một người phụ nữ chưa bao giờ dám phản kháng của anh, giờ phút này có thể hét to với anh, hơn nữa còn có vẻ vô cùng... chói mắt? Chẳng lẽ cô không hề là một con thỏ con nhu nhược, ngược lại là mạnh mẽ giống như một con mèo hoang đang cắn anh!

Trong lúc anh đang nghĩ về điều đó, thì cánh tay trái truyền đến một trận đau đớn, ông trời, cô quả thực cắn anh giống một con mèo hoang!

Anh đương nhiên làm cho cô thực hiện điều đó không được lâu lắm, thu hồi cánh tay bị cắn, nhìn thấy một dấu răng vô cùng rõ ràng, anh cũng không bởi thế mà tức giận, phải nói là thấy thú vị, vợ cũ của anh không giống với trước đây, nhưng anh cũng không chán ghét sự thay đổi đó.

Cái cười mỉm trên môi anh là cho cô hoảng, cô như thế nào lại khiêu chiến anh ta, lại khiến anh ta vui vẻ?

“Em muốn khóc, muốn cắn đều được, tôi muốn ôm em!” không nói nhiều lời vô nghĩa, anh dùng hành động chứng minh, cõi cả vạt trói chặt hai tay của cô, nhanh chóng cõi bỏ quần áo của cả hai người.

Cô khinh hoàng không khóc nổi, anh ta thật sự sẽ làm như vậy, cảm giác như bây giờ trời có sập xuống cũng không thể ngăn cản được anh ta.

Chỉ có điều là, anh mặc dù trói tay cô lại, nhưng không có những hành động thô bạo, từng chút từng chút hôn lên những giọt nước mắt của cô, cũng ở trên người cô chậm rãi tạo ra những tiết tấu gọi cảm, không bao lâu sau đã làm cô thở dốc không ngừng.

(6)

Nghĩ đến việc đã ba tháng không ôm co trong tay, anh cũng không nghĩ gấp gáp gì, dù sao thì cũng bị bỏ đói lâu như vậy rồi, so với lập tức nuốt vào bụng không bằng tình tề nhấm nháp.

“Đừng như vậy...” cô thật muốn té xỉu, trước kia anh sẽ không bao giờ như vậy, anh có thể làm chuyện này đối với cô...

Trước kia bọn họ đều là làm tình trong bóng tối, anh không phải người đàn ông triền miên, hay dịu dàng, sẽ không có nhiều thời gian âu yếm trước (Quá trình khởi động ý ** ^^), mà cô cũng chỉ là bị động thừa nhận, ngay cả một tiếng rên rỉ cũng không có, thế nào trong đêm nay tất cả đều thay đổi?

“Rốt cục cũng ngừng khóc?” Anh vẫn chú ý hai khóe mắt của cô, những giọt nước mắt rốt cuộc đã ngừng, tiếng lòng đang buộc chặt của anh cũng được thả lỏng, có thể làm cần mấy chuyện xấu đối với cô.

“Anh còn như vậy tôi vẫn muốn khóc!” cô lấy nước mắt uy hiếp anh, chỉ sợ anh làm mọi cách trên đũa là cô mất đi lý trí.

“Như thế nào? Chịu không nổi sao? Em có thể khóc, nhưng tôi cũng sẽ không dừng” anh rút cuộc kiềm chế không nổi, thẳng lưng giữ lấy cô.

Ông trời ~~ anh âm thầm thở dài một tiếng, rốt cuộc thì anh có thể nhớ lại cảm giác bên trong ấm áp này, đây là điều anh muốn, những ngày mất ngủ rút cuộc cũng được bồi thường, hôm nay anh đã có thể hoàn toàn thưởng thức, bỏ qua tất cả để đón nhận.

Toàn thân cứ việc nóng đến phát run, nhưng giống như trước kia, cô có thói quen cắn môi dưới không cho chính mình phát ra tiếng,

Anh không quen nhìn hành động này của cô, tội gì phải ngược đãi chính mình? Anh lấy ngón tai cái đẩy môi cô ra, giống như khiêu chiến nói: “Đừng im lặng như một con thỏ con, không phải em muốn cắn tôi sao? Hãy kêu lên giống như một con mèo hoang đi”.

“Anh đừng có mà nghĩ...A!” vừa mới mở miệng, cô không tự chủ được phát ra một tiếng rên rỉ, đều do anh bỗng nhiên dùng thêm sức lực, hại cô không thể chịu nổi.

Anh nở một nụ cười trầm thấp, đôi mắt đen mờ mông “Kêu thêm vài tiếng nữa, tôi phát hiện như vậy có ý tứ hơn”.

“Tôi không muốn!” cô quật cường lại định cắn môi, lại cắn được ngón tay của anh, làn da thô cứng rắn làm cho cô cắn cũng không được, bỏ ra cũng không thể, anh chính là cứ vậy mà có ý trêu đùa đối môi cô.

Không tiến cũng không lùi được, cô bị ép vào đường cùng, mỗi khi anh cố ý thả chậm hoặc tăng nhanh, khoái cảm ủa đến làm cô phát ra tiếng kêu nhỏ, âm thanh rất mềm mại, rất đáng yêu, ngay cả cô cũng không dám tin tưởng đó là âm thanh chính mình phát ra.

“Cho đến bây giờ tôi cũng không biết, em lại gọi cảm như vậy” anh vô cùng thỏa mãn, âm thanh của cô giống như xuân dược, làm cho máu trong người anh nhộn nhạo.

Hai tay bị cựa vạt trói chặt, cô cũng không có biện pháp đẩy anh ra, chỉ có thể mắng “Anh đừng quá đáng như vậy, anh ra đi, ra đi...”

“Xin lỗi không thể nghe theo em được, ai bảo em đẹp như vậy?” Anh trầm nẵng chính mình trước kia không biết thương thức, vì sao lại luôn ở trong bóng tối mà cô? Bây giờ trong ánh sáng trong trẻo của căn phòng, anh mới có thể thấy rõ nét quyến rũ của cô.

Đẹp? Cô nhất thời choáng váng, lần đầu tiên nghe anh nói cô đẹp, quả thật là không tin nổi, cô vẫn nghĩ rằng trong mắt anh, cô chỉ là một đáng vè không đáng chú ý, không thể nghĩ được anh đột nhiên nói cô đẹp.

“Em ngây ngốc gì vậy? Chuyên tâm chút đi!” Tay anh túm lấy hông cô dùng một chút lực, yêu cầu toàn bộ sự chú ý của cô, chuyện này không phải là anh độc diễn, cũng muốn cô cảm thấy thoải mái, nếu không thì có nghĩa lý gì?

“Tôi... anh...” trong đầu cô hoàn toàn mê muội, toàn thân nóng lên, ngay cả muốn mắng anh cũng không thể mắng được, chỉ có thể trợn to đôi mắt.

Anh lo nghĩ, rốt cuộc quy tội đến chính mình “là tôi làm không tốt, mới làm cho em ngẩn ngơ? Tôi đây sẽ cố gắng thêm một chút nữa”.

“Không... anh không cần...” cô chưa kịp nói cái gì, đã bị anh điên cuồng giữ lấy, ngoài việc thờ gáp ra không có lựa chọn nào khác.

Đêm đã khuya, nhưng người lại không thể bình tĩnh, La Vũ Tịnh ngã mình xuống giường lớn, đây không biết là lần thứ bao nhiêu rồi. Cô rút cục không còn sức để nói chuyện hoặc nhúc nhích, chỉ có thể làm cho hai mắt khép lại đi vào giấc ngủ.

Tề Kiếm vân giúp cô thả lỏng hai cánh tay, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của cô, trầm tư một lúc lâu, rốt cuộc trầm thấp cất tiếng nói “Em là người phụ nữ của tôi, từ đầu cho đến cuối cùng, em đều là của tôi”.

Kết luận lúc trước kết hôn đã bị phủ định, anh nghĩ chỉ cần có cô một lần, sẽ nhận rõ là cô chẳng là gì, chỉ là thời gian lâu lắm rồi nên anh mới thế.

Những bây giờ anh đã nhận ra, chính mình trong hôn nhân trước đây khách nhau một trời một vực, tự biến mình thành kẻ cam chịu đàn ông “chế ước”, ngoài La Vũ Tịnh ra không thể nghĩ muốn nói ai, thật là muốn phát bệnh, duy nhất chỉ có kẻ này, chỉ có thể đem cô ôm thật chặt, không để cho cô có thể đi bất cứ chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Chương 6.1

Sáng sớm, Tề Kiếm Vân đứng sáu giờ liền thức giấc, bình thường anh không ngủ nhiều lắm, chỉ khoảng năm, sáu tiếng để khôi phục tinh thần, thế mới có sức để quản lý các công việc của vương quốc xí nghiệp khổng lồ.

Đều qua anh ngủ rất ngon, con mắt ngủ đã không tìm đến anh, sự mất cân bằng của thể xác và tâm hồn đã được giải quyết, quả nhiên La Vũ Tịnh đối với anh chính là giải dược, cho dù trước kia cô có dùng thủ đoạn gì để trêu đùa, anh xác định bản thân anh cần cô.

Nhưng vừa di chuyển tầm mắt, anh phát hiện người phụ nữ của mình đang nằm cuộn lại thành một đống, nằm ở góc giường bên kia, giống hệt như con mèo nhỏ đáng thương đi lạc.

Cảnh này làm anh không khỏi nhũu mày, không vui vẻ hỏi “em tránh trong góc ấy làm gì?”.

Không đợi cô trả lời, một tay kéo lấy cô ôm lại trong lòng, phát hiện chân tay của cô rất lạnh, anh lập tức dùng hai chân kẹp lấy chân của cô, lại dùng hai tay cầm lấy tay cô, thay cô xoa bóp sưởi ấm.

Sao lạnh vậy chứ? Làm sao lại thế? Anh không khỏi phát hỏa, cô là người phụ nữ của anh, thân thể này đều là của anh, sao lại không biết chăm sóc cho tốt?

La Vũ Tịnh vô cùng kinh ngạc, đây là sự dịu dàng của anh sao? Thật sự là quá khó khăn để tưởng tượng, cũng không dám tin lắm.

Động tác của anh nhẹ nhàng chậm chạp, ngôn ngữ không hề khách khí “chiếc giường này lớn như vậy, còn có chăn lông ngỗng, em tại sao lại đi ngược đãi chính mình hả?”

“Em...” cô không biết là nên giải thích như thế nào, cô cũng trăm ngàn lần không muốn như vậy mà ~

Lúc nửa đêm, cô không ngủ được bao lâu thì bị cái lạnh làm thức giấc, có lẽ thói quen ngủ một mình nhiều năm, không nghĩ người bên cạnh cũng cần chăn, không chỉ chiếm hết chăn trên giường, còn ngủ rất khí phách, chiếm hơn nửa cái giường, làm cô hoàn toàn bị anh ép vào góc.

“Co chuyện thì nói đi, đừng có đông dài” Con mèo hoang nhỏ đêm qua há mồm cắn anh bây giờ chạy đi đâu rồi? Anh lại nghĩ đến đôi mắt sáng ngời của cô, đáng về hai má đỏ bừng, vừa thú vị vừa đáng yêu.

“Anh buông...” cô giả vờ muốn thu hồi tay, hai người lại tiếp tục một trận đấu sức, càng ma sát càng sinh ra nhiệt.

“Đừng lộn xộn!” anh ngăn chặn động tác của cô, cổ họng đã khô không khóc.

Cô nhìn thấy lửa tình trong đôi mắt anh, điều đó thật sự rõ ràng, hai người gần sát như thế, cô rất khó có thể bỏ qua biến hóa sinh lý của anh. Trước đây trong bóng đêm cô chỉ có thể cảm giác được, mà bây giờ thì giác cùng xúc giác cùng nhau chịu sự kích thích, làm toàn bộ khuôn mặt của cô đỏ bừng.

“Không cần... không cần lại đây” cô không có chỗ để lui, trơ mắt nhìn mặt anh tới gần.

“Đưa ngực, em suy nghĩ đến lần rồi à?” anh quyết tâm muốn có cô, có trời mới biết đây là chuyện gì? Anh không muốn suy nghĩ sâu xa, tóm lại là đem cô quay trở về là tốt rồi.

Đời này cô chính là người phụ nữ của anh, cho dù là mãi mãi về sau cũng không thay đổi.

“Nhưng là... Anh chưa dùng biện pháp tránh thai...” trước kia anh đều sử dụng biện pháp phòng tránh, tối hôm qua lại liên tiếp “quên”, anh không phải là xúc động quá mức, lại muốn cô sinh thêm đứa con chứ?

“Thế thì làm sao?” anh thấy đây cũng không phải là một vấn đề “con của chúng ta đều thông minh giống anh, nếu không sinh ra vài đứa thì không phải là đáng tiếc sao?”

“Chúng ta đã ly hôn rồi, tôi đã nhắc anh rất nhiều lần!”

“Lại tái hôn cũng không sao, em không cần phải vội vàng, lúc trước anh không phải nói cưới liền cưới sao?” Bao nhiêu người phụ nữ nghĩ nát óc đề được làm cô dâu của anh, anh đối với cô khoan dung như thế cô còn không biết cảm ơn? Lần đầu tiên lấy cô, coi như là bị cô đùa chơi, lần thứ hai lấy cô, anh cũng không oán hận gì.

“Tôi nếu muốn kết... Không nghĩ cùng với anh...” cuộc sống của cô mới bắt đầu một lần nữa, sao có thể lại quay đầu về chỗ tối chứ?

Anh lạnh lùng ngắt lời cô, đôi mắt đen mở to lộ ra tức giận “em có gan thử nói lại lần nữa xem”

“Được, cho dù mặc kệ cái vấn đề kia...” cô không muốn cùng anh tranh luận, chỉ phí công sức, bây giờ làm cho cô đề ý chính là một sự việc khác!

“Em có cái vấn đề gì?” sự nhần nại của anh có hạn, đừng buộc anh phát điên.

“Cái kia... bởi vì trời đã sáng.. có thể nhìn thấy hết...” đầu óc hoảng loạn quá độ, cô ngay cả nói cũng không hoàn chỉnh, tối qua chỉ là ánh đèn mà thôi, nhưng bây giờ còn có ánh mặt trời!

“Vi sao không cho anh nhìn rõ ràng? Dù sao đều là của anh, anh muốn thấy thế nào đều được” Một tay anh lập tức giữ hai tay cô lại, một tay kia lướt qua đường cong phập phồng của cô, thân nhiên tự sướng, thưởng thức cảnh đẹp.

“Xin anh đấy... đừng nhìn tôi như vậy...” cô khản trương đến phát khóc, anh ta có thể tập trung như vậy mà chăm chú nhìn? Cảm giác giống như muốn nhìn thấu từng tấc da thịt của cô, cô không biết là e lệ hay là hưng phấn, nhưng lại có cảm giác chính mình nóng lên.

Ánh sáng mặt trời chói lọi như thế, giai nhân xinh đẹp như thế, anh không khỏi thờ dài, khen ngợi nói: “mặt của em đỏ, còn có chỗ này... cùng chỗ này... đều là ửng hồng”.

“Đừng nói nữa... xin anh đừng nói nữa...” cô nhắm chặt mắt, muốn chống lại ngôn ngữ cùng động tác của anh.

Nhưng mà sau khi đóng cửa thị giác, xúc giác lại càng cảm nhận sâu sắc hơn, cô có thể cảm nhận rõ ràng, động tác của tay anh, hô hấp của anh đang chậm rãi dao động trên người cô, mãnh liệt đến nỗi không rõ là cảm xúc hay là tra tấn.

Chương 6.2

“Tại sao trước kia anh lại không nghĩ đến việc bật đèn, hoặc là ở ban ngày mà có em nhỉ?” anh hỏi chính mình, thật sự không thể nghĩ ra nguyên nhân, tự dưng làm lãng phí thời gian nhiều năm như thế. Anh nên sớm tỉnh tã nhắm nháp cô, khám phá cô, đây mới là cái mà anh luôn lưu luyến.

Chỉ bằng cái nhìn chăm chú của anh, toàn thân cô run lên, còn bị anh nhìn thấy tất cả của cô. Sau đó anh buông hai cánh tay cô ra, để tay cô ôm phía sau mình, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Tận mắt nhìn thấy thân thể cường tráng của anh, lại còn chạm tay lên khiến toàn thân cô phát run, còn cô lại bị anh nhìn thấy hết thảy, bây giờ trời đất có thay đổi cũng không thể miêu tả nỗi cảm giác của cô, vì sao sau khi ly hôn mới có thể đạt được cao trào như thế? Cuộc sống có phải là rất trên người không?

Sau vài lần mây mưa thất thường, Tề Kiêm Vân toàn thân trần trụi bước xuống giường, không nghĩ ngợi đến vấn đề che cơ thể chính mình lại, nhưng thật ra cô vừa thấy liền quay mặt, còn kéo chăn che đầu mình lại.

Đôi mày anh lập tức nhíu lại, không để ý thái độ che che lấp lấp của cô, chạm vào bả vai cô “anh muốn đi tắm rửa, em có muốn tắm luôn không?”

Anh chẳng lẽ đang mời cô? Không không không, cô nghĩ cũng không dám nghĩ, hai người không chỉ cùng khóa thân, mà còn xem người kia tắm rửa, cái loại thân mật này thật đáng sợ.

Mắt cô nhìn xuống dưới, nắm chặt ga trải giường “đợi lát nữa... em tự mình tắm là được rồi”.

“Em muốn chính mình tự tắm cũng không thành vấn đề, nhưng mà em phải giúp anh gội đầu, và chà xát” cô càng ngượng ngùng, anh lại càng muốn trêu chọc cô.

“A?” cô vừa nghe xong, toàn thân cứng đờ.

“Nhanh lên! Người anh toàn là mồ hôi, rất dính rất khó chịu”

Nhìn thấy cô do dự, anh rất đơn giản ôm lấy cô, trực tiếp đi vào phòng tắm, bắt đầu một cuộc đại chiến.

Lúc này cùng anh hoan ái ở trong nắng sớm đã là cực hạn lớn nhất của cô, bây giờ lại muốn khiêu chiến tắm uyên ương, có rất nhiều kích thích ủa đến, cô thật sự không chịu nổi, yếu đuối ở trong lòng anh, mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

“Như thế nào lại biến thành anh là người phục vụ em?” miệng của anh tuy là oán giận, nhưng hai tay anh cũng không có dấu hiệu ngừng di chuyển.

“Anh đủ chưa? Không cần lại chơi...” cô bị anh trêu đùa liên tục run run, ngay cả hô hấp cũng thật cảm thấy khó khăn.

“Em, người phụ nữ này thật không biết cảm ơn, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng hạ hạ ai”.

Cùng anh tranh luận cũng chẳng tác dụng gì, cô chỉ chuyển sang đề tài khác “em phải đi làm, đã muộn rồi, hôn nữa... hôn nữa em không có quần áo để thay” Đều qua anh vội vàng kịch liệt, quần áo của cô rất sớm đã thành vật hy sinh.

“Trong khách sạn có cửa hàng quần áo, anh gọi bọn họ mang lên cho mấy bộ” anh không coi đây là một vấn đề gì, cô đáng người như vậy mặc gì cũng sẽ đẹp, không mặc lại càng mê người, nhưng chỉ anh mới có thể chiêm ngưỡng.

“Em muốn mặc quần áo do chính mình mua” Cô không phải là vợ anh, lại càng không phải là tình nhân hay thú cưng, đương nhiên không thể nhận đồ của anh.

Tề Kiêm Vân sừng sốt một chút, người phụ nữ này thật sự là càng ngày càng không ngoan, nhưng mà rất kỳ quái, anh lại mê mẩn biểu tình quật cường của cô “Em là người phụ nữ của anh, anh mua cái gì em đều phải nhận, em dám cự tuyệt thử xem”.

“Chúng ta thực sự không nên như vậy mà đi xuống...” lúc trước cô đi khỏi Tề gia, đã chuẩn bị rất tốt tinh thần không quay đầu lại, thật vất vả sống ba tháng sau khi ly hôn, vậy những cố gắng kia tính để làm gì?

Anh lại hoàn toàn không hiểu tâm tình của cô, nhíu mày hỏi: “Trong đầu em rốt cuộc là suy nghĩ cái gì? Ngày mai chúng ta đi mua quần, lại nói với cha mẹ một tiếng không phải được rồi sao? Tiệc cưới bất cứ lúc nào cũng có thể tổ chức tại khách sạn này”.

“Mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy”.

“Mọi chuyện chính là đơn giản như vậy, em lại theo anh kết hôn lần nữa, sau đó mọi ngày lại giống như trước kia” anh làm việc quan trọng nhất là hiệu suất, nếu xác định muốn cô, vậy trong thời gian ngắn nhất hoàn thành hết mọi thủ tục, đây không phải là một sự kiện đơn giản nhất sao?

“Em không cần!” Cô đập vào bờ vai anh, bay lên mấy giọt nước.

Lời kháng nghị của cô lập tức bị anh nuốt vào, lập lại tuyên bố quyền sở hữu của mình, tiếng nói này, thân hình này đều là của anh.

Chương 6.3

Chờ Tề Kiêm Vân hôn xong, buông lỏng sự kiểm chế đối với cô, phát hiện ra hai tròng mắt cô ẩm ướt đầy nước mắt, lập tức cảnh cáo “Không cho phép khóc, em nghe thấy không? Em dám rơi ra một giọt nước mắt, anh liền đem em nhốt ở căn phòng này ba ngày ba đêm, hôn nữa không cho phép mặc quần áo!” (Kính dị quá anh ơi...)

“Anh...”

Nhìn cô bị anh dọa tới mức không nói nên lời, thật ra trong lòng anh đang nở nụ cười “Nước hết ấm rồi, em không lạnh sao? Lại đây, anh giúp em lau khô người”.

Vì sao? Sự tàn bạo và dịu dàng của anh lại xuất hiện cùng lúc? Làm cô vừa cảm thấy rét lạnh vừa cảm thấy ấm áp.

Chẳng lẽ cả đời này cô nhất định phải bị anh ăn trệt để sao? Cô không muốn thừa nhận việc này là sự thật, nhưng lại trở nên yếu đuối trong đôi tay anh.

“Mặc áo sơ mi của anh vào trước, anh gọi phục vụ mang lên, vẫn là nên bảo thủ một chút, anh không nghĩ cho em ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.” Sau khi anh gọi điện một lát, ngoài cửa liền có tiếng gõ cửa, đây đúng là sức mạnh của đồng tiền cùng quyền lực.

La Vũ Tĩnh được bao bọc bởi chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, giống như một ngai trên giường, trơ mắt nhìn chồng cũ đang trợn quần áo cho cô.

Nếu là lúc trước, cô sẽ cảm động đến nước mắt rơi đầy mặt, Tề Kiêm Vân lại có thể mua quần áo cho cô! Nhưng hôm nay cô chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, cảm giác thê lương, cô nói chung là bất lực, không thoát khỏi vương quốc của anh.

Vừa mới hít thở được một chút không khí của tự do, bây giờ lại bị đôi tay anh kìm kẹp.

Giữa trưa, Tề Kiêm Vân lái xe đưa vợ trước đi vào công ty thiết kế Sơn Hải, nhìn cô mặc quần áo mới anh chọn đi vào cửa, rõ ràng là một bộ quần áo công sở bảo thủ màu xám, như thế nào mặc trên người cô lại có thể gọi cảm như vậy?

Ngoại trừ điểm đó làm anh không hài lòng, anh phát hiện mình không có thích cái từ “vợ trước”, dù sao vẫn là nên sớm một chút làm cho cô khôi phục thân phận “Tề phu nhân”, có như vậy mới dễ nghe.

Ba mươi năm sống trên đời, anh muốn cái gì là có được cái đó, không biết cái gì gọi là không thể, trừ khi là anh không muốn có.

“Cậu nói cái gì? Anh ta lấy đứa nhỏ ra uy hiếp cậu? Đồ đầu heo!”

Giữa buổi đêm, âm thanh cao vút của Bảo Hủy Hân bay lượn giữa nhà ăn, gây chú ý cho không biết bao nhiêu khách ăn.

“Nhỏ giọng chút, mọi người đều đang nhìn chúng ta” La Vũ Tĩnh da mặt mỏng, sợ nhất là những tình huống xấu hổ.

Bảo Hủy Hân ho khan vài tiếng, tầm mắt xẹt qua một lượt, ám chỉ mọi người không có gì hay ho, mọi người cũng thức thời đem sự chú ý của mình trở lại với thực đơn, cũng không cổ vênh tai nghe lén.

Bảo hủy Hân nắm giờ hai nắm đấm lên, hỏi bạn tốt: “Cậu sẽ không để cho hắn ta thực hiện được đấy chứ?”

“Không có biện pháp, anh ấy như vậy hung, lại bá đạo như vậy...” La Vũ Tĩnh đối với bản thân mình cũng thật ảo não, vì sao Tề Kiêm Vân đối với cô vẫn có những ảnh hưởng mãnh liệt như vậy? Chỉ cần anh chau mày, giận dữ hét cô liền không có khả năng phản kháng.

Độc lập tự chủ sau khi ly hôn, chẳng lẽ chỉ là ảo giác của cô? Cô thật sự không thể làm một người phụ nữ hiện đại sao?

“Cậu thật sự là có thói quen bị ngược mới không thể phản kháng, nếu mà là tớ, lập tức đá anh ta bật rế!” Bảo Hủy Hân nghe xong thiếu chút nữa hất đồ bàn, cô và chồng sống chung, tôn trọng giúp đỡ lẫn nhau, đều là người đương nhiên phải có nhân quyền, có thể dùng thủ đoạn uy hiếp vậy sao?

“Cậu nói đúng, tớ thật vô dụng...” La Vũ Tĩnh cúi gầm mặt, giống như một bông hoa héo rũ, uổng phí bao nhiêu sự cố vũ của Hủy Bảo Hân đối với cô, uổng phí cô lúc trước hạ quyết tâm, những điều này thật không có ý nghĩa...

Nhìn dáng vẻ ủ rũ của người đối diện, Hủy Bảo Hân thấy chính mình nếu trực tiếp quá cứ trách móc sẽ làm cho người này càng uể oải, nên cô đổi phương thức mới.

“Tớ hơi phóng đại, thật ra thì cậu cũng đã tiến bộ rất nhiều, đừng hà khắc với chính mình quá”

“Cảm ơn” La Vũ Tĩnh cười khổ một chút, hét lên hơi thở toàn mùi trà sữa “còn có, anh ấy nói muốn cùng tớ tái hôn, thật là kỳ quái...”

“Hả? Anh ta nói như thế nào?” Hủy Bảo Hân tròn to đôi mắt, chẳng lẽ hai vợ chồng bất hòa có khả năng hợp lại? Cô biết La Vũ Tĩnh từng yêu chồng trước, lại không biết người đàn ông kia có hiểu hay không biết quý trọng cô.

Chương 6.4

“Vẫn là dùng kiểu nói ra lệnh, giống như tái hôn là việc nhỏ vậy”

“Quả nhiên là bản tính không thể thay đổi, làm tớ còn nghĩ...” hai con người Bảo Hủy Hân đảo qua đảo lại, bỗng nhiên nghĩ đến một điều “nếu anh ta muốn kết hôn, không thể dễ dàng như vậy được, bảo anh ta một lần nữa theo đuổi cậu!”

“Bảo anh ấy theo đuổi tớ?” La Vũ Tịnh có nằm mơ cũng không nghĩ đến tình huống này, Tề Kiếm Vân là một người đàn ông cao ngạo như thế, sao có khả năng đi theo đuổi phụ nữ, huống hồ người đấy là vợ trước.

“Đúng vậy, cái gì dễ dàng có được sẽ không biết quý trọng, bản tính của con người chính là như thế, đặc biệt là đàn ông, cậu trước tiên phải biết coi trọng bản thân, anh ta có thể mới biết nên quý trọng cậu như thế nào” Bảo Hủy Hân không phải khuyên bạn nên nên chấm dứt hay nên hợp lại, chỉ cần bạn tốt có thể vui vẻ, cho dù đã ăn xong cũng không có sao, nhưng điều kiện kiên quyết là người đàn ông đó nhất định phải thực sự yêu cô.

“Trước khi kết hôn có người thích tớ, nhưng anh ấy chưa từng theo đuổi tớ” thời trung học cô học trường nữ sinh, nhưng La Vũ Tịnh tính có khí chất ôn nhu điềm tĩnh, vẫn hấp dẫn không ít chàng trai ở bên ngoài.

“Vậy thì sao! Nếu quan trọng thì hoàn toàn có thể làm, nếu anh ta muốn cậu trở lại bên cạnh, thì phải xuất hết chiêu thức của bản thân ra!”

“Anh ấy sẽ chấp nhận yêu cầu này sao? Tớ cảm thấy thật là khó...”

“Có cái gì khó?” Bảo Hủy Hân có thể nói là chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép, hoàng đế không vội cấp thái giám chết bầm “cậu phải mạnh mẽ lên, nếu không vẫn sẽ bị anh ta áp bức, cậu cả đời này đừng nghĩ thay đổi!”

“Đúng rồi, tớ có cần anh ấy một cái!” La Vũ Tịnh nghĩ đến chuyện đó, chính mình cũng thấy buồn cười.

“Cần anh ta? Ha ha ~” Bảo Hủy Hân sùng sốt, ngửa đầu cười to “Cậu thực sự, có một chút khí phách, tiếp tục”.

Hai người phụ nữ ngồi nói chuyện với nhau say sưa, còn gọi bánh ngọt để chúc mừng trước, cho tới tận lúc ông xã của Bảo Hủy Hân đến đón cô, cả hai mới chào tạm biệt nhau.

Nhìn bóng dáng vợ chồng bọn họ hai người tay trong tay, trong đáy lòng La Vũ Tịnh thâm hăm mộ, cái cảm giác thân mật này là điều cô hướng tới, không biết đến ngày nào đó mới có khả năng xảy ra giữa cô và chồng cũ? Phải đợi anh thông suốt, có lẽ là một điểm đích thần kỳ.

Ba ngày sau, Tề Kiếm Vân cho lái xe nghỉ ngơi, tự mình lái xe đưa đón người phụ nữ của mình tan tầm, anh thầm nghĩ muốn cùng một chỗ với cô.

Kỳ thật qua ba ngày này, anh ngày nào cũng đều muốn nhìn thấy cô, nhưng mà cô lại lấy cớ “ăn cơm cùng bạn”, “đến trường để học” lý do không thể không cự tuyệt anh.

Người phụ nữ này ăn phải gan hùm gan báo gì đây? Buổi tối hôm đó cô ở trong lòng anh cầu xin tha thứ, mảnh mai như một đóa hoa bách hợp nhỏ, anh nghĩ đến hình ảnh đó máu trong cơ thể như sôi trào, ai ngờ hiện tại cô lạnh như băng, một con người đáng yêu như xa cách nghìn dặm, quả nhiên là một người phụ nữ không thể nhìn rõ.

Lúc trước chính là anh bị vẻ ngoài ngây thơ của cô lừa gạt, nghĩ đến cô ngoan ngoãn hiền thân về sau sẽ càng ngoan ngoãn uống thuốc, không nghĩ tới cô lại gây cho anh một tin vui động trời, gặt gao dùng hôn nhân cùng đứa con đưa anh vào lao tù, đây là cái nhìn sai lầm đầu tiên của anh, dù sao sau khi kết hôn anh cũng không để cô lừa gạt nữa.

Ai mà biết được người tính không bằng trời tính, sau khi ly hôn anh lại nhớ đến cô, khát khao có cô, hay là anh chính là thiên vị người phụ nữ có tâm địa rắn rết? Từ mười năm trước cho đến mười năm sau, anh không biết gì về cô, chỉ cảm thấy cô mâu thuẫn lại phức tạp.

Nhưng mà mặc kệ có như thế nào, anh cũng phải mau chóng tóm cô quay về, nếu không chứng mất ngủ về đêm của anh sẽ thật là gian nan.

Xe mới chạy đến nơi cần đến. Tề Kiếm Vân lập tức phát hiện, người phụ nữ của anh cũng một người đàn ông đang nói chuyện ở cửa lớn, xem ra không khí rất vui vẻ, cười cười nói nói, một lúc lâu thì mới vẫy tay tạm biệt nhau.

La Vũ Tịnh không biết được màn vừa rồi đã bị chồng trước nhìn thấy, ngồi lên xe, cô phát hiện Tề Kiếm Vân vẻ mặt nghiêm trọng, như là vừa mới ăn vài tấn thuốc nổ, tùy thời có thể phát nổ.

“Tên kia là ai?” Tiếng nói của anh chui ra qua hai kẽ răng.

“Tên kia?” Cô nghĩ hoặc nhìn theo hướng mà anh chỉ mới giật mình nói “Anh ấy là sếp của em, Điều quản lý”.

“Hắn ta muốn theo đuổi em có phải không?” dựa vào trực giác của người đàn ông, Tề Kiếm Vân xác nhận là có vấn đề.

La Vũ Tịnh ngạc nhiên một chút, không hiểu anh sao lại đột nhiên nảy ra ý nghĩ này? “làm gì có chuyện đó, anh đừng có nói bậy”.

“Chỉ có mắt mù mới không nhìn ra được, về mặt của hắn ta nhìn em thêm nhỏ dãi.”

“Cái gì mà thêm nhỏ dãi?” cô bị cách dùng từ của anh chọc giận “cho dù có chuyện như thế thì cũng không liên quan gì đến anh”.

“Chẳng lẽ tên kia quan trọng với em thế?” anh đem phản ứng của cô đọc theo một lý giải khác, bỗng nhiên có một khối tức giận bốc lên nghi ngút, hoàn toàn không nhớ là hai người đã ly hôn, trong nhận thức của anh, cô vĩnh viễn là người thuộc về anh.

“Đừng có gọi là tên này tên nọ, anh ấy là một người sắp rất thân thiết, em thực sự cảm ơn anh ấy” cô ở công ty đã chịu đủ ánh mắt dòm ngó của đồng nghiệp, bây giờ còn phải chịu sự nghi ngờ của chồng trước, cô muốn nhịn cũng không nhịn được nữa.

“Bắt đầu từ ngày mai không cần đi làm, lập tức từ chức cho anh!” anh không thể mặc kệ mà ngồi xem được, nếu anh không tóm lại được người phụ nữ của anh, thậm chí là bị người đàn ông khác cướp đi, anh tuyệt đối không cho phép điều đó.

“Anh cũng không phải là gì của em, xin đừng quyết định giúp em, cảm ơn anh hợp tác” cô lười cãi vã cùng anh, nếu lớn tiếng cô chẳng phải là giống anh sao, nhưng nếu so với bình tĩnh mà cô vừa học xong, làm vẻ mặt khinh thường quay đi là được rồi.

“Em đã thay đổi” anh nhìn chằm chằm vào cô, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng, cô có thể trấn định như thế, người nói chuyện luôn nhút nhát như con thỏ nhỏ rút cuộc là ai vậy?

“Bất kể là ai rồi cũng sẽ thay đổi, chỉ có anh là sẽ không thay đổi” người đàn ông này giống như một tảng đá lớn, cứng rắn đến vạn năm không thay đổi.

“Vì sao anh phải thay đổi? Anh rất tốt mà” từ lúc có ý thức cho đến giờ, anh khẳng định mình ở khắp nơi, sự nghiệp học hành, công tác đều rực rỡ, ngay cả chuyện tình cảm cũng thuận buồm xuôi gió, đương nhiên La Vũ Tĩnh là một ngoại lệ, gây nhiều loạn sinh con cho anh. Nói tóm lại anh vĩ đại kiệt xuất như vậy, đâu cần thay đổi?

Anh được lắm! Cô mở miệng ra nói chuyện cũng không muốn, là lười với anh, thái độ rõ ràng bất mãn.

Anh ngẩn ra, lập tức cười to, người phụ nữ này biến đổi cũng thật nhiều, tự nhiên lại dám nhìn mặt với anh, có phải hay không có vẻ trông rất đáng yêu?

Cô cũng không hiểu cái này thì có gì buồn cười, tóm lại là mau nói rõ ràng mọi chuyện là được “Lần trước anh nói, muốn tái hôn với em...”,

Cô chưa kịp nói hết câu, anh đã giúp cô đưa ra kết luận, cái này đơn giản, anh làm việc rất hiệu suất “Em đã nghĩ thông suốt? Anh bây giờ sẽ gọi điện cho ba mẹ, ngày mai chúng ta cả nhà ăn cùng nhau ăn bữa cơm, sau đó thuận tiện nói với họ chuyện này”.

“Em không phải là có ý này!” Cô vội vàng ngăn lại động tác của anh, người đàn ông này lúc nào cũng tự cho mình là đúng, luôn tự đưa ra kết luận, cô thật không hiểu mình đã làm ra cái chuyện tốt gì lại có thể yêu anh.

Nhìn cô giữ tay anh lại, anh ngược mi hỏi “Nếu không thì em có ý gì?”.

“Ý của em là...” La Vũ Tĩnh cúi đầu, nhìn đôi tay anh, cô bỗng nhiên nhớ lại cô gái ôm ấp tình cảm năm xưa, xấu hổ nói “Nếu... nếu anh thực sự muốn kết hôn với em, trước tiên hãy nghĩ hết cách theo đuổi em đã, chờ em thực sự tiếp nhận rồi, anh còn phải cầu hôn với em...”

“A?” lúc này đôi lại anh kinh ngạc ngàn lần, không nói nên lời.

Nhìn biểu hiện khó có thể tin của anh, hay là anh cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến việc theo đuổi cô? Điều này đối với anh thật khó khăn, rất khổ sở sao? Là Phụ nữ thì đều có tự tôn, lại có hư vinh tâm, cô cũng muốn ném thử niềm vui được theo đuổi.

“Nếu như anh nói không muốn, em sẽ không kết hôn” cô cũng có sự kiên trì của mình, không phải anh có tài năng ra điều kiện, nói này nói nọ, bằng đó mà muốn cùng cô tái hôn, sợ là đợi đến một trăm năm nữa đi.

Bên trong xe là một trận trầm lặng, Tề Kiếm Vân đem xe dừng ở bãi đỗ xe, mới xoay đầu sang phía cô hỏi: “La Vũ Tĩnh, em có phải hay không uống nhầm thuốc?”.

“Em không có! Dù sao chính anh chọn đi, không thì đành gạt bỏ” trong cô đã quyết tâm, chỉ có một cách đẩy thôi, Bảo Hủy Hân nói rất đúng, con người phải biết tự yêu bản thân mình rồi mới có người khác yêu mình, thế nào cũng phải dạy dỗ cho người đàn ông này một chút.

Xuất hiện trước mắt là “Khách sạn Kinh Vũ”, anh muốn đưa cô đi ăn cơm, thuê phòng? Người này Xem cô như là đồ vật! Một lần học là một lần khôn, cô không thể mặc anh ta muốn lấy thì lấy, anh ta mơ tưởng thật là nhanh.

“Là ai đem em phá hỏng vậy?” tự nhiên cô lại có loại chủ ý này, anh không tin tưởng đây là ý tưởng của cô.

“Em chính xác là đang nói chuyện của chính mình, em mới có thể đề nghị, xin anh hãy tôn trọng ý nghĩ của em”

“Em không sợ anh lấy con ra uy hiếp em?”

Lại thế nữa! Cô ghét nhất là bị anh ép thế này, dựa vào cái gì mà chỉ có anh mới có thể làm chủ, cô chỉ có thể làm người không có âm thanh bóng dáng sao? Không, cô không bao giờ muốn chịu đựng nữa, cô là một con người nên có nhân quyền!

La Vũ Tĩnh trừng mắt nhìn anh, cái nhìn lạnh đến cực điểm “Anh nếu muốn làm như mình nói thì làm đi! Anh sẽ chỉ làm Khắc Hiên Hận anh, làm cho em oán anh, nếu đây là điều anh muốn, anh liền nhận được kết quả.

Chương 6.5

Anh lại có thêm một chút ngạc nhiên, bàn tay to vươn tới sờ trán đôi môi đỏ mọng của cô “Cái miệng nhỏ nhắn thật lợi hại, anh trước kia như thế nào lại không biết, em lại có thể ăn nói chưa ngoa?”

“Đừng chạm vào em!”

Cô đẩy tay anh, xoay người muốn mở cửa xe muốn bước xuống, nhưng đúng lúc đó anh cầm lấy tay cô, hít sâu vào mấy hơi, cực vì không muốn đáp ứng “được, anh sẽ làm theo quy củ của em, nhưng em phải cho anh một chút bồi thường.”

Đáng giận, vì sao anh lại đáp ứng cái loại truyện ngu xuẩn này? Trước tới giờ chỉ có phụ nữ yêu đương nhưng nhớ anh, anh muốn cái gì sẽ có cái đó, hiện tại tự dưng lại bảo anh đi theo đuổi vợ trước, chẳng phải buồn cười đến cực điểm? Nhưng nhìn dáng vẻ kiên quyết của cô, nhếch môi, anh lại mềm lòng, thôi làm cho cô một lần cũng không sao, ai dạy anh bây giờ lại khát vọng cô như thế?

“Anh muốn theo đuổi em, còn muốn em bồi thường anh?” Cô phát hiện ra lời nói của mình như đàn gảy tai trâu, người đàn ông này căn não giống như tảng đá, rất không ngoan, cùng anh đàm phán đúng là uống phí sức lực.

“Em rõ ràng chính là của anh, nhìn được mà không gặp được, điều này đối với anh thật không công bằng” anh đã hơn ba tháng nay đều không ngủ ngon, không có “âm dương điều hòa” cuộc sống, làm thế nào để tập trung làm việc?

“Anh không thể nói lý!” đừng đừng, anh dựa gần như vậy là muốn làm cái gì? Trong bãi đỗ xe còn có người đi lại, anh ta không phải là muốn. . .

“Trước cho anh một cái hôn, anh khát chết đi được!” ba ngày trước anh mới ăn no, hiện tại anh đang đói bụng lắm rồi.

“Không được...” cô nói còn chưa dứt câu, đôi môi đã bị anh che lại, phát ra những âm thanh như là rên rỉ, tay đẩy anh ra cũng vô ích, không bao lâu sau lại mềm nhũn hòa tan.

Đáng sợ, anh chưa bao giờ hôn cô ở một nơi khác ngoài phòng ngủ như vậy, giờ phút này ở bãi đỗ xe coi như là nơi công cộng, con mắt mọi người vẫn có thể nhìn thấy được nha.

Độ nóng trong xe ngày càng tăng cao, Tề Kiếm Vân cũng không để ý mình bị người khác nhìn thấy thì như thế nào, điều trước mắt là quan trọng nhất, anh thích lướt qua mấy món khai vị buổi sáng, nếu không để ăn đến toàn cơm sẽ rất khó chịu.

Sau nụ hôn nồng nhiệt, anh nhìn lớp sương mỏng trong mắt cô, đôi má ửng hồng, thiếu chút nữa muốn cưỡng bức cô, không kiên nhẫn hỏi: “Theo đuổi em phải bao lâu mới được? Anh đã đặt trước phòng, theo anh đi lên trước đã, anh ngày mai sẽ bắt đầu theo đuổi em”.

“Anh... anh đừng nghĩ mơ!”

Đêm đó Tề Kiếm Vân lại là người cô đơn từ từ vượt qua đêm dài, nằm ở trên giường vợ trước lăn qua lộn lại, xem ra vì anh vì anh đang mạnh mẽ suy nghĩ, vẫn là đem ra một chút công phu đem người phụ nữ của anh trở về đi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Chương 7.1

Sáng sớm, vào văn phòng, Tề Kiếm Vân giao cho trợ lý mấy nhiệm vụ, sau khi nghe xong người trợ lý luôn luôn làm hết phận sự không khỏi âm thầm giật mình: Chủ tịch đột nhiên lại muốn đưa hoa tặng phụ nữ, hơn nữa còn là tặng cho phụ nhân tiền nhiệm?

Kinh ngạc của kinh ngạc, trợ lý luôn luôn làm hết phận sự vâng y lệnh mà làm việc, chấp hành nhiệm vụ công siêu cấp mà chủ tịch giao.

Một giờ sau, một người đưa hoa ôm một bó hoa hồng cực lớn đi vào công ty thiết kế Sơn Hải, mùi hương cùng vẻ đẹp của những bông hoa kia lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong đó bao gồm La Vũ Tĩnh, công ty chỉ có ba nhân viên nữ, mà hai người kia thì đã kết hôn, chỉ có La Vũ Tĩnh hiện tại tính là “độc thân”, bởi vậy mọi ánh mắt hoài nghi phút chốc đều rơi xuống trên người cô.

Thật ra thì cũng không cần phải hoài nghi, người đưa hoa đã rất nhanh liền mở miệng nói: “Xin hỏi tiểu thư La Vũ Tĩnh ạ? Làm ơn ký vào giấy nhận giúp”.

Mọi người đang chăm chú nhìn mình, La Vũ Tĩnh sợ hãi đi lên ký tên, nhân viên đưa hoa lộ ra nét tươi cười, gật đầu rồi rời đi.

Trong nội tâm La Vũ Tĩnh đều biết, đây là Tề Kiếm Vân bắt đầu theo đuổi cô, nhưng mà có cần thiết phải làm cho một trận lớn thế này sao? Tuy rằng cô có tâm lý hư vinh của phụ nữ, nhưng mà làm thế này cũng thu hút ánh mắt dè ý của mọi người quá đi?

“Thật là hâm mộ ~~~” hai người nữ đồng nghiệp vây lại bên cạnh, nếu là phụ nữ thì đều yêu thích hoa, tuy rằng các cô có ý xa lánh La Vũ Tĩnh, nhưng nhìn đến hoa liền không nhịn được mà tiến lên thưởng thức.

“Nếu không chê ít, các chị lấy một ít để cắm trên bàn đi!” La Vũ Tĩnh làm người thuận nước đong thuyền, nếu không nhiều hoa như vậy cô cũng không biết nên để chỗ nào đây?

Lo lắng của cô lại tăng lên gấp bội, đương nhiên cửa hàng hoa đưa hoa đến đây ba lượt, buổi sáng, giữ trưa cùng lúc trạng vọng, là ba bó hoa tươi phân biệt, có hoa hồng, hoa bách hợp, lan Từ La, mùi hương tràn ngập toàn bộ văn phòng.

Từng người đồng nghiệp đều cười với cô đầy ái muội, không cần phải nhiều lời, mọi người đều có thể hiểu ra được, La Vũ Tĩnh là có người theo đuổi, hơn nữa là là một đại tình thánh!

Về phần những lời đồn đãi về cô với Điều quản lý, hiện tại đã bị bỏ ra phía sau, đề tài mới nhất là người hâm mộ thần bí, mới mẻ hơn nhiều.

La Vũ Tĩnh dùng hết sức lực để duy trì bình tĩnh, không cho người nào nhìn ra cô có nội tâm phức tạp, tuy nói có chút mất hứng, thật ra là vẫn có phần vui sướng, dù sao quen biết Tề Kiểm Vân mười năm nay, đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cô, điều này khó có được!

Sau khi tan tầm, mọi người đều về hết, Điều Tư Bắc mới đến trước bàn La Vũ Tĩnh, nhìn ba bó hoa tươi có giá trị xa xỉ, nội tâm không biết vì sao ẽ ảm đạm đau khổ.

“Xem ra có người đang nhiệt tình theo đuổi cô.”

“Thật ra... anh ấy... anh ấy là chồng trước của tôi” La Vũ Tĩnh không nghĩ dấu điểm quản lý, anh là người bạn duy nhất của cô trong công ty.

Điều Tư Bắc lập tức “A” một tiếng, tỏ vẻ hiểu biết “chồng trước của cô nhất định hối hận vì đã cùng cô ly hôn, muốn toàn lực挽回, có phải vậy không?”

“Có thể là...” nhưng cô không nghĩ tới Tề Kiểm Vân lại khoa trương đến như thế, anh người mà luôn có tác phong bình tĩnh là người nào vậy?

Sắc mặt của Điều Tư Bắc rất phức tạp, anh không vui, lại không có tư cách không vui “cô sẽ quay đầu lại sao?”

“Tôi cũng không biết” cô đối với bản thân mình không có tin tưởng, xếp hợp lý Tề Kiểm Vân lại càng không tin tưởng, việc theo đuổi này có thể liên tục được bao lâu? Chỉ sợ anh không có nhiều kiên nhẫn như vậy, không được vài ngày không khéo lại trở mặt.

“Mặc kệ như thế nào, hy vọng chính cô được vui vẻ” anh cố gắng áp chế những ích kỷ trong đầu, chân thành chúc phúc.

“Cảm ơn quản lý.”

“Trừ bỏ thân phận quản lý, tôi cũng là một người bạn quan tâm cô. Nếu cô cùng anh ta có vấn đề gì, có thể tùy lúc mà tìm tôi, tôi nhất định hết sức giúp đỡ!” anh vỗ ngực, hoan nghênh cô tùy lúc cô đến dựa vào.

“Vâng...” cô có ngu ngốc cũng có thể cảm giác được, sự quan tâm này đã vượt quá sự quan tâm của cấp trên đối với nhân viên, trong đầu cô lướt nhanh ý nghĩ về việc phải làm gì bây giờ, rồi sau đó mỉm cười nói: “Quản lý, thế còn anh thì sao? Có đối tượng nào tốt hay chưa vậy?”

“Tôi?” Điều Tư Bắc xoa xoa cái gáy, tự giễu nói: “Tôi bận quá, căn bản không có thời gian tìm bạn gái, huống hồ hoàn cảnh công tác đều là đàn ông chiếm đa số, muốn tìm hiểu cũng không có cách nào”

Cô nhắc nhở anh nói: “Anh đã quên Hủy Bảo Hân làm việc ở đài truyền hình sao? Cô ấy là người quen biết rộng, quen rất nhiều cô gái độc thân, có thể nhờ cô ấy giới thiệu.”

Về mặt của anh cứng ngắc mất vài giây, nói không nên lời trong lòng không biết vì sao tê tái, nhưng nụ cười tươi sáng nhanh chóng phục hồi “được, chờ lúc nào tôi rảnh đi!”

Có thứ gì đó vừa được lên men, cứ như vậy mà bị chìm xuống, nhưng không hoàn toàn biến mất, vẫn chờ đợi thời cơ phát huy tác dụng.

Ngoài việc mỗi ngày đều ba lần tặng hoa, Tề Kiểm Vân cũng thường tới đón La Vũ Tĩnh lúc tan tầm, tặng cô một đồng châu báu với quần áo đắt tiền, đưa cô đến những nơi những người yêu nhau thường đến, ở trong sức tưởng tượng bản cùng của anh, đàn ông theo đuổi phụ nữ chính là có những chuyện như này đi!

Tuy rằng khi xem phim thì anh ngủ, Lúc đi dạo thì không nhưng nói chuyện điện thoại, ăn cơm còn muốn lật xem công văn, nhưng nói như thế nào thì cũng coi như là hèn hò.

Anh cũng không chán ghét hình thức ở chung này, hóa ra hai người trừ bỏ trên giường ra còn có việc khác để làm, phát hiện ra điều mới mẻ như thế, công việc cho dù có nặng nề đến đâu, có thể cùng cô gắn bó một chỗ, chỉ là nghe được một một chút âm thanh của cô, nhẹ nhàng nắm đôi tay nhỏ bé của cô, còn có một loại thảo mãn không thể nói thành lời.

Điều không được hoàn mỹ chính là, dù sao anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, La Vũ Tĩnh kiên trì không cho anh tiến thêm bước nữa, mặc

kệ anh muốn ngủ lại ở phòng nhỏ của cô, hoặc mang cô về Tề gia, thậm chí là thuê phòng khách sạn, cô cũng một mực dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Lý do quan trọng nhất của cô là: “Anh còn không theo đuổi được em, làm sao có thể phát triển nhanh như vậy?”

“Chúng ta đã kết hôn!” anh lâm vào chán nản, đã sớm là vợ chồng thế mà lại giải quyết không xong không thể đụng vào cô? Buồn cười!

“Chúng ta đã ly hôn!” cô không nhúc nhích cũng không cười to, âm thầm lấy nóng vội cũng anh làm niềm vui.

“Em như thế thật là tàn nhẫn, em biết không?” Xem ra không ăn được, anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ, huống chi anh đã sớm hưởng qua ngon ngọt, bỗng nhiên bắt anh nhìn ăn làm thế nào làm?

“So với anh còn kém” cô lạnh lùng đáp trả anh một câu.

“Rốt cuộc thì muốn anh làm thế nào mới được?” anh không nghĩ tới bản thân mình lại có ngày hôm nay, anh lại phải đi cầu xin vợ mình? Cô gái nhỏ xù xì bái anh đã sớm biến thành một người phụ nữ độc lập có cá tính.

“Anh chưa từng theo đuổi qua phụ nữ?” cô khinh ngăm liếc anh một cái, ánh mắt khiêu chiến là cho anh càng muốn âm yếm.

“Không có, đều là bọn họ theo đuổi anh” cái này không ai có thể bì nổi với anh.

“Sống đến già sẽ học được già, xem ra bây giờ anh bắt đầu học cũng không muộn”, cô liền chán ghét cái thái độ quá dư thừa tự tin của anh, người đàn ông này khả năng là làm cái gì cũng thuận buồm xuôi gió, lại không biết thế nào là dịu dàng nồng nhiệt, anh còn phải học nhiều!

Giọng nói của anh có giảm âm lượng “La Vũ Tịnh! Đừng thử thách lòng kiên nhẫn của anh.” Chết tiệt, cô như thế nào phải tra tấn anh mới thấy vui sao?

“Em tin chắc là có rất nhiều phụ nữ ngày đêm yêu thương nhưng nhớ anh, nếu chờ không kịp, anh có thể tùy tiện chọn một người.”

“Em biết rõ anh chỉ muốn em!” giết chết anh đi, anh cũng không hiểu được tại sao? Rõ ràng đều ôm cô như vậy rất nhiều lần, anh lại hưng phấn giống như một cậu thiếu niên mười lăm tuổi, thậm chí so với trải nghiệm còn chờ mong hơn, đây là đạo lý gì chứ?

Không cần nói nhiều, anh trực tiếp hành động, cho dù cô lạnh lùng trào phúng, nhưng so với anh cũng bị chết khát rồi.

Khi anh hôn lên đôi môi cô, cô không khỏi thờ dãi trong lòng, người có khát vọng không chỉ mình anh, kỳ thật cô cũng giống anh là chờ mong.

Nhưng mà cái gì dễ dàng có được sẽ không biết quý trọng, đây là bản tính con người, lời nói của Hủy Bảo Hân cứ quanh quẩn bên tai cô, cô thừa nhận là cô sợ, giả sử nếu hợp lại anh coi thường cô, cõi lòng của cô sẽ tan nát đến không thể gom nhặt lại được.

Loại tình cảm vừa chờ mong lại vừa sợ bị tổn thương này, người luôn luôn tự tin như anh có thể biết sao?

Một nụ hôn nồng nhiệt thật dài, làm cho anh có hơi chút thỏa mãn, lại nghĩ có thể tiến thêm một bước “em chính mình chọn địa điểm, anh đêm nay nhất định phải.”

“Em nói không cần sẽ không chọn!” hô hấp của cô còn chưa trở lại bình thường, cũng đưa ra chủ ý cự tuyệt ngay.

Đột nhiên anh cảm thấy đã chịu đủ, từ nhờ anh như là con trời, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, muốn có cái gì có cái đó, mà biểu hiện nổi trội xuất sắc của anh cũng chứng minh rồi, anh quả thật là đáng giá để mọi người ngưỡng mộ cùng chờ mong.

Mà bây giờ anh cầu vợ trước quay lại, còn biến thành một người đàn ông đi tìm bắt mồi, đây hoàn toàn là không có thiên lý, người cao ngạo như anh sao có thể nhẫn nại?

“Trò chơi này đã chơi đủ chưa?” trong lòng tức giận, càng nghĩ càng nóng, anh ngay cả trong lời nói của mình cũng nhảy dựng lên. “Anh biết, phụ nữ các em chính là yêu hư vinh, thích đàn ông theo đuổi, chiều chuộng, bây giờ tất cả anh đều đã làm, em em vừa lòng đi? Đừng giả dạng làm một nữ thánh, chúng ta tan ngay cả con cũng đã sinh rồi, em còn muốn anh tôn trọng trinh tiết của em như thế nào nữa?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, anh sợ, thấy lời mình vừa lỡ nói ra không thích hợp lắm, chỉ thấy cô rung rung một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt kia làm cho anh suốt đời khó quên.

Chỉ thấy trong mắt cô rung rung, cắn chặt môi dưới, như là bị thương đến chết tâm, dùng hết sức lực sở hữu mới nói ra được “Tề Kiếm Vân, anh vĩnh viễn cũng không biết được, phụ nữ muốn nhất cái gì.”

“Em...” anh không nói gì để chống đỡ, chỉ có thể nhìn theo bóng dáng rời đi của cô.

Một lực lượng kỳ lạ mãnh liệt thổi quét qua anh, ngực giống như có một tảng đá đè nặng, trầm trọng đến mức anh không thể hô hấp, hay là... cảm giác này gọi là hối hận, đã gọi là đau lòng.

Anh rất hận tình huống này, nếu một lần nữa nhìn lại ánh mắt đau thương muốn chết kia của cô, chỉ sợ anh sẽ muốn giết chết chính mình, nhưng anh rốt cuộc nên là như thế nào? Thông minh tự phụ như anh, vì sao một nửa chủ ý cũng không có?

Trên đường lái xe về nhà, không gian yên tĩnh đang ở giữa quan tài, bỗng nhiên anh phát hiện chính mình nhớ tới lời bài hát, anh chỉ nghe qua một lần lại ấn tượng rất sâu...

“Mất em, có được thế giới thì như thế nào? Những khát vọng trong mơ của em, anh nghĩ vĩnh viễn sẽ không biết... anh mất đi em, thắng thua hết thảy vẫn lạnh lùng như cũ, ai có thể làm cho anh yêu thương, trừ bỏ em...”

Lúc trước anh cho rằng bài hát này ca từ thật ngu xuẩn, hiện tại anh hiểu được chính mình càng ngu xuẩn, có một số việc không nên tự thử nghiệm tài năng lĩnh hội, nhìn đôi mắt mang theo sầu bi của cô, anh nghĩ cả đời này anh cũng không quên được...

“Anh có biết hay không phụ nữ muốn nhất là cái gì?”

Tề Kiếm Vân phát hiện chính mình hỏi cái vấn đề rất xuẩn, lời cũng đã nói, không thu hồi được.

Anh đã có vài đêm mất ngủ, ban ngày lại không những miên man suy nghĩ, cứ nhắm mắt lại nhìn thấy khuôn mặt ưu thương của La Vũ Tĩnh, làm cho anh muốn phát điên, người phụ nữ này đến tận cùng có ma pháp gì, đưa anh mau chóng vào địa ngục bi thảm, người hận nhất cũng chính là anh.

Ngày chủ nhật tại sân gôn, anh cùng cha mình hàng tháng vẫn cùng nhau đánh gôn một lần, mẹ thì đang là hội viên ở câu lạc bộ học du già, chờ hai người đánh xong thì ba người cùng ăn cơm, đây là thời gian duy nhất gia đình họ trao đổi với nhau.

Vấn đề của con trai làm cho Tề Triển Thần nhũn mảy, khỏe mắt của bọn họ đều giống nhau, vừa nhũn lại thì càng có vẻ nghiêm túc.

“Ta nghĩ, ta hiểu biết nhiều hơn con một chút” Kỳ thật ông rất hứng thú khi con bàn đến chủ đề này, trước đây bọn họ nói chuyện nội dung chủ yếu là chuyện chơi bóng, thực sự giống như xã giao với khách vậy.

Đôi khi ông cũng hoang mang nghĩ, hai vợ chồng tính tình đều đậm ấm, tại sao lại sinh ra một đứa con vừa lại lại vừa cứng? Nhưng có lẽ cây vạn tuế cũng có một ngày nở hoa, con mình trưởng thành trở một chút cũng không sao.

Tuy rằng rất mất mặt và ngu xuẩn, nhưng Tề Kiếm Vân đang tò mò vẫn hỏi: “phụ nữ rốt cuộc muốn cái gì?”

“Ta với mẹ con kết hôn ba mươi năm, ta cho đến bây giờ đều không làm thế nào hiểu được mẹ con đang suy nghĩ cái gì, bà ấy cho là quan trọng thì ta đều không thấy quan trọng, ta cho rằng quan trọng thì mẹ con lại cho là nhảm chán” Tề Triển tạm dừng một chút, khẽ nhếch miệng lộ ra một nụ cười hạnh phúc. “không sao cả, đối với phụ nữ mà nói, không cần biết gì nhiều lắm, chỉ cần yêu người đó là đủ”.

“Yêu?” Tề Kiếm Vân chỉ cảm thấy bất đầu nổi da gà, chữ này làm cho anh một trận không tự nhiên.

“Đừng vậy! chính là yêu, không có đáp án khác” Tề Triển Thần trong mắt ánh lên sự hiền từ và thông minh, đó là kết tinh sáu mươi năm sống trên đời của ông. “Khi con thực sự yêu một người phụ nữ, niềm vui của người đó chính là niềm vui của con, nỗi buồn của người đó cũng chính là nỗi buồn của con, con không cần hiểu được nhiều lắm, chỉ cần quan tâm người đó, tôn trọng cô ấy, tự nhiên sẽ biết phải làm thế nào.”

Tề Kiếm Vân im lặng suy nghĩ, anh phảng phất như đã hiểu một chút gì đó, nhưng lại không thể dùng lời để diễn tả.

Nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của con, Tề Triển Thần sờ sờ bộ râu, nghĩ đây thật là một điều ngoạn mục, điều này đã làm cho ông nghĩ đến đứa con kiêu ngạo này, khuyết điểm lớn nhất chính là quá vĩ đại, quá thuận lợi, thậm chí chưa từng khốn khổ vì tình, bây giờ mới bắt đầu cũng không lo là quá muộn đâu!

“Con không phải vừa mới ly hôn, nhanh như vậy đã tìm được đối tượng?”

Tin tức về vụ ly hôn của con, sau này bọn họ mới biết được, từ khi con chính thức kế thừa “tập đoàn ngân hàng Kinh Vũ”, ông thôi không lãnh đạo lùi về hưu, cũng với vợ đi khắp nơi ngoạn sơn ngoạn thủy cũng không tìm hiểu cuộc sống của cô dâu mới, chỉ biết là cháu nội cũng rất thông minh.

Không nghĩ đến về bề ngoài hòa bình tan biến, cuộc hôn nhân kéo dài bảy năm chấm dứt, Diệp Đình Linh gọi điện đánh tiếng hỏi con dâu, xác định là con dâu chủ động đưa ra yêu cầu ly hôn. Nhưng nguyên nhân thì không cần phải nói, nhất định là con mình đối với con dâu không đủ yêu thương, có lẽ cuộc hôn nhân này từ đầu đã là rất miễn cưỡng.

“Cha cũng biết, là mẹ của con trai con” Tề Kiếm Vân không nghĩ sẽ che giấu, dù sao cha mẹ sớm hay muộn rồi cũng biết, anh nếu lấy thì đối tượng là vợ trước.

“Vũ Tĩnh? Con muốn một lần nữa theo đuổi con bé?” Tề Triển Thần chấn động, lại ngoài ý muốn đánh bóng một cú rất đẹp, ha ha xem ra mọi thứ đều xoay vần.

“Cô ấy bảo con một lần nữa theo đuổi cô ấy, con cũng không biết là tại sao? Lại cùng nhau tổ chức một hôn lễ long trọng không phải tốt sao?” Tề Kiếm Vân phá lệ dùng sức đánh bóng, lại bùm một tiếng bóng rơi xuống nước, đây là điều anh lạc hậu nhất so với cha mình.

“Ôi trời! Đầu óc con đơn giản vậy sao?” Tề Triển Thần khó mà có cơ hội khiển trách con, tuyệt đối không buông tha cho cơ hội này.

“Là cô ấy nghĩ như vậy rất phức tạp, làm gì mà vòng một vòng lớn như thế, dù sao kết quả chẳng giống nhau?” Lại một bóng nữa rơi xuống nước, Tề Kiếm Vân nghĩ muốn buông luôn gậy golf, hôm nay là vận gì thế không biết?

“Trong cái quá trình nói chuyện yêu đương này, quá trình tuyệt đối là rất quan trọng, càng nhanh lại càng không có kết quả mà ta muốn”.

“Nói chuyện yêu đương? Rất không hiệu quả!” lần thứ ba đánh bóng rơi xuống nước, Tề Kiếm Vân không nhịn được mắng “đáng giận!”.

“Xem đi, dục tốc bất đạt*, chuyện yêu đương cũng giống như khiêu vũ, ta tiến lên một bước đối phương lùi lại một bước, đối phương tiến lên một bước ta lùi lại từng bước, tìm ra nhịp của hai người thì cả hai sẽ là một cặp khiêu vũ hoàn hảo”

Cha phát cờ làm cho Tề Kiếm Vân rơi vào trầm tư, quả thật là anh cố chấp sao, rất nóng vội sao? Anh càng muốn giữ chặt, cô càng muốn chạy trốn? Nên làm thế nào để cô cam tâm tình nguyện, chủ động đón nhận ôm ấp của anh? Anh phát hiện ra đây là một môn học rất khó, anh biết đây chính là giới hạn của anh.

Cha còn có nói “yêu”, ý này nghĩa là sao? Có thể ăn, có thể sử dụng, có thể kiếm tiền? Anh với chuyện này không có khái niệm nào cả, nhưng anh xác định, anh đối với La Vũ Tĩnh không chỉ là dục vọng, nếu không sẽ không lúc nhìn thấy đôi mắt tràn ngập sương mù và nước mắt, sẽ không đau lòng giống như bị người khác chém hơn mười nhát dao.

Trước khi kết hôn, anh bởi vì điều kiện suất chúng, có rất nhiều phụ nữ chủ động theo đuổi tiếp cận anh, làm cho anh ôm trò chơi tình ái, kế hoạch đến năm ba mươi tuổi sẽ tìm cô gái ngoan để kết hôn, ý tưởng này thực tế cũng thật là ích kỷ.

Năm đó anh hai mươi ba tuổi kiêu ngạo và tự phụ, nghĩ rằng ai cũng không thể thu phục được mình, không ngờ người tính không bằng trời tính, bị một cô gái có vẻ bề ngoài hiền lành làm hại, vẫn là dùng phương thức mang thai cũ, anh giận mình muốn chết, cũng hận đối phương thấu xương, chính là lạnh lùng đến bảy năm.

Bảy năm, ân oán cũng nên kết thúc rồi, anh không thể không thừa nhận với chính mình, anh đã làm được rồi, cô cũng không phải là đại gian ác gì, tội gì phải nhận nhịn rất nhiều ngược đãi của anh?

Sau khi ly hôn anh mới dần dần tỉnh ngộ, chính mình thật ra một chút chán ghét cô cũng không có, ngược lại là chính anh cưỡng bức bản thân mình không cho thích cô, bởi vì hứa hẹn với chính mình lúc trước, hành động theo cảm tính, không chịu yêu thương cô.

Chuyện bây giờ, anh nên làm thế nào để đưa cô trở về? Nó đã trở thành vấn đề đầu đầu nhất của anh.

Có lẽ anh nên bắt đầu thành thực với chính mình, thành thực đối mặt sự thật... anh đã vì cô mà tâm động thật sâu là chuyện thật...

Đương nhiên lúc ăn cơm trưa, Diệp Đình Linh không biết rõ cho nên nhìn chồng mình, sao có vẻ mặt thần bí bí? Lại quay sang nhìn con một cái, như thế nào lại có dáng vẻ hốt hoảng?

Có điều bà cũng không lập tức truy vấn, về sau chồng bà tự nhiên sẽ nói cho bà biết, dám có can đảm không nói cho bà biết xem

“Kiếm Vân, cuối tuần này mẹ muốn đưa Khắc Hiên đi chơi, thằng bé ngày đấy chắc là không cần học chứ?” Diệp Đình Linh dường như không có việc gì hỏi.

Tề Kiếm Vân không yên lòng lấy thì quấy bát canh, nghe tiếng mẹ hỏi đến lần thứ hai mới hoàn hồn đáp: “Khắc Hiên ngày cuối tuần không cần phải học, cuối thứ sáu mẹ có thể đón cháu”.

“Như thế nào? Thằng bé không phải có một đồng khóa học?” Diệp Đình Linh sớm đã biết rằng cháu mình có lịch học đã được sắp sẵn, nên mới có ý hỏi trước, để tránh không khỏi ảnh hưởng đến lịch học.

“Con đều cho bỏ rồi” Tề Kiếm Vân nhún nhún vai trả lời.

“Hả, vậy cháu chúng ta bây giờ có hai ngày nghỉ cuối tuần?” Tề Triển Thần cũng có chút ngạc nhiên, con mình rốt cục cũng mở trời cho cháu, rất thần kỳ.

“Vũ Tĩnh nói, cô ấy cho rằng Khắc Hiên học nhiều môn quá” việc nhỏ này không đáng kể chút nào, anh đều có thể nghe theo cô, nhưng vì sao chính cô lại không chịu ngoan ngoãn gả cho anh?

“Vũ Tĩnh?” nghe được tên con dâu, Diệp Đình Linh không khỏi trợn to mắt, như thế nào mà con dâu mới ly hôn còn lui tới? Con mình thậm chí lại bắt đầu nghe theo lời nói của con dâu?

Bà cùng chồng trao đổi một cái ánh mắt, nghi vấn đã được giải đáp, hiển nhiên là con có ý muốn vấn đề, thật đúng là ngạc nhiên mà.

Diệp Đình Linh giả vờ dường như không có chuyện gì, thần nhiên nói ra một đề nghị: “mẹ đây nghĩ, hai vợ chồng cùng nhau đưa Khắc Hiên đi chơi đi! Con không phải có cả đồng biệt thự ở gần biển sao không dẫn bọn họ đi chơi một chút.”

“Nói cũng thật là, con đã quên mất là có thể làm như thế, thật ngốc quá!” Tề Kiếm Vân tự gõ lên đầu mình, anh kết hôn đã nhiều năm, nhưng chưa bao giờ mang vợ con đi du lịch, cuối tuần này sẽ có hiệu quả, anh nghĩ.

Không tự chủ được, anh bắt đầu ảo tưởng hình ảnh cùng La Vũ Tĩnh thức trắng đêm tâm sự, bọn họ có thể tán gẫu thật nhiều thật nhiều chuyện, nhưng vì sao là không phải thức trắng đêm hoan ái? Khát vọng của anh đối với cô không chỉ là khát vọng thân thể, mà còn có cả khát vọng tâm hồn sao?

Không biết nói cái gì mới làm cô vui vẻ, anh phát hiện chính mình không biết mở miệng nói gì, trên thực tế, biểu đạt tình cảm đối với anh có vẻ hoàn toàn

xa lạ.

Nhìn con cười ngây ngô trong chốc lát, rồi chốc lát lại thờ dài, trăm phần trăm là dáng vẻ của một người đàn ông đang yêu, Diệp Đình Linh cùng Tề Triền Thần trong lòng kinh ngạc, nhưng chưa phát biểu bình luận gì, tiếp tục nhấm nháp thức ăn. Chính là ở dưới bàn, bọn họ đá chân với nhau mấy lần, có một loại tình cảm vui sướng không nói nên lời.

Khả năng tổ chức hôn lễ lần hai là cực cao, bọn họ có thể bắt đầu chuẩn bị, nói không chừng còn có thể có đứa cháu thứ hai được sinh ra, nghĩ đến những hình ảnh tốt đẹp ấy, trong mắt hai vợ chồng đều ánh lên tia vui mừng.

CHƯƠNG 7.5

Đỉnh đỉnh

7h sang ngày thứ hai, đánh thức La Vũ Tịnh không phải là đồng hồ báo thức, mà là tiếng chuông điện thoại di động.

“Alo?” cô mắt nhắm mắt mở, trong lòng nghĩ là ai mà sớm thế đã gọi? công ty có việc gấp chẳng? Hay là sức khỏe con trai không ổn tốt?

Bên tai truyền lại giọng nói bình tĩnh: “em ăn cơm chưa?”

Âm thanh này, âm thanh này... không phải là chồng trước của cô hay sao? Cho dù là nửa tỉnh nửa mê cô lập tức nhận ra ngay và tỉnh ngủ hẳn.

“Uh... vẫn chưa.” Cho dù thế nào, cô là 1 người có lễ phép, đương nhiên trả lời 1 cách lễ phép.

“Mau đi ăn đi.” Tề Kiếm Văn cơ bản không biết mình nói cái gì, anh chỉ là muốn nghe giọng nói của cô, nhưng anh tuyệt đối không nói nổi những từ buồn nôn đó, vì vậy, không nói lời quan tâm, thế này coi như là quan tâm đi.

“Oh... vâng.” Cô đóng băng rồi, chỉ có thể ngốc nghếch trả lời.

Kết thúc trò chuyện, Tề Kiếm Văn gác máy, đến 1 câu tạm biệt cũng không nói. Không phải là anh không muốn nói thêm mấy câu nữa, nhưng anh cảm thấy xấu hổ chết mất rồi, mọi việc đều thật ngu xuẩn, nói cách khác, biểu hiện của anh giống như 1 người tâm thần vậy!

Làm thế nào để 1 người phụ nữ quan tâm, đối với anh mà nói còn khó khăn hơn kế hoạch kết hợp xí nghiệp.

Tỉnh gì thế này? La Vũ Tịnh nhìn chằm chằm điện thoại, không biết nên nổi giận hay vui mừng, hành động của anh nói lên sự quan tâm không bằng nói là ngốc, mới sáng sớm đã dùng ngữ khí mệnh lệnh nói cô đi ăn, còn không bằng bảo anh tự đập đầu vào tường!

Lần trước sau khi 2 người chia tay trong bất hòa, đã 1 tuần rồi, anh chỉ có thể nghĩ ra chuyện ngu ngốc này sao? Thế mà trên thương trường anh hoành hành không bị cản trở, trên tình trường lại là 1 chú chim non.

Xem ra anh vĩnh viễn không hiểu được cô muốn gì, cái gọi là “dịu dàng”, trên người anh nên là khiêm khuyết trời sinh, đời sau khó thấy!

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày cô đều nhận được ba cú điện thoại, vào lúc ăn sáng, ăn trưa và ăn tối, Tề Kiếm Văn dường như ăn nhầm thuốc rồi, tất nhiên lấy vô vị làm thích thú cô từ không tin đến không có cách nào khác nhẫn nại nhìn sắp nổ rồi.

Trưa ngày thứ 5, Tề Kiếm Văn lại gọi điện “hỏi thăm sức khỏe”, lời lẽ cũng không thay đổi. “Em đã ăn cơm chưa?”

Cô chịu đủ rồi, người này không phải là bố mẹ cô, cứ cho là bố mẹ cô cũng không lộn xộn như thế này, cô lại không chống lại chỉ sợ sẽ không tinh táo. “Việc em ăn rồi hay chưa không liên quan đến anh, xin anh đừng gọi điện nữa!”

Tề Kiếm Văn phân tâm, hóa ra anh làm cô bức mình rồi, anh thật ngốc, quan tâm mất 5 ngày mới phát hiện ra người ta không cảm kích, nhưng anh lại không thể giải thích được, mỗi ngày đều quay số điện thoại của cô, sau khi kết thúc còn vô ý cười 1 cách ngu ngốc.

Đây là yêu sao? Cả đời anh chưa từng yêu người nào, lần đầu đã mất công thế này, hiệu quả lại ngược lại, thật đáng buồn cười, nhưng ở tận đáy lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

Đầu dây bên kia yên tĩnh 1 lúc lâu, cô cứ tưởng đường truyền có vấn đề, đột nhiên nghe thấy giọng nói khe khẽ của anh: “xin lỗi, kỳ thực... anh chỉ là muốn nghe thấy giọng nói của em...”

Lời xin lỗi điềm tĩnh của anh làm nổi bật tức của cô hoàn toàn tiêu tan thậm chí có chút đau lòng, hóa ra anh làm việc ngu ngốc này vì cái lý do này?

“nghe thấy giọng em để làm gì?”

Giọng anh không bộc lộ lưu luyến. “anh cũng không biết, là muốn nghe, mỗi ngày đều muốn nghe.”

Ngoài nghe thấy giọng của cô, anh còn muốn mỗi ngày được gặp cô, nhưng lại sợ cô không tha thứ cho sự lỗ lòi lần trước của anh, đành phải “tang hình” hi vọng nổi bật dọc của cô tiêu tan, ai biết lời hỏi thăm của anh lại làm cô tức giận.

Hừ, con gái thật khó hiểu, lời yêu thương thật khó nói, anh không có kiên nhẫn để thích hợp những việc phiền phức này, nhưng để thích hợp được không

còn cách nào khác, cho dù thế nào, anh quyết định dùng những lời dịu dàng, hồi phục người vợ yêu của anh.

Tìm cô đập mạnh, nhưng tự nhắc nhở không nên vì thế mà yếu mềm, như này có phần quá đơn giản, lời nói của anh lần trước vẫn còn in trong trái tim cô, từ khi anh không tôn trọng cô, không muốn mất công the đuổi cô, sự việc đã không có chỗ để điều đình.

“được, anh đã nghe thấy rồi, còn có chuyện gì nữa?”

Người phụ nữ xấu xa, phải đối xử lạnh lùng với anh như nào nữa mới đc? Bất đắc dĩ anh đành phải dựa vào đứa con trai làm mối cầu. “Hôm nay là thứ 6, Khắc Hiên tối nay không phải học thêm, em có muốn đến thăm con hay không?”

Anh rất thông minh, hiểu được điều cô muốn. “nếu anh không có ý kiến gì, em muốn đến thăm thiếu Hiên, tiện thể làm cơm tối cho con.”

“vậy để anh đến đón em” Anh không sửa tên thân mật của con đối với cô, cho dù anh không thích gì cách gọi Tiểu Khắc, Tiểu Hiên.

“không cần, em phải đi sớm mua thức ăn.” Cô xem đồng hồ, bắt đầu tính xem hôm nay nấu món gì.

“mua thức ăn?” anh cực ít làm loại việc này, phan tâm 1 lúc mới hiểu. “anh đi đón em.”

“em tự đi là được rồi.” cô vẫn không định tha thứ cho anh, mới không muốn cùng anh đi.

“Bây giờ anh đã đến cửa công ty em rồi.” anh không cho cô thời gian trả lời, gác máy luôn.

Ngoài dịu dàng ra phải có chút quyết đoán, nếu không chú mèo hoang của anh giống như bà già, rất dễ liều trớn.

“Này? Alo!” Cô tròn mắt nhìn điện thoại, quả nhiên Tề Kiếm Vân vẫn là Tề Kiếm Vân, vẫn lộng hành độc quyền như vậy, cô có thể đợi anh thay đổi dc bao lâu? Thật hi vọng có người có thể làm anh lĩnh ngộ, theo đuổi phụ nữ không phải là làm như vậy, bây giờ không chuộng kẻ xấu xa rồi, hãy làm một người đàn ông tốt xem!

6 giờ chiều, đến giờ tan làm, các đồng nghiệp đều lần lượt ra về, La vũ tịnh cũng bắt đầu dọn dẹp bàn làm việc, lúc này Diêu tư Bắc đi đến trước bàn làm việc của cô, cố làm ra vẻ thoải mái hỏi: “có cần quá giang xe tôi không? Hay là có người đến đón cô rồi?”

Cô cầm lấy chiếc túi da, cố làm ra vẻ tự nhiên. “à... chồng trước đến đón tôi rồi, tôi phải nấu cơm cho con tôi ăn.”

“Hai người lại làm hòa rồi à?” Diêu Tư Bắc không muốn như vậy, ánh nhìn không cách nào rời khỏi cô được, chú ý nhất cử nhất động của cô.

Qua mấy ngày, không có người đưa hoa đến, chiếc xe xa hoa cũng không xuất hiện ở cửa, anh nghĩ người đàn ông đó đã buông tay rồi, không ngờ rằng vẫn còn lấy con trai để làm lý do, người ngoài khó có thể chen chân rồi.

“Tôi cũng không biết có nên làm lành hay không, nhưng mà, thực sự tôi rất muốn gặp con trai mình.”

“Rất tốt, người ở nhà nên ở cùng nhau.” Trong ngữ điệu hâm mộ đem lại sự cảm khái, anh cũng muốn có 1 gia đình của mình.

“Quản lý tạm biệt, chúc anh cuối tuần vui vẻ!” La Vũ Tịnh không dám nhìn lại ánh mắt đó, nó làm cô cảm thấy rất áy náy.

Nếu Tề Kiếm Vân không tồn tại, có lẽ cô cũng thích Diêu Tư bắc. Nhưng con người sinh ra không có “nếu như” chỉ có “như vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

“Nghỉ rồi à? Hôm nay làm việc có vất vả không?”

Vừa lên xe, nghe thấy câu hỏi của chồng trước, La Vũ Tịnh không hiểu được dụng ý của anh, liếc anh 1 cái: “khổ nữa em cũng làm, em không muốn làm bình hoa nữa.”

“Làm bình hoa có gì là không tốt? sướng bụng vui mắt.” anh trả lời quá nhanh, phát hiện mắt cô tròn lên, mới lại bổ xung 1 câu: “anh thực sự cảm thấy em xinh đẹp.”

Trước đây anh biết cô là người tươi tắn dễ nhìn, sau khi ly hôn càng thấy cô đẹp 1 cách kỳ lạ, đàn ông nhìn đàn bà rất trực tiếp, hấp dẫn hay không anh đều biết rõ, nếu không sao biết anh chỉ cần 1 mình cô?

“không them nói với anh.” Cô không hi vọng nhiều ở anh, người đàn ông này chỉ có hứng thú với vẻ bề ngoài và thể xác, kết hôn nhiều năm qua cô sớm đã biết rõ, anh làm sao có thể hiểu được cảm nhận và tư tưởng của cô chứ?

Nhìn cô quyết không mở miệng, anh đổi chủ đề. “muốn đi siêu thị nào?”

“cái trước mặt là được rồi.” cô làm người hướng dẫn, chỉ phương hướng.

Lái xe đến siêu thị, Tề Kiếm Vân không rõ tình hình lắm, dưới sự chỉ đạo của La Vũ Tịnh, đẩy 1 cái xe đẩy hàng, cùng cô vào mua đồ.

Nhìn cả người anh là tây phục và giày da hàng hiệu, nhất là cái khí chất giàu sang quyền quý kia, không ăn nhập gì với xung quanh, cô không nhịn nổi nói: “không quen thì đừng miễn cưỡng, anh ra xe đợi em là được rồi.”

Từ sau khi sống 1 mình, siêu thị là nơi cô thường xuyên đến thăm nhất, so với bách hóa với cửa hàng, nơi đây đầy ắp sức sống, nhưng lại không biết Tề Kiếm Vân có thể tiếp nhận hay không?

“Chuyện nhỏ ấy mà.” Anh khẽ mỉm cười. “Muốn mua cái gì?”

Thật là không có gì không? Cô do dự 1 lúc mới nói: “Tiểu Hiên rất thích ăn rau xanh, nhưng lại không thích ăn cà rốt, e muốn làm món cơm cà ri, xem con có nhạt bỏ cà rốt ra không.”

“Em chỉ nhớ khẩu vị của con trai, mà không quan tâm xem anh thích ăn gì sao?” Ánh mắt anh lên án sự không công bằng của cô.

Ai để ý đến anh chứ? Cô tròn mắt nhìn anh. “Khắc Hiên là con trai em, hơn nữa anh thích ăn gì đầu bếp sẽ nấu cho anh ăn.”

“Chỉ có con mới được ăn cơm em nấu sao? Không công bằng, anh cũng muốn ăn.” Anh như ăn phải giấm chua, vờ vắn đến cực độ, nhưng không chịu nổi anh phải phản đối, muốn được cô quan tâm chú ý đến.

“Em không phải là đầu bếp của anh, cũng không phải là mẹ anh.”

“Nhưng em là vợ anh!” anh dừng bước, ngữ điệu dâng trào, giống như cô vừa mới nói lời đại nghịch bất đạo gì đó.

Mọi người xung quanh đều quay lại nhìn, cô ngượng đến chết mất. “em không phải là vợ anh, anh đừng ru ngủ bản thân nữa!”

“Đợi đã!” anh làm sao có thể để cô chạy chứ? Phải biết sự nghiệp to lớn nhất của anh bây giờ chính là theo đuổi cô, yêu cô!

Một người chạy nhanh về phía trước, một người đẩy xe hàng chạy nhanh theo phía sau, 2 người nói không ngừng, xem ra lại giống những cặp tình nhân đang yêu, trong vô thức, tự mình cũng đang cười.

Mua đồ xong, Tề Kiếm Vân 2 tay cầm 2 túi đồ, đi ra phía ngoài cổng siêu thị, đây là lần đầu tiên anh đi cùng cô mua đồ, thì ra làm những việc vô vị này lại thấy hứng thú, càng kỳ lạ hơn là, còn có 1 loại hạnh phúc kỳ diệu không nói rõ được.

“thì ra cuộc sống vợ chồng là thế...” sau khi ly hôn anh mới có cảm nhận như vậy, có lẽ đã muộn rồi, cả đời người cũng không khai thông được, bây giờ thì anh hiểu rồi, cái anh cần là 2 người ở bên nhau.

“anh vừa nói gì thế?” cô nhìn anh hỏi, không khỏi tò mò.

8.1.2

“Anh nói, chúng ta có thể làm vợ chồng, thật là quá tốt rồi.” anh thì thầm bên tai cô, tiện thể hôn trộm cô 1 cái, tận hưởng gương mặt tròn mắt thẹn thùng của cô.

Một người phụ nữ giờ trò tâm kế bấy chồng, thậm chí đã làm mẹ của đứa con 7 tuổi, vẫn có loại vẻ mặt đáng yêu này, thật sự làm anh bị mê hoặc và say đắm. rốt cuộc cô là thiên thần hay ác quỷ, anh phát hiện tự mình không quan tâm đến đáp án, anh chỉ muốn ở cùng cô.

“Anh, anh thật đáng ghét!” cô liền chạy mấy bước, tại nơi người qua người lại này, anh cũng quá to gan lớn mật rồi?

Giống như một cậu bé trêu chọc cô gái mà mình thích, bị mắng anh cũng vui vẻ cười, cô nhìn lại càng phát hỏa, quay người đi đường của mình.

Đáng tiếc, phương hướng cảm của cô chẳng ra làm sao, vừa bước đã bước sai hướng, quên mất chỗ vừa đỗ xe ở đâu, vì thế anh 1 tay cầm túi, 1 tay giữ cô lại nói: “vợ à, em đi sai hướng rồi, xe của chúng ta ở bên kia.”

“Em không phải là vợ anh!” cô bực mình rồi, người đàn ông này cho rằng gọi nhiều thành thật chắc? lại không cố gắng theo đuổi cô, cũng không cầu hôn cô một cách trịnh trọng, đừng bao giờ nghĩ như vậy là được!

“Không thể anh gọi em như nào? Bảo bối à?” Anh linh động, những lời thật tâm trong lòng tưởng chừng rất buồn nôn mà tự nhiên phát ra, nhưng nói ra lại không tệ, mà ngược lại lại là một niềm vui.

Nếu như hiểu sớm vài ngày, có thể anh sẽ nói nhiều hơn những lời lẽ yêu thương với cô trong điện thoại rồi, bây giờ bắt đầu cũng không muộn, để anh phát huy tốt thiên phú vừa mới phát hiện.

“Xin anh đừng gọi em là bảo bối!” so với vợ còn tệ hại hơn gấp 200 lần!

“Tiểu đáng yêu, chúng ta về nhà thôi!”

La Vũ Tịnh từ trước đến giờ chưa bao giờ hi vọng mình yếu ớt đến vậy, cái gọi là vô quyết dày có móng tay nhọn, lẽ nào số trời đã định cô được chồng trước ăn (tiêu diệt)? Thật hi vọng ngày nào đó nhìn thấy bộ dạng cười không nổi của anh, haizz.

8.2.1

tối hôm đó, Tề Khắc Hiên vui vẻ ngồi ở bàn ăn, cậu đã bày sẵn các loại dụng cụ ăn, đang đợi mẹ bụng thức ăn lên bàn. Nhưng hình như bố cậu vẫn đang ở thư phòng, cậu do dự không biết có nên đi gọi bố hay không?

Công việc đối với bố cậu mà nói thì rất quan trọng, ăn cơm chỉ là chuyện nhỏ, nhưng cậu thực sự rất hi vọng cả nhà cùng nhau ăn cơm!

đúng lúc này, Tề Kiếm Vân lại xuất hiện và nói với con trai: "Tốt rồi, mọi việc đều làm xong rồi, tối nay không có việc gì rồi".

Tốt quá rồi! Tề Khắc Hiên tỏ vẻ vui mừng, bố cậu dạo này thay đổi càng ngày càng bình dị giống người bình thường, đây nhất định là có liên quan đến mẹ cậu, mặc dù tuổi còn nhỏ cũng thấy được bây giờ bố cậu cực kỳ để ý đến mẹ cậu rồi!

La Vũ Tịnh bụng lên hai đĩa xào, mỉm cười nhìn con trai, thấy chồng trước lại nhũn mảy, tại sao âm hồn của anh vẫn chưa siêu thoát chứ?

"Đề anh giúp em". Tề Kiếm Vân chưa bao giờ dễ dàng chịu tác động, phản ứng thờ ơ của cô là đuổi không được anh, sau đó anh tự động vào bếp đem thức ăn ra, tiện thể xới cơm và canh cho cả ba người mới ngồi xuống nói: "ăn thôi!"

Đối với hành động của chồng trước, đến 1 tiếng khẳng định hay khen ngợi cũng không có, quay sang hỏi con trai: "Tiểu Hiên, mấy hôm nay con làm cái gì?"

Tề Khắc Hiên ngoan ngoãn trả lời mẹ: "Thứ hai học tiếng Anh, thứ ba toán, thứ tư tập làm văn, thứ năm mỹ thuật, hôm nay học violon."

Tuần này miễn cũng nhiều quá rồi!" La Vũ Tịnh nói với con trai, ánh mắt lại hướng về chồng trước, không khách khí trừng mắt với anh 1 cái.

Tề Khắc Hiên nói hộ bố: "Lẽ ra tối nay còn có giờ tin học, nhưng bố nói sau này không cần nữa, bố có thời gian sẽ dạy con."

La Vũ Tịnh rất đau lòng, không ngừng gấp thức ăn cho con trai. "học nhiều như vậy, nhất định con rất mệt, ăn nhiều một chút."

"Vâng!" Tề Khắc Hiên vui vẻ nghe lời, có bố mẹ bên cạnh, cậu không kén ăn nữa, đến cả cà rốt cũng thấy ngon miệng.

Tề Kiếm Vân thấy La Vũ Tịnh chỉ chăm lo con trai, hoàn toàn phớt lờ anh, bản chất như sắp phát tác, nhưng nhìn thấy nụ cười của cô lại làm anh mềm lòng. Đó là thời khắc an ủi nhất của mẹ, khi cô nhìn con trai ăn những món mà cô làm.

Trước đây sao anh lại cố chấp muốn tách hai mẹ con họ ra chứ? Ngày hôm nay nghĩ lại thật không thể tưởng tượng nổi, cũng không thể tha thứ, vì thế anh tự nói với chính mình, trong bảng xếp hạng của vợ, anh xếp sau con trai mình là điều đương nhiên, ai bảo anh tước đoạt nhiều niềm vui của họ chứ?

Cả nhà ăn cơm xong, tìm đĩa DVD để xem, là đĩa phim hoạt hình mà con trai thích, thay vì đĩa hiểu biết về khoa học kỹ thuật mới, xã hội nhân văn vừa xem đã làm người ta thấy buồn ngủ mà Tề Kiếm Vân trước đây yêu cầu.

La Vũ Tịnh không chú tâm nhìn màn hình, cô chỉ chăm chăm nhìn khuôn mặt tươi cười của con trai, nhưng hi vọng khuôn mặt tươi cười hôm nay có thể kéo dài lâu hơn một chút.

"Mẹ, mẹ chẳng nhìn tivi gì cả!" Tề Khắc Hiên đột nhiên phát hiện ra điều này.

"Mẹ thích nhìn con hơn." Cô xoa xoa đầu con trai, trong mắt chỉ có niềm yêu thương.

Nhìn bức họa này, Tề Kiếm Vân cảm thấy yết hầu có chút giật giật, một loại tình cảm không thể diễn tả được chảy trong tim, trong lúc này, có người muốn anh đổi tất cả bằng hạnh phúc trước mắt, anh sẽ đáp ứng không hề suy nghĩ.

8.2.2

10 giờ tối, Tề Khắc Hiên vừa nghe mẹ kể chuyện, vừa từ từ chìm vào giấc ngủ, lúc trước cậu có thể vì quá mệt, chẳng mấy mà ngủ, nhưng bây giờ cậu không nữa, muốn nghe tiếng của mẹ nhiều hơn, muốn cảm nhận nhiều hơn sự ấm áp này.

Tề Kiếm Vân ngồi bên cạnh, chia sẻ sự may mắn của con trai, nghe La Vũ Tịnh kể chuyện Nghìn lẻ một đêm, không ngờ anh nghe rất say sưa, đến cả con trai đã ngủ anh cũng không phát hiện, chỉ cảm thấy kỳ lạ, sao không kể tiếp nữa? còn thúc giục cô: "Sau đó thì sao?"

"Suyt..." La Vũ Tịnh muốn anh nói nhỏ chút. "Tiểu Hiên mới ngủ."

Anh gật gật đầu, tắt đèn, theo cô ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa.

Sau khi hai người đi đến phòng khách, cô mới yêu cầu anh: “Sau này anh đừng bắt Tiểu Hiên học nhiều như vậy được không? Con không có thời gian chơi, cũng không có bạn bè.”

Thơ ấu là thời kỳ hoàng kim của cuộc sống, được chơi được cười được hiểu động cũng ở thời điểm này sao có thể ngày nào cũng sách vở, thầy giáo chứ? Sau này có hồi ức đẹp nào chứ?

Anh ngoan ngoãn nghe lời, lập tức trả lời. “Anh đã bỏ môn tin học rồi, anh sẽ bỏ nốt mấy môn con không thích, còn nữa cuối tuần không phải học, em thấy thế nào?”

Anh nghĩ thông rồi, cái con cần không chỉ là học, còn có giải trí và cảm thụ, nếu không thì sau khi lớn sẽ biến thành một người giống anh “tình cảm là rào cản trí tuệ”, anh có thể dành cả đời để xin lỗi con.

“Đa tạ.” cô cảm thấy vui, anh có thể nghe lời cô. “Thôi, em phải về rồi.”

“Anh không muốn đưa em về.” Nên nói là anh không muốn cô về, không muốn kết thúc đêm nay như thế này.

“Không sao, em đi taxi.” Cô hiểu nhầm anh, trong lòng nghĩ có lẽ anh mệt rồi, hay là lừa đưa cô về, bây giờ họ không còn quan hệ gì nữa, đương nhiên anh không phải vì cô mà làm gì cả.

Anh lập tức lắc đầu. “Muộn thế này, đi taxi rất nguy hiểm.”

Cô nghĩ ngợi một chút. “thế em nhờ quản gia hoặc lái xe đưa em về một đoạn.”

Anh lại loại bỏ ý nghĩ này thay cô. “Họ cũng đã nghỉ ngơi rồi.”

“Thế, thế thì...” rốt cuộc muốn cô thế nào? Thế này không được thế kia cũng không xong, lẽ nào muốn cô đi bộ về?

“Dù sao phòng của em vẫn còn, em ngủ ở đây một đêm đi!” anh cuối cùng cũng thốt ra được lời nói thật lòng, nhìn chăm chăm cô.

Cô sợ hãi, lời đề nghị này quá nguy hiểm, cô làm sao có thể tự nhảy vào cạm bẫy chứ, đương nhiên muốn lấy cớ. “Nhưng em không mang quần áo để tắm, còn có thứ em cần...”

Anh nhanh chóng chặn cớ của cô. “Phòng em không thay đổi gì, quần áo và đồ dung của em vẫn còn, anh nghĩ em không thiếu gì cả.”

“Thật sao?” Cô có nên vui không? Anh không bỏ đồ vật trong phòng cô, xem là để kỷ niệm hay là tưởng nhớ cô đây?

Anh hiểu nỗi lo nghĩ của cô, chủ động giải thích: “Đừng lo, anh sẽ không lên giường của em lúc nửa đêm đâu, mặc dù anh rất muốn.”

“Anh...”

“Nếu em không nói gì, anh sẽ ôm em đến phòng anh ngủ.”

Anh giữ vai cô, bàn tay truyền đến hơi ấm, mặt cô nóng bừng lên, vội quát: “Anh đừng có vớ vẩn!”

Nhìn mặt đỏ ửng của anh, cô hoảng hốt cực độ, sao lại thế chứ, người đàn ông này chỉ cần thể xác cô, không cần trái tim cô sao?”

“Anh chỉ đùa thôi, anh không ép em làm điều em không muốn làm, anh tôn trọng suy nghĩ và cảm nhận của em, mặc dù anh vẫn chưa có gì, nhưng anh đang cố gắng.” Anh rút tay về, đi đến phòng cô, giúp cô mở cửa.

Cô nghi ngờ có phải tai mình có vấn đề? Tề Kiếm Vân cũng biết nói những lời “bảo vệ nhân quyền” sao?

“Đừng nghĩ nhiều như vậy được không? Ở lại đi!” Anh theo lệ lại lấy con trai làm lý do, một lý do an toàn lại có hiệu quả. “Ngày mai Tiểu Hiên ngủ dậy thấy mẹ vẫn còn ở lại, nhất định sẽ rất vui.”

Lòng cô xao động, kỳ thực, cô cũng muốn nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ sau khi con trai thức giấc. “Anh cam đoan tuyệt đối không quấy rầy em chứ?”

“Anh cam đoan sẽ không quấy rầy em, trừ phi em muốn.” Anh chưa bao giờ cam đoan khó khăn như này, trái với ý muốn trong lòng, lại không thể không làm.

“Được, em tin anh lần này.”

“CẢM ƠN.” Anh vuốt tóc cô, sau đó chấp tay ra sau một cách cực kỳ nhẫn nại, nói với giọng khàn khàn: “Thế thì... chúc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon...” cô không dám nhìn vào mắt anh, chạy đến phòng ngủ ngày xưa, liền đóng cửa, phảng phất sau cửa còn có thể cảm nhận ánh mắt của anh, nhìn cô một cách kiên quyết, sâu sắc, không nói ra mong muốn của anh.

Cô sợ, thực sự cô rất sợ, sợ đôi mắt ma lực kia của anh, càng sợ hơn trái tim bất lực của mình, đây không phải là một trận chiến cân sức, từ trước đến giờ chưa ao giờ, bởi vì khi bạn yêu một ai đó, trái tim chắc chắn sẽ chìm đắm...

8.3.1

Nằm trên chiếc giường quen thuộc trước đây, La Vũ Tịnh lại mất ngủ, đóng tai lên lắng nghe, như thể bất cứ lúc nào cũng có tiếng bước chân truyền đến, không biết là tâm trạng kháng cự hay mong đợi, cô sắp phát điên rồi.

Trần trọc không biết bao lâu, cô mới mê mê muội muội đi vào giấc ngủ, trong giấc mơ vẫn không ổn định, đáng ghét, Tề Kiếm Vân sao có thể tự ý xông vào giấc mơ của cô cơ chứ? Người đàn ông này cho dù bất cứ thời gian nào bất cứ nơi đâu, đều ngang ngược như thế, cũng làm cô bận tâm như vậy.

Sáng sớm, khi cô vẫn còn mơ màng, ánh mặt trời màu vàng của cửa sổ thu hút tầm nhìn của cô, ngoài ra còn có một bóng hình đập vào mắt cô, đó không phải là ai khác, chính là Tề Kiếm Vân.

Mới bắt đầu cô cho rằng mình đang mơ, nhưng chớp chớp mắt, bóng người đó càng ngày càng rõ nét, người ngồi ở cửa sổ đích thực là anh.

“Anh vào đây làm gì?” Vô sợ thốt cả tim, hai tay kéo vội chăn, may mắn là áo ngủ của cô tương đối kín đáo, cho dù cái chăn không che kín cũng không đến nỗi quá gọi cảm.

“Muốn nhìn ngắm em mà thôi.” Tề Kiếm Vân đứng cạnh cửa sổ, ánh nắng từ sau lưng đổ xuống, anh như thể đến từ nắng sớm, đường nét của khuôn mặt cũng biến thành dịu dàng, càng có thể thấy rõ sự ấm áp trong mắt.

“Không có gì đẹp cả!” Cô gạt mớ tóc dài trước trán, không quá vui mừng phản bác lại. Không hiểu bộ dạng của mình bây giờ như nào, sợ tóc rối bù xù, không chừng còn có quãng thâm ở mắt nữa!

“Ai bảo thế? Anh thấy đẹp là đẹp.” Môi anh nở nụ cười rạng rỡ, cô bĩu môi (cái này không biết dịch thế nào cho nó thuận tai không thô, nhưng hành động này giống mấy em teen post hình ý ^^), cái vẻ mặt bướng bỉnh đó chỉ làm cho anh muốn hôn cô mãnh liệt. So với bình thường đêm qua anh bị mất ngủ nghiêm trọng, muốn đến căn phòng của cô phía đối diện như thể quay lại trước đây, cô nằm lặng lẽ trên giường, khi chân anh bước đến gần, bờ vai cô cứng nhắc, có lẽ là cố ý quay lưng về phía anh, sau đó anh từ từ xoay người...

Đủ rồi đủ rồi, lại tưởng tượng anh sợ phá vỡ sự bảo đảm của mình, “quấy rối” cô một cách bất chấp mọi thứ, dốc hết tình cảm, điên cuồng...

Quả nhiên, cô hỏi anh. “Không phải anh nói không làm phiền em sao?”

“Anh chỉ đứng lặng lẽ ở đây thôi, nên không tính là làm phiền em chứ?” Thật sự nếu muốn làm phiền cô, anh sẽ không lãng phí thời gian nói, cũng không cho cô thời gian để nói, ngoài những âm thanh rên rỉ thờ dốt không chuẩn bị mà phát ra.

Cô không muốn tranh luận, đó là tự tìm tội để nhận. “Anh vào bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm, mới nửa tiếng.” Đáng tiếc cô dậy quá sớm, quấy rầy anh thường thức người đẹp ngủ.

La Vũ Tịnh nghĩ mãi không thông, anh đứng đây nửa tiếng rồi, chỉ là muốn ngắm nhìn cô mà thôi? Đây là việc lãng phí sinh mạng, không có ý nghĩa, không giống tác phong của anh chút nào cả!

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Anh nói rồi, chỉ là muốn nhìn ngắm em mà thôi.” Anh tiến đến mép giường ngồi xuống, tay gạt tóc của cô. “Còn muốn nói chuyện cùng em, chào buổi sáng.”

“Anh nhìn cũng nhìn rồi, nói cũng nói rồi, có thể đi được chưa?” Cô lui ra phía sau một chút, đáp lại một cách không có thiện ý.

Anh không dễ dàng gửi như vậy, chủ ý đã định phải thật tâm nói chuyện với cô một lần, quen biết mười năm qua, lần đầu tiên anh cảm thấy có lời không nói rõ được, cho dù không hôn cũng không sao, anh thực sự muốn biết cô nghĩ những gì.

“Hôm nay là thứ bảy, việc của anh đều làm hết rồi, chúng ta nói chuyện thế nào?”

“Em không cho rằng có gì để nói cả.” Cô quay đầu, trọn mắt nhìn đèn bàn cạnh giường, đột nhiên má nóng bừng, cô nhớ rõ ràng, mỗi đêm anh đến phòng cô, chỉ để cái đèn này, trong một màn mờ ảo có cô.

Anh không thấy tâm tư hỗn loạn của cô, nói một việc khác, cũng là việc về ban đêm. “Nhớ đêm hôm sinh nhật em 18 tuổi không?”

Sao có thể không nhớ chứ? Cô nhắm mắt, rơi vào quá khứ, hồi ức không mời mà đến, từng chút từng chút của đêm hôm đó, là điểm chuyển ngoặt lớn nhất của đời cô, việc đến như hôm nay, cô đều không biết là đúng hay sai? Nhưng nếu quay lại một lần, chỉ sợ cô vẫn yêu anh vô vọng..

8.3.2

Dường như anh thấy rất thú vị, tiếng nói cũng trở nên từ tính (t nghĩ là thu hút ^^) rất nhiều. “Lúc đó em nói ‘em có một nguyện vọng’ là nắm tay anh.”

Làm ơn (t thường nói là lạy hôn) anh là kiểu người làm những việc ngu ngốc không nên làm sao? Cô không muốn thừa nhận cảm xúc lúc đó, vội lấy cớ: “Em đã từng coi anh là thần tượng, con gái muốn cầm tay thần tượng là lẽ đương nhiên.”

“Nhưng em cũng không cự tuyệt hành động tiếp theo của anh.”

Trùng mắt nhìn chiếc đèn bàn bên kia giường, cô cảm thấy cả tai và cổ mình đều nóng, “Sự việc đã qua rồi, xin anh đừng nhắc lại.”

“Anh muốn biết, cảm xúc em đối với anh khi đó là như nào?”

Từ xấu hổ chuyển sang phần nộ, một ngọn lửa cháy rực lên, cô nắm chặt hai tay, cơ hồ bấm chặt vào lòng bàn tay. “Tề Kiếm Vân, anh nhất định phải nói ra sao? Không sai, em yêu anh, từ khi lần đầu tiên em gặp anh, em giống như một kẻ ngốc yêu thầm anh, như vậy anh vui chứ?”

“thì ra là vậy, anh thực sự rất vui.” Miệng anh dường như không giấu nụ cười, trong long lẳng lẳng, giống như quả khí cầu được bơm đầy hơi, tất cả đều là vui sướng.

Trời ạ ~ La Vũ Tĩnh than vãn trong lòng, vì sao cô phải thừa nhận tâm tư với người đàn ông này chứ? Ông trời đùa giỡn với cô bao năm quá chưa đủ vui sao? Nhìn anh giống như một con mèo nuốt chú chim hoàng yến vậy, nhất định là đang rất vui vẻ lại thầm chế nạo cô chứ gì? Bởi vì cô là một kẻ đại ngốc, mới mãi ngu ngốc yêu anh. . .

Im lặng một lúc, anh lại đặt câu hỏi: “Tại sao sau đó em không uống thuốc tránh thai?”

“Bởi vì... bởi vì em không muốn kết thúc như vậy, em muốn lưu lại chút gì đó.” Cô có chút tự khinh bỉ mình, chẳng phải vừa mới khai hết rồi, còn gì để giấu giếm chứ?

“Nghĩa là sao?”

“Nếu em có thể giữ đứa con của anh, ít nhất cũng chứng minh chúng ta đã cùng... với nhau, em có thể thấy con, cũng như là nhìn anh, em có thể dung cả đời để bảo vệ kết tinh của chúng ta, thứ cảm xúc đó anh không hiểu được đâu, cảm giác khi một người phụ nữ sinh con vì một người đàn ông...” đây điều dứt rồi, sẽ bay đến một nơi thật xa không thể biết được trên những tầng không, bàn tay nhỏ bé của cô không thể giữ được, vẫn dốc hết sức cứu vãn.

“Cho nên sau này bố mẹ em muốn chúng ta kết hôn, em cũng không phản đối?” Kỳ thực anh đã biết đáp án, nhưng vẫn muốn cô nói ra, nó mang lại cho anh một thứ cảm xúc thỏa mãn đến kỳ diệu, thì ra cô đã quan tâm đến anh như vậy, đến cả dùng khổ nhục kế cũng trở nên đáng yêu.

“Em cho rằng đó là một cơ hội, em nghĩ là sau khi kết hôn anh sẽ phát hiện ra điểm tốt ở em, em quá kỳ vọng vào hạnh phúc rồi, thế cho nên cái gì cũng không thể nhìn rõ.” Cô dứt khoát chịu đựng tất cả, vô vọng mỉm cười: “Anh muốn cười em cứ cười đi, dù sao em ngốc đến cực điểm, tất cả đều là em tự tìm lấy...”

Sự thừa nhận của cô làm anh rất kinh ngạc, anh làm sao ngu xuẩn làm vậy với cô gái bình thường là cô chứ? Kỳ thực cô rất mạnh mẽ, sẵn sàng dùng sinh mạng của mình để cá cược, chính là muốn cuộc tình yêu của anh, trái tim của anh, mà sự thực chứng minh, cô thắng rồi.

“Em thành công rồi, em làm anh kết hôn với em rồi.” Càng lợi hại hơn là, cô còn đánh cắp trái tim của anh.

“Nhưng em sai rồi, em ảo tưởng anh sẽ dành một chút tình cảm, một chút ấm áp cho em, xét cho cùng em quá ngây thơ.” Mới nghĩ đến đây, hai mắt cô cô độc, bởi vì bị cuốn hút mà cái giá phải trả, quá xa so với sự tưởng tượng của cô lúc ban đầu.

“Ngây thơ có gì là không tốt?” anh cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn lên, ngay lập tức làm cô run rẩy.

Quá không công bằng, ngay cả khi đến ngày hôm nay, với cô anh vẫn có sức ảnh hưởng lớn, rõ ràng biết anh không yêu cô, lại còn mơ tưởng, sau khi ly hôn cũng không suy giảm, sự ngây thơ của cô chính là đáng buồn như vậy. “Buông em ra,” Cô muốn rút tay lại, nhưng anh vẫn khẳng khái không bỏ, còn muốn lợi dụng tình thế kéo cô vào lòng.

Nhìn vào khuôn mặt ửng hồng của cô, bỗng nhiên anh muốn khen cô, sung bái cô, một người phụ nữ bao nhiêu thiên biến vạn hóa lại lòi cuốn. Đáng tiếc là anh không giỏi làm thơ, ca hát hay vẽ tranh, nếu không anh thực rất muốn viết tặng cô một bức thư tình.

“Anh nhìn đủ chưa? Cô không vui bêu môi (hay chu mỏ gì đấy nói chung là ghét--> xì cái mặt ra ý) không thể chống lại sức mạnh của anh, lại không kiềm chế được mặt hồng lên của bản thân, thật là quá đủ rồi.

“Gã cho anh, anh muốn em gã cho anh trong thời gian nhanh nhất.” Tại thời khắc này, anh chỉ nghĩ được những từ này, trong đầu lặp lại liên tiếp.

Cô đóng băng vài giây, mới định thần lại: “Không cần!”

Đây mà gọi là cầu hôn sao? So với trong mộng của cô cách xa 180000m, xin anh cố gắng chút đi, thậm chí qua loa một chút, đừng cho rằng cô vẫn là một thiếu nữ 18 tuổi chứ, vẫn còn ngu ngốc hôm hoài bão, không thể được!

“Gã cho anh, mau nói em đồng ý.”

“Em mới không... không đồng ý...”

“Anh muốn hôn em, nhắm mắt lại.”

“Em bảo không!”

Mắt nhìn mặt anh càng ngày càng lại gần, càng cangayf càng to, thứ âm thanh ma lực như thể thôi mien, nhưng cô không thể yếu đuối như vậy, liều mình mở to mắt.

Trên đời có việc gì dễ dàng hơn? Sau khi cô thừa nhận tình cảm của mình, anh cái gì cũng không tiết lộ, chỉ ra mệnh lệnh cô cưới anh, còn muốn hôn cô, đừng có mơ!

Tim đập rộn ràng, quên cả thở, ngộ nhờ anh hôn thật, cô biết không thể cưỡng lại được, nhưng nhất định cũng không cam chịu, trận chiến này phải kết thúc như nào mới hay đây?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

- Mẹ. mẹ! Mẹ ở bên trong sao?

Thanh âm của Tề Khắc Hiên từ ngoài cửa truyền vào, cậu không biết rằng mình đã đến cứu mẹ rất đúng lúc.

Khi thấy bố là người mở cửa phòng, cậu nhất thời giật mình. Từ khi cậu bắt đầu nhớ mọi việc thì cậu chưa từng thấy bố ở trong phòng mẹ, vậy thì sao lại có cái cảnh trước mắt này đây? Càng kỳ quái là, cả bố lẫn mẹ đều mở trừng mắt, y như mới xảy ra chuyện lớn gì vậy.

- Tiểu Hiên, sớm vậy con! – La Vũ Tịnh thấy con thì luôn luôn cao hứng, nhất là trong cái tình huống khẩn cấp mới vừa rồi.

- Con nghe trong phòng có tiếng người nói chuyện, thì ra là bố ở cùng mẹ, thật lạ quá. – Từ nhỏ đến giờ cậu vẫn thấy ba mẹ ngủ riêng, bởi vậy thấy cả hai người ở chung thì cậu cảm thấy kỳ quái.

- Về sau bố mẹ đều ngủ chung phòng, con không còn cảm thấy lạ nữa. – Tề Kiếm Vân giành lấy câu trả lời, còn không quên nháy mắt với con trai.

Người đàn ông này lúc nào cũng tự cho mình là đúng! La Vũ Tịnh cũng không muốn tranh luận với anh ngay trước mặt con nên chuyển đề tài:

- Tiểu Hiên, đêm qua con ngủ có ngon không?

- Dạ! – Tề Khắc Hiên ngồi lên giường, cười hi hi đáp:

- Ông nói bữa sáng chuẩn bị xong rồi, nên con đến gọi mọi người dậy.

- Ngoan – Cô khẽ vuốt hai má của con trai:

- Để mẹ thay quần áo, hai người ra ngoài chờ mẹ một chút.

- Con quay mặt không nhìn là được rồi – Tề Khắc Hiên xoay người quay mặt ra hướng cửa sổ.

- Anh cũng vậy – Tề Kiếm Vân lập tức phụ họa.

Hai tay La Vũ Tịnh chấp sau lưng, cô không biết là giận hay buồn cười đây:

- Cả hai đều đi ra hết!

Một lúc sau, trên bàn cơm nhà họ Tề có 3 người đang cùng nhau dùng bữa sáng. Đây là một cảnh tượng chưa bao giờ có nên nhóm người hầu đều không dám nổi về mặt kinh ngạc.

Ông quản gia đứng cạnh bàn đặc biệt dụng tâm hầu hạ 3 người:

- Phu nhân, hồng trà của cô hơi nguội rồi, cô có muốn đổi một ly nóng khác không?

- Không cần, cảm ơn, còn có Đừng gọi tôi là Phu nhân.” -Cô sớm đã không còn là Tề Phu nhân nữa rồi, bởi vậy nghe cách gọi này cô cảm thấy quái lạ!

Đáng tiếc, lỗ tai ông quản gia tựa như có chức năng lập trình sẵn, nên trên mặt vẫn lộ vẻ mỉm cười mà bụng đĩa trái cây lên:

- Phu nhân, mời cô dùng trái cây. Cô đặc biệt thích anh đào, mời cô dùng nhiều một chút.

(NBV: Trái anh đào Tây, Mỹ thì có màu tím đỏ sẫm, anh đào Nhật bản gọi là Sankuranbo màu hồng ngọc. Giá cả rất đắt.

PS: Nó không phải trái sơ – ri đâu nha ^ __ ^)

Thịnh tình không thể chối từ, cô chỉ đành phải “Ừm!” một tiếng rồi cầm lấy trái anh đào bỏ vào trong miệng. Khi nhìn thấy khuôn mặt chồng trước đang cười cười thì cô vênh mặt lên, người đàn ông này nhất định là đang mừng thầm đấy. Nhưng mà bằng cái cách cầu hôn sớm nay của anh thì đừng có mơ cô sẽ ngoan ngoãn nói lời đồng ý.

Đúng vậy, Tề Kiếm Vân đang rất vừa lòng. Ông quản gia này rất cơ trí, hiểu được cách duy trì vị trí nữ chủ nhân này, vậy thì nên tăng lương cho ông ta mới phải.

Sau khi dùng bữa sáng, Tề Kiếm Vân tuyên bố:

- Hôm nay là thứ bảy, không có công việc hoặc giờ học gì. Vậy thì chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi đi!

Tề Khắc Hiên kinh ngạc nhìn bố mình, cậu cứ ngỡ như bố đang kể một câu chuyện cổ tích vậy:

- Chúng ta đi đâu ạ?

- Bố có một biệt thự gần bờ biển, con có muốn đi không? – Trên thực tế đó là một khoảng không gian riêng tư của Tề Kiếm Vân, trừ người hầu và lái xe ra thì anh chưa bao giờ cho một người khác vào đó.

- Muốn! Con muốn đi! – Hai mắt Tề Khắc Hiên sáng rực, cuối tuần không phải học thêm thì đã là một ngày nghỉ đối với cậu rồi. Giờ cả nhà mà cùng đi biển thì thật sự là ông trời ban phước xuống mà!

La Vũ Tĩnh tất nhiên không có ý kiến, chỉ cần con trai vui vẻ là cô cảm thấy vui vẻ, vì vậy một nhà 3 người họ lái xe đi đến bờ biển đông bắc. Gió đầu hạ thổi qua cửa xe mang đến hương vị của biển cùng với ánh mặt trời ấm áp, tựa như khiến lòng người xao động không thôi.

Sau khi tới biệt thự, Tề Kiếm Vân mở cánh cửa lớn ra. Chỉ thấy trong nhà đã chuẩn bị sẵn mọi thứ đồ ăn, quần áo cùng đồ dùng giải trí không thiếu một món nào.

Khi anh dẫn hai mẹ con đến cửa sau, mà phía sau biệt thự chính là một bãi biển, phóng tầm mắt nhìn ra là màu xanh của biển như hoà với màu xanh của bầu trời.

Tề Khắc Hiên cực kỳ vui vẻ hô to:

- Con muốn đi bơi!

- Không được. – Tề Kiếm Vân lập tức ngăn cậu lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Khắc Hiên xịu xuống, đến bờ biển rồi mà còn không được đi bơi? Lập tức cậu cảm thấy “một trời u ám” ngay. Nhưng ánh mặt trời rạng rỡ rất nhanh đã kéo tới cùng với câu nói tiếp theo của bố:

- Con còn không thay quần bơi thì làm sao có thể xuống nước mà bơi được? Mau đi thay quần áo đi.

- Dạ! - Tề Khắc Hiên nhảy dựng lên, tuân lệnh làm việc ngay tức thì.

Đợi đến khi bố con họ thay xong quần bơi, đội lên một cái kiếng éch * thì một nhà ba người cùng nhau đi đến bãi biển. Sau khi ngắm một mảng trời biển tuyệt vời này, khi đối diện với vẻ trắng lè của biển đều khiến người ngắm nó cảm thấy mình thật nhỏ bé, cũng hiểu được thêm về sự rộng lớn của thế giới này.

(*NBV: Kiếng bơi, anh dịch theo nguyên văn của tác giả ^ __ ^)

- Mọi người cẩn thận một chút! – La Vũ Tĩnh vốn là con vịt cạn, cô hoàn toàn không dám xuống nước nên chỉ đành đứng trên bờ dặn dò bọn họ.

- Mẹ, mẹ thật sự không muốn xuống đây chơi sao? – Trong lòng Tề Khắc Hiên tràn đầy chờ mong mẹ mình héo thở gia nhập cùng họ.

La Vũ Tĩnh cười khổ:

- Mẹ sợ nước, hai người chơi vui là được rồi.

- Xuống đây, bố con mình cho mẹ con xem một hồi thì mẹ con sẽ biết chơi vui đến cỡ nào” – Tề Kiếm Vân nắm tay con rồi từng bước từng bước một tiến vào trong biển.

Lực chú ý của Tề Khắc Hiên lập tức bị chuyển đi ngay:

- Oa... Lạnh quá!

Nước biển tháng 5 vẫn có chút lạnh, dưới ánh mặt trời rọi xuống làm mặt biển lấp lánh ánh sáng. Cậu biết, cậu sẽ nhớ rõ ngày hôm nay, vĩnh viễn nhớ rõ.

- Ngồi lên đi con! – Một tay Tề Kiếm Vân ôm lấy con trai rồi nâng cậu lên trên vai mình, như thế mới có thể đi đến chỗ nước sâu và cũng có thể thám hiểm cảnh đẹp thế giới dưới đáy biển.

La Vũ Tĩnh đứng ở trên bờ ngắm cảnh hai cha con họ chơi đùa vui vẻ, đôi mắt cô bất giác cảm thấy nóng nóng. Hạnh phúc đơn giản nhưng trân quý làm sao, không phải đây là cảnh mà cô luôn khao khát hay sao?

Từng nghĩ rằng cả đời này cũng sẽ không bao giờ gặp được cảnh trước mắt, rốt cuộc ngày hôm nay cảnh trong mơ trở thành sự thật, vậy cô còn muốn gì nữa đây?

Không lâu sau, Tề Khắc Hiên và Tề Kiếm Vân cùng hướng lên bờ. Thấy biểu tình hai người khác lạ, cô vội vàng đứng lên hỏi:

- Làm sao vậy? Có phải bị chuột rút không, hay là dẫm phải thứ gì bén nhọn rồi?

- Bắt được rồi. hahahha! – Tề Kiếm Vân đột nhiên ôm ngang lấy cô rồi bước vào trong làn nước biển.

- Anh làm cái gì đó? Mau thả em xuống! – Tay cô nhanh chóng quán chặt lấy cổ anh. Chỉ có điều anh chẳng chút e ngại nào mà bẻ cô bước vào trong biển.

- Mẹ cũng muốn nghịch nước rồi, hahaha! – Tề Khắc Hiên dùng sức hất nước lên, chỉ sau vài cái đã khiến cô ướt mem.

- Hai bố con này! Thật là... – La Vũ Tĩnh thấy hai bố con như vậy cũng đành bó tay, vậy thì đành mặt kệ. Cứ mặc chồng trước thì ôm, con trai thì vẩy nước mà bắt đầu trò chơi....

Vui đi! Chơi đã đi! Đây là việc lãng phí sin h mệnh, đây là chuyện không hề có ý nghĩa....

..... nhưng đây là hạnh phúc.

Nghịch nước xong, tắm cũng xong, Tề Kiếm Vân lại làm cho mọi người kinh ngạc:

- Tối nay chúng ta ăn thịt nướng được không?

- Quá tốt! – Đề nghị của anh lập tức được con trai đồng ý ngay, cậu nhóc vừa kêu to vừa vỗ tay thật mạnh.

Nhìn qua cái tủ lạnh chứa đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, còn có thiết bị nướng thịt để trong bếp. Lúc này La Vũ Tĩnh phát giác tất cả đều có kế hoạch sẵn trước, vậy thì Tề Kiếm Vân sẽ còn có cử chỉ kinh người gì vào dịp cuối tuần này đây? Cô không khỏi chờ mong.

Mỗi người đều sẽ thay đổi, chỉ có điều một tảng đá lạnh lẽo cũng hẳn có thể nào mềm ra hay sao? Nhìn những hòn đá cuội trên bờ biển này, một tia hy vọng có lẽ đã bắt đầu nhen nhóm trong cô.

Đang lúc hoàng hôn, những tia nắng đầy trời như nhuộm cả không gian thành một bức tranh, hơn nữa còn là một bữa tranh trừu tượng.

3 người bọn họ ngồi nướng thịt trên bãi cát, cả trời đất phẳng phất như chỉ một nàh bọn họ là tồn tại. tiếng cười của Tề Khắc Hiên không ngừng vang lên, hai ngày nay cậu trở nên nói nhiều hơn và cũng cười nhiều hơn. So với cái khuôn mặt nhỏ nhắn không chút biểu tình trước kia, cơ hồ không ai nhận ra đó là cùng một đứa trẻ.

Kỹ thuật nhóm lửa của Tề Kiếm Vân cũng không tồi, anh đã giành được sự sùng bái của con trai:

- Bố, bố thật là lợi hại!

Tề Kiếm Vân nhướng mày thể hiện một bộ dạng “Cái này còn phải nói sao”. Lúc này anh còn cảm thấy thành tựu cao hơn so với việc mở mạng bờ cõi chốn thương trường.

- Có thể nướng được chưa? – La Vũ Tĩnh đã xiên ớt xanh cùng cọng hoàn* thành từng xâu, chỉ chờ lửa lên mà thôi.

(NBV: Cọng hoàn là một loại thịt viên TQ làm từ thịt lợn, tham khảo thêm ở đây <http://tindachieu.com/news/2010/09/m...hie-u-thao.html>)

- Đương nhiên là được rồi – Tề Kiếm Vân đưa tay nhận lấy một xâu thịt nướng, tiện tay sờ sờ bàn tay nhỏ nhắn của cô. Cả ngày hôm nay anh diễn trò

này không biết bao nhiêu lần, mặc kệ là sờ trộm hay sờ một cách chính đại quang minh, toản lại là sờ được cứ sờ. (NBV: nguyên văn ^__^)

La Vũ Tịnh cũng lười so đo với người chồng trước này. Lúc này không khí đang rất tốt, anh sờ được cứ sờ. Trên thực tế cô cũng không chán ghét cái cảm giác này, phẳng phất như họ là một đôi vợ chồng son, còn có thêm một đứa con đáng yêu như vậy, đời người như vậy còn mong gì hơn sao?

- Mẹ vất vả quá, con dứt mẹ ăn nha! – Tề Khắc Hiên cầm lấy một xâu thịt nướng đưa lên miệng của mẹ mình.

- Tiểu Hiên Hiên ngoan quá, mẹ cũng dứt con ăn nè. – Cô thấy con trai có lòng hiếu thảo như vậy, trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

Tề Kiếm Vân lập tức thể hiện sự bất bình:

- Vậy ai dứt anh ăn đây?

- Tự mình dứt cho mình đi. – Cô lười biếng trả lời, lông mi cũng không nhúc nhích một cái.

Tề Khắc Hiên liền cầu tình thay cho bố:

- Bố cũng nhóm lửa vất vả rồi, mẹ dứt cho bố ăn đi nào!

Hiếu tử! Trong lòng Tề Kiếm Vân tán thưởng một câu, không uống công giáo dục bao nhiêu năm nay của anh. Mặc dù còn nhỏ nhưng Khắc hiên luôn luôn là niềm kiêu ngạo của anh!

Nếu con trai đã nói vậy, hơn nữa thấy biểu tình tha thiết chờ đợi của Tề Kiếm Vân thì La Vũ Tịnh không thể không thuận theo. Sau khi dứt một miếng thịt vào trong miệng anh, thấy anh nhai ngon lành thì cô không kìm nổi nụ cười.

Mặt trời hoàn toàn lặn xuống, màn đêm đang kéo tới. Hình ảnh buổi hoàng hôn gây cho mọi người một cảm giác khó tả, ánh sáng huy hoàng cuối cùng cũng tắt, thay vào đó là màn đêm yên tĩnh mà thần bí.

Tề Kiếm Vân thấp lên hai ngọn nến, sau một bữa thịt nướng no nê thì anh còn chuẩn bị một trò vui khác nữa:

- Pháo thăng thiên có khả năng gây nguy hiểm, cho nên chúng ta chơi món này đi!

- Đây là gì ạ?” – Tề Khắc Hiên chăm chú nghiên cứu một đoạn cây màu đen gì đó.

Tề Kiếm Vân trân trọng giới thiệu:

- Đũa thần của tiên nữ, cái này đứa trẻ nào cũng nên biết! Đến đây, để bố giúp con đốt nó lên.

Lửa vừa đến, cái “Đũa thần của tiên nữ” này “Xèo...” một tiếng liền cháy bùng lên, sau đó từng chùm ánh sáng bắn ra mạnh mẽ.

Tề Khắc Hiên cực kỳ hưng phấn cảm cái “Đũa thần của tiên nữ” cho đến khi ánh sáng từ đầu cây pháo hoa tắt hẳn. Ở trong tâm linh nho nhỏ của cậu mơ hồ cũng hiểu được tất cả đều phải đi qua, ánh sáng có sáng lạng cỡ nào rồi cũng trở về với màn đêm, nhưng những gì tốt đẹp sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong lòng.

“Đũa thần của tiên nữ” có phải là chiếc đũa thần của cô tiên không? Nếu như vậy, cậu sẽ hướng đến cô tiên mà cầu nguyện, nguyện rằng bố mẹ sẽ mãi mãi sẽ ở bên cạnh cậu, vĩnh viễn vui vẻ hạnh phúc vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trời đã về khuya, con trai cũng đã ngủ nên bỗng dưng thời gian lại rộng ra. Tề Kiếm Vân cùng La Vũ Tịnh ngồi ở trên sân thượng, gió đêm hề nhẹ nhàng phẩy lên mặt phẳng phất như bàn tay ve vuốt. Giọng nói của cả hai người đều nhỏ lại, tựa như không muốn phá rối cảnh đẹp này.

- Mỗi ngày Khắc hiên đều viết cảm nhận về một quyển sách cho anh xem, nhưng hôm nay con nó không viết cảm nhận mà lại viết nhật ký. – Tề Kiếm Vân mở cái laptop ra, hình scan hiện ra. Tuy chữ viết của trẻ con còn non nớt nhưng dễ dàng nhận ra câu chữ đều là do cậu bé toàn tâm toàn ý mà viết ra.

La Vũ Tịnh vừa đọc lướt qua cái tiêu đề “Ngày thứ bảy vui vẻ...” thì cô ngẩng đầu nhìn anh nghi hoặc.

- Cứ tiếp tục đọc đi! – Anh giục cô.

- “Hôm nay là thứ 7, mình không cần phải đi học, cũng không cần học thêm nữa. Bố cùng mẹ đã mang mình đến bờ biển. Mọi người cùng ở trong căn nhà thật to, còn cùng chơi ở bên bờ biển, còn có thịt nướng. Mình hy vọng mỗi ngày đều là thứ 7, mình sẽ đi học thật chăm, học bài thật tốt, chỉ cần có bố mẹ ở bên cạnh thì mình sẽ vĩnh viễn làm một người con ngoan ngoãn....”

Đọc đến đây La Vũ Tịnh đã muốn nghẹn ngào. Cô sao không hiểu tâm tình của con trai mình? Nếu có khả năng thì mỗi ngày cô đều muốn ở bên cạnh con,

- Bởi vậy em còn cần nhắc gì nữa, mau gả cho anh đi! – Anh đương nhiên nhận ra lòng cô đang dao động nên thừa lúc rên sất khi còn nóng mà đưa ra yêu cầu ngay.

- Chuyện đó là của em và Tiểu Hiên, tuyệt đối không liên quan đến anh. - Có ai nói muốn làm mẹ của con trai thì phải làm vợ của chồng trước chứ? Cô tin tưởng vào quyền làm mẹ của mình. Ví dụ như nếu hai người cùng ở với nhau, thì cùng đồng thời chăm sóc cho con mà không cần cái mối quan hệ hôn nhân làm gì, mà điều như vậy cô hoàn toàn có thể làm được.

Anh thất vọng, vốn tưởng tuyệt chiêu này tung ra là ăn chắc, vậy mà...

- Em thật quật cường, vậy mà sao trước nay anh lại không phát hiện ra nhỉ?

- Giờ anh mới phát hiện cũng không muộn. – Cô tắt cái laptop, giờ cô chỉ muốn tập trung suy nghĩ để làm thế nào mới có thể nuôi con lớn lên bằng tình yêu và tiếng cười vui vẻ?

Không khí như trầm mặc hơn, nhưng Tề Kiêm Vân cũng không dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Anh khẽ tiến lại gần cô:

- Có lạnh không?

- Không có. – Hai người ngồi chung một ghế, anh càng tiến tới gần thì cô càng cảm thấy chật chội hơn.

- Để cảm lạnh thì không hay đâu. – Cánh tay anh duỗi ra rồi nắm lấy bả vai cô, để cô có thể cảm nhận hơi nóng từ thân thể anh. Đây là quan tâm thật sự chứ không phải có ý đồ gì đâu nha.

- Đừng vậy mà ... - Cô vội người tránh ra, không biết là để tránh anh hay là để tự nhắc nhở mình

(NBV: Rồi, cái gì tới cũng tới, dịch thoáng 1 chút chứ không thật sự giống nguyên tác. ^__^).

- Gả cho anh đi, em nói đồng ý đi! – Anh lại đưa ra yêu cầu cũ.

- Em không... em đã nói là không muốn” - Nhìn bộ dáng cao ngạo như xưa của anh, lúc nào cũng muốn cô thành người đàn bà riêng của mình như vậy thì làm sao cô có thể cam tâm tình nguyện đầu hàng đây?

- Anh muốn hôn em, nhắm mắt lại – Lời thoại của anh cũng không thay đổi, nhưng tâm tình của nàng càng lúc càng dao động.

Mắt thấy khuôn mặt của anh càng lúc càng sát lại gần, lần này không có con trai tới cứu cô nữa rồi. Bốn phía đều là gió biển cùng hoa lá, ánh trăng tự dung lại mờ dần, cô lại nín thở chờ đợi đôi môi càng lúc càng gần kia, cho đến khi bốn cánh môi của họ không còn khoảng cách nữa.

Anh cũng không vội vã xâm nhập nhấp nháy, chỉ hôn môi cô một cách nhẹ nhàng. Anh nhẹ nhàng tiếp xúc, cảm nhận cảm giác tê tê như điện chạy. Khi nghe thấy tiếng thở dài sâu kín của cô thì mới nhẹ nhàng thăm dò vào trong đôi môi mộng ấy, rồi trao đổi với nhau từng giọt từng giọt hương vị nhau.

Nếu anh mạnh mẽ hôn cô thì có lẽ cô sẽ phảng kháng. Nhưng anh lại nhu tính như vậy, cẩn thận hôn cô như vậy, phảng phất như giờ cô đã trở thành một bảo bối trân quý nhất cuộc đời của anh. Bởi vậy cô không thể không mềm ra, không thể không đáp lại.

Một tay anh khẽ nâng gương mặt cô lên, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve làn tóc mượt mà của cô. Đôi môi cô khiến anh lưu luyến không muốn rời ra khiến không khí dần trở nên nóng bỏng. Cho dù gió biển ban đêm lạnh lẽo cỡ nào thổi tới đây, thì cũng không thể xua tan được cái nóng “đặc biệt” này.

Cô nhắm mắt lại, đôi bàn tay nhỏ nhắn kia dán chặt vào ngực anh. Cảm giác được nhịp độ tăng nhanh của trái tim anh, còn có cái hơi nóng từ thân thể anh truyền đến làm cô không tự chủ được mà khẽ run lên.

Tề Kiêm Vân lúc này dùng hết sức mình để khống chế ham muốn, anh tự lặp lại cho mình không thể quên một điều, rằng cho dù hôm nay anh có chiếm được thân thể của vợ cũng không nhất định chiếm được trái tim của cô. Bởi vậy anh phải cố nén xúc động, đôi môi này hôm nay trừ việc hôn ra còn phải biết nói lời tình tứ nữa.

Đợi đến khi hơi thở của cô có phần khó khăn, anh mới tạm thời rời khỏi đôi môi đỏ mộng kia của cô mà chuyển mục tiêu tới vành tai. Anh khẽ cắn nhẹ lên vành tai cô rồi khàn khàn hỏi:

- Trước khi cưới nhau, em có yêu anh không?

Đáng ghét! Vì sao lúc nào anh cũng hỏi vấn đề này, không lẽ bắt cô thừa nhận đủ 100 lần rằng cô đã thầm yêu anh thì anh mới vừa lòng sao?

- Vậy thì sao nào? Anh muốn cười nhạo hay muốn quở trách em đây?” – Cô khẽ đẩy anh ra nhưng anh vẫn một mực ôm cứng lấy cô. Anh muốn cô rúc

sâu vào trong lòng ngực anh, lắng nghe được những cảm xúc của anh trong lúc này.

- Anh chỉ muốn biết một điều, giờ em vẫn còn yêu anh không? – Anh chỉ sợ rằng cô giờ không còn như xưa, lỡ như trong lòng cô đối với anh không còn điều gì lưu luyến, vậy thì làm thế nào anh có thể lấy lại tâm chân tình ngày xưa?

- Em không muốn trả lời vấn đề này! Anh dựa vào đâu mà hỏi em như vậy? – Khuôn mặt cô giờ đã đỏ hồng như tranh, màu đỏ lan từ vành tai xuống tận chiếc cổ thon thon kia khiến cô không thể tự chủ được nữa. Làm ơn đi, cũng đã trở thành một người phụ nữ thành thực 25 tuổi rồi mà, làm sao lại có phản ứng giống mấy cô thiếu nữ như vậy chứ?

(NBV: mới 25 mà tự hào là mình “lớn” sao ??)

- Bởi vì anh muốn biết – Đối với anh điều này rất trọng yếu, vạn phần trọng yếu, đủ để ảnh hưởng đến anh cả đời.

- Em sẽ không nói cho anh . – Khuôn mặt của cô như chôn sâu vào trong ngực anh, nhưng giọng mang theo vẻ rầu rĩ.

Hơi thở của anh làm cô mê loạn, cái nóng thân thể anh làm cô mê luyến, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, cái cô muốn là một người đàn ông với đầy đủ tình yêu. Tề Kiêm Vân âm thầm ra một quyết định, năm đó là cô mở lời trước, xem ra lần này phải do anh nói mới được, vì vậy anh thử hỏi:

- Nếu anh nói anh yêu em, em sẽ có phản ứng gì?

- Anh trước tiên cứ nói thử một lần xem, sau đó em sẽ nói cho anh biết – Cô bán tín bán nghi đáp. Mà trước giờ cô vốn không dám tưởng tượng ra cảnh anh sẽ nói lời này, người đàn ông này rốt cuộc cũng hiểu ra rồi sao?

Hít sâu một hơi, rốt cuộc anh cũng biết được cái cảnh khẩn trương và sự dững dưng ngay trước của cô. Cái chuyện này cần một trái tim mạnh mẽ, cho dù một người đàn ông kiên cường đến cỡ nào thì cũng sẽ chần chờ, bởi vì một khi bị cự tuyệt sẽ là một nhát mạnh mẽ đâm thẳng vào trái tim mình.

Ôm cái quyết tâm không thành công cũng thành nhân, anh trầm giọng:

- Anh yêu em, Vũ Tịnh, anh không biết cái gì là thời điểm, là nguyên nhân để yêu em. Nhưng giờ anh phát hiện ra rằng thời điểm này, anh đã yêu em.

Cái gì? Anh mới nói cái gì? Trong nháy mắt, phảng phất như trái đất ngừng quay, không khí tràn ngập màu hồng phấn, ánh mắt của cô đã lâm vào cảnh mơ mơ màng màng, ngân ngấn nước như chực khóc, cảm xúc dâng trào không thôi.

Nhưng mà, rốt cuộc cô cũng phá tan bầu không khí yên tĩnh, sau đó đôi môi anh đảo kia thốt lên:

- Kề lừa đảo!

Suýt nữa anh học máu tại chỗ, anh vắt óc nghĩ riết mới nghĩ ra mấy lời thoại nghe ớn lạnh này. Rồi dùng hết dũng khí cùng khả năng của mình để vừa nói vừa diễn cảm như vậy, mà kết quả là cô lại lên án anh thành “kề lừa đảo” là sao!

(NBV: Ta dịch đến đoạn này cũng muốn học máu ^__^)

- Đây là câu trả lời của em sao? – Anh khẽ nâng cằm của cô, nghĩ hoài mà nghĩ không ra được, là cô thấy có chỗ nào không thích hợp sao?

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt như cửa điều tra viên kia:

- Đúng vậy! Còn mơ dùng mấy từ đó là có thể dụ được em sao. Đôi chiêu khác hay hơn đi!

1 lần bị rấn cần thì 10 năm sợ sợi dây thừng. Cứ cho là cô nhất gan đi chứ thật sự không thể tin được có chuyện hạnh phúc từ trên trời rơi xuống này.

Nếu anh chỉ yêu cô trong đêm nay, nếu sau khi cưới lần nữa anh lại lạnh nhạt với cô, nếu anh biến trở lại thành người chồng lạnh lùng như xưa... Cái chữ “nếu” lúc này như con kiến cứ bò khắp người cô thì làm sao cô có thể yên tâm được

- Anh đã nói anh yêu em rồi, em còn không tin sao? Rốt cuộc em muốn anh như thế nào đây? – Đây là lần tỏ tình đầu tiên trong cuộc đời anh, tốt xấu gì thì cô cũng phải cho anh chút mặt mũi chứ?

- Một chút thành ý cũng không có, cái này là anh nói cho có lệ mà thôi. – Muốn nói cho nàng cảm động rơi nước mắt sao, anh tưởng anh là ai chứ?

- Cái gì mà không có thành ý? Anh mất bao công sức mới nói ra được như vậy, mà em còn nói là anh nói cho có lệ sao?

- Em nói không tin là không tin!

Một bên thì nói như lời thề sắt son, một người thì liều chết không theo, rốt cuộc hai người không ai nhường ai, không đưa ra được kết luận cũng như tiếp tục phung phí thời gian tốt này.

Ánh trăng đang cười, sao cũng cười, trời và biển cũng đều đang cười. Cho đến khi đôi vợ chồng đã ly dị này tiến vào mộng đẹp thì trời đất như vẫn đang mỉm cười dài dài. Tình yêu nam nữ quả nhiên càng khốc liệt thì càng đặc sắc, trừ bỏ bản thân họ ra thì chẳng ai có thể tìm được một lối thoát khác cho họ!

Một kỳ nghỉ cuối tuần kỳ diệu như vậy trôi qua trong sự ấm áp. Rốt cuộc La Vũ Tịnh cũng đành tạm biệt con trai và chồng trước, cũng trở lại nơi ở của mình như trước chứ không chịu quay trở lại Tề gia, cũng như không chịu đáp ứng tái hôn.

Mặc dù cô thương nhớ con trai, thậm chí luyến tiếc người chồng trước, nhưng cứ vậy mà hợp lại thì chẳng phải là xúc động nhất thời sao? Rồi sau đó cô sẽ làm gì nữa? Đó là vấn đề mà cô nghĩ mãi không ra.

Ông trời tựa như cũng biết nỗi buồn của cô, nên khiến cho điện thoại di động của cô đổ lên một hồi chuông. Mở máy ra là thấy cuộc gọi của Bảo Hủy Hân, người chưa thấy giọng đã tới trước:

- Khỉ! Cuối tuần đi vui về chỗ nào vậy? Tui tìm hoài mà tìm bà riết không được?

- Tui. – La Vũ Tịnh cũng không muốn dấu diếm gì, bởi vậy hai năm rưỡi mười nói hết ra.

- Oa. Tiến triển thần tốc nha! – Bảo Hủy Hân huyệt sao một cái, giọng mang đầy vẻ bội phục:

- Nghĩ không ra ông chồng trước của bà cũng rất có tuệ căn, mấy trò như vậy cũng nghĩ ra được nha. Cả nhà đến bờ biển chơi cuối tuần, trò này nhất định là làm cho bà xúc động phải không?

- Tui giống như là không thể cự tuyệt vậy. Lòng tui rất mềm. “La Vũ Tịnh tựa hồ tìm không ra một cái cớ khác, dù sao thì mọi chuyện cũng kể hết ra rồi mà:

- Ảnh nói ảnh rất yêu tui, tui đến giờ vẫn còn không dám tin nữa.

- Hân nói? Hân thật sự nói sao? – Bảo Hủy Hân kêu to lên, sau đó lại cười mãi không thôi, y như là cô ta phát hiện điều gì đó vui lắm vậy.

La Vũ Tịnh cũng đang mỉm cười một mình, đợi 10 năm trời mới nghe được những lời này. Không ngờ anh ta khờ hay là do cô rất ngốc nữa mà quay một vòng lớn như vậy. Ly hôn rồi mới nói đến chuyện yêu đương, mặc dù đảo ngược trình tự nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy thú vị.

- Có điều, lúc đó câu trả lời của tui lại là “Kẻ lừa đảo, em không tin đâu”!

- Trời đất, bà thật sự trả lời vậy sao? – Lúc này Bảo Hủy Hân cười đến độ thở không ra hơi, cô nàng vừa lau mấy giọt nước mắt vừa nói:

- Tui hiểu mà, thực sự là bà vẫn còn yêu hân, nhưng lại không muốn tha thứ cho hân dễ dàng như vậy có phải không?

- Chỉ có bà là hiểu tui nhất” – La Vũ Tịnh không thể không thừa nhận, chính là loại tâm tình mâu thuẫn này đã khiến cô lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

- Có muốn tui hiến kế để bà chinh hân hay không? – Đều là phụ nữ với nhau, Bảo Hủy Hân biết rất rõ rằng muốn khóa chặt trái tim người đàn ông thì cái cao ngạo là một thứ tất yếu. Nếu không thì bọn chúng còn tưởng rằng phụ nữ chỉ biết si ngốc mà chờ đợi, không hiểu được rằng phụ nữ đôi lúc còn phải biết tự mình bước đi.

- Ừm. mà phương pháp đó có đáng sợ không? – La Vũ Tịnh tròn to mắt, không biết cái cảm giác nói không nên lời này là kinh hoàng hay là chờ đợi đây.

- Sao nào? Bà luyến tiếc gì nữa đây?

- Không, tui chỉ hy vọng càng đáng sợ càng tốt, nhất định phải làm cho anh ta biết sợ là gì.

- ha hahahahaha! – Bảo Hủy Hân cười càng lúc càng to, xem ra thì thô trắng cũng có lúc biến thành mèo hoang rồi. Cùng là phụ nữ với nhau nên cô ta cũng biết một cô gái ngoan ngoãn kia một khi vùng lên thì. Hiện tại cô ta đã bắt đầu cảm thấy thương hại anh chàng Tề Kiếm Vân rồi

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

1 tuần sau, La Vũ Tịnh từ trong thẩm mỹ viện bước ra, cô vẫy tay gọi 1 chiếc taxi.

Căn cứ kế hoạch củ cô bạn tốt Bảo Hủy Hân thì tối nay đài truyền hình muốn tổ chức một buổi từ thiện, địa điểm nằm ngay “Khách sạn Kinh Vũ”. Tề Kiếm Vân thân là người phụ trách khách sạn, cũng vì muốn tạo hình tượng tốt cho xí nghiệp tất nhiên sẽ là khách quý nhất.

Lúc trước Tề Kiếm Vân đưa ra lời mời với cô, cô thì lấy lý do đã có hẹn với bạn nên từ chối anh. Hiện thời thì cô quần áo chỉnh tề đang sắp tiến vào trong khách sạn.

- Vũ Tịnh, bà tới rồi sao? – Ánh mắt Bảo Hủy Hân rất lạnh, cô lập tức phát hiện ra bạn tốt liền tiến tới ngắm nhìn từ trên xuống dưới:

- Hôm nay chưng diện dữ vậy, muốn câu chết anh nào đây?

- Người đẹp vì lụa thôi, bà đừng nói quá! - La Vũ Tịnh vốn giờ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện “câu dẫn” ai, từ đầu đến chân của cô đều che kín không lộ ra. Có điều bộ váy đồ bằng lụa mỏng như ẩn như hiện, một đôi giày cao gót màu đỏ cộng với vài món trang sức nhẹ nhàng màu vàng khiến cô cũng tự cảm thấy vẻ gợi cảm của mình.

- Coi như bà lợi hại” -Bảo Hủy Hân lúc này cũng đang chờ mong màn kịch hay tới nay:

- Đúng rồi, tui giúp bà tìm được 1 anh chàng đi chung rất tuyệt, mà người này bà cũng biết đó. Nhìn xem, anh chàng đang tiến tới kia....

Bảo Hủy Hân vỗ tay hai cái, một người đàn ông mặc đồ tây màu trắng từ sau cây cột tiến ra. La Vũ Tịnh biết bạn mình sẽ kiếm giùm mình một nam diễn viên để cùng mình diễn một vở kịch hay, nhưng cô không ngờ người này lại chính là

.....Diêu Tư Bác?

-Quản lý? Anh sao lại... sao lại như vậy?? – La Vũ Tịnh chỉ tay vào hắn mà kinh ngạc không thôi.

Có điều ngoài ý muốn là Diêu Tư Bác so với bình thường thì phong độ hơn nhiều, ngay cả thái độ cũng trở nên hào hoa phong nhã.:

- Học muội nhờ anh làm bạn đi cùng em, hy vọng em cho anh cái vinh hạnh này.

Bảo Hủy Hân thuyết minh ngay:

- Tui cùng học trưởng trao đổi điều kiện với nhau. Tui nhờ anh giúp bà diễn vở kịch này, sau đó tui sẽ giới thiệu một bạn gái cho anh, vậy là anh có lời rồi!

(NBV: Học muội là cô em học lớp dưới, Học trưởng là người đứng đầu khóa trước)

- Thì ra... là như vậy.... – La Vũ Tịnh cũng hơi thả lỏng một chút, nếu quản lý một khi có lòng muốn tìm đối tượng thì chắc là sẽ không còn chú ý gì với cô nữa?

Bảo Hủy Hân và Diêu Tư Bác quen nhau bao nhiêu năm nay nên hiểu rõ cá tính của anh, cô dặn dò vị học trưởng đầu gối:

- Nhớ rõ nha! Anh không chỉ là bạn trai của Vũ Tịnh, còn phụ trách việc kích thích cái anh chồng trước ngốc nghếch này của cô. Tốt nhất là khiến hấn tức đến mức nghiền răng nghiền lợi. Dù sao hấn cũng là một tòa núi băng lạnh lùng trước giờ chưa bao giờ nổi nóng trước mặt người khác, bại vậy có khiến hấn bị nội thương thì càng tốt.

- Tui thấy... vậy thì hơi quá đáng? – La Vũ Tịnh vốn ban đầu cũng tán thành cái kế hoạch của cô bạn tốt đặt ra, nhưng hiện tại nghe vậy cảm thấy có chút không ổn. Bởi vì dù sao Tề Kiếm Vân cũng đã gặp qua Diêu Tư Bác, lúc đó cũng từng ăn dấm chua rồi, giờ mà còn kích thích thêm một chút là thành núi lửa bùng nổ ngay.

- Không cần lo, cứ để anh thử một lần rồi xem. – Diêu Tư Bác tỏ ra bộ dáng rất háo hức, tựa hồ hết thảy không chỉ là một vở kịch.

Sắp đến giờ khai tiệc, Bảo Hủy Hân vốn là người phụ trách tiết mục nên tất cả mọi chuyện to nhỏ gì cô cũng phải quản. Đừng nói chưa được mấy câu, cô đã phải chạy đi chỉ huy toàn cục. Vì thế cô đành để lại Diêu Tư Bác cùng La Vũ Tịnh, kèm theo đó là một loại không khí kỳ diệu.

- Vũ Tịnh, ở đây nhiều người, chúng ta đi tới ban công phía trước nha? – Diêu Tư Bác hy vọng tìm được một nơi thích hợp để nói chuyện, dù sao trước giờ mở màn thì cũng phải cùng bạn diễn “tâm sự” một chút để phối hợp cho tốt chứ.

- Được.... – Lúc này cô lại thật sự sợ bị chồng trước bắt gặp, đến lúc đó không còn là một cái “kích thích” nho nhỏ nữa mà trở thành một con “Bùng nổ” không lồ rồi.

Hai người đi ra khỏi đại sảnh tiến về phía ban công. Mà ban công vốn là một nơi có thể hít thở không khí tươi mới, có hương hoa, tựa như cũng có thể nói chuyện yêu đương?

Sau một lúc trầm tĩnh, Diêu Tư Bác mở miệng:

- Vũ Tịnh, kỳ thực anh ... anh vẫn thật quan tâm đến em....

- Tôi biết, quản lý trước giờ vẫn luôn chiếu cố đến tôi, cảm ơn anh. – Tim cô càng lúc đập càng nhanh, giống như sắp có chuyện gì phát sinh rồi sao? Làm ơn đừng như cái cô đang tưởng tượng ra nha?

- Em chắc cũng đã phát hiện ra.... Anh đối với em không giống như cấp trên và cấp dưới....

- Xin đừng nói nữa! – Cô vội vàng cắt ngang lời anh, không dám tiếp tục nghe nữa.

Có một số việc không phải cô kêu ngừng là ngừng, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, miệng mỉm cười nhưng mang theo chua xót:

- Tối hôm nay là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng anh thổ lộ với em, anh thật sự rất thích em.

- Quản lý... – Cô chợt nhớ lại rất nhiều chuyện, ngày đầu tiên cô đến công ty, bữa tiệc đón người mới, lần tăng ca đầu tiên, lần đầu được chính thức phân công công tác..... Những kỷ niệm quý giá đó khắc sâu trong cô, mà địa vị trọng yếu của anh trong đó khiến cô thật sự cảm kích anh từ trong sâu tận đáy lòng.

Nhưng mà... nhưng anh xuất hiện quá muộn, trái tim cô đã bị một người đàn ông khác mạnh mẽ chiếm lấy rồi. Mặc dù người đàn ông kia không hiểu cô, không hiểu yêu là gì nhưng lại làm cho cô phải ghi xương tạc dạ cho đến tận hôm nay, muốn bay cũng không bay ra khỏi vùng trời của hắn.

Điều Tư Bác cũng không ham muốn quá nhiều, anh hiểu rõ vị trí của mình, cho dù đêm nay hoặc trong tương lai thì anh cũng không bao giờ diễn được vai nam chính cả.

- Gọi anh bằng tên có được không? Chỉ cần trong tối nay thôi cũng tốt, anh biết anh không có tư cách tham gia, nhưng cứ cho anh một giấc mộng đêm hè vậy là cũng đủ rồi.

Lời của anh làm cô nhớ lại chính mình khi xưa, nguyện ước lúc 18 tuổi đó chẳng phải là chờ mong Tề Kiếm Vân nắm lấy tay cô, cho cô một giấc mộng để sau này một khi nhớ lại có thể cảm thấy mỹ mãn trong lòng.

- Tư Bác, tôi thật sự may mắn mới có thể quen anh... Nếu không phải tôi đã yêu người khác, nói không chừng tôi sẽ...

- Cảm ơn em đã nói như vậy. – Đủ, đủ để thỏa mãn mình rồi. Anh tự nhắc mình như vậy.

Phía bên kia tiệc tối đã chính thức mở màn. Khách quý đều đã đến tham dự, thân là người phụ trách tối cao của khách sạn nên Tề Kiếm Vân cũng đã xuất hiện.

Sau khi được MC giới thiệu, anh lên đài nói nói mấy câu rồi chuẩn bị bước xuống. Cái loại xã giao này không hấp dẫn anh cho lắm, anh đi tham gia một mình thì càng lại không thấy ý nghĩa gì, giá mà lúc này Vũ Tịnh ở cạnh anh thì thấy tốt hơn nhiều.

Quét mắt nhìn quanh, thiếu chút nữa anh đã ghi chặt cái Microphone, thậm chí hoài nghi thị lực của mình đã xảy ra chuyện. Người đẹp áo hồng đang đứng bên ban công kia có phải là La Vũ Tịnh không? Anh nhớ rõ rằng cô nói là có hẹn bạn trước rồi nên đêm nay không đi chung với anh được, không lẽ chỗ hẹn bạn của cô lại là chỗ này sao?

Vậy bạn của cô là ai? Đó không phải là thẳng thủ trưởng của cô sao? Lần trước khi anh đến thì thấy họ cười nói vui vẻ, giờ lại cùng nhau tham dự buổi tiệc tối nay là sao?

- Hoan nghênh các vị đã đến tham gia, tất cả chúng ta có mặt ở đây đều vì mục đích từ thiện, xin cảm ơn – Tề Kiếm Vân còn lòng dạ nào mà nói thêm nữa nên nhanh chóng bước xuống đài.

Mỗi bước anh đi tựa như có thêm một can dầu tưới lên ngọn lửa. Bởi vì anh đã nhìn rõ ràng tay khẳng khốn kia đang nắm lấy tay Vũ Tịnh, đang thâm tình tâm sự cái quái gì đó, mà cái biểu tình hiện ra như hận không được một ngụm nuốt trọn cô ta!

Điều Tư Bác bất ngờ cảm giác có người vỗ vào lưng mình, khi anh xoay người liền thấy ngay một khuôn mặt giận dữ.

- Anh có biết mình đang nắm tay của ai không? Cô ấy là người đàn bà của tôi, anh rút ra xa một chút cho tôi! – Tề Kiếm Vân không chút khách khí mở miệng quát, thô lỗ hất văng tay Điều Tư Bác ra.

La Vũ Tịnh nhìn chòng trọc đang lên cơn giận, không biết tại sao lại cảm thấy chột dạ. Cô hiện tại không phải là vợ của anh, vậy thì cô nắm tay ai thì cũng đâu quan hệ đến anh mới đúng?

Điều Tư Bác rất rõ ràng nhiệm vụ của mình hôm nay. Thậm chí càng lúc càng ghiền cái vai diễn này. Vì vậy anh nắm lấy bả vai của La Vũ Tịnh rồi quay qua khiêu chiến với Tề Kiếm Vân:

- Theo như tôi biết thì Vũ Tịnh đã ly hôn. Hiện tại cô ấy có quyền tự do kết giao với bất cứ ai.

Đầu Tề Kiếm Vân tựa như bốc khói, thẳng khốn này vừa rồi nắm tay Vũ Tịnh, hiện tại nắm lấy vai của Vũ Tịnh, xem ra nó chán sống rồi!

La Vũ Tịnh cũng không nghĩ rằng Điều Tư Bác sẽ có hành động như vậy, sau một hồi sững sờ cô mới mở miệng:

- Ủm, kỳ thật... anh... Cả hai người đều rất tốt, quen biết hai người làm tôi rất vui.

Lời này của cô vốn là không thiên vị về phía nào, nhưng Tề Kiếm Vân nghe xong lại càng bốc lửa:

- Có anh thì không có hân, hiện giờ anh muốn hân biết mất!

Tề Kiếm Vân mạnh mẽ chụp lấy tay Diêu Tư Bác, ai ngờ người kia cũng không thuộc dạng dễ bị bắt nạt nên chỉ lắc mạnh một cái đã vùng ra được, còn cười lạnh đáp:

- Có bản lĩnh thì quyết đấu như một người đàn ông đi.

Tề Kiếm Vân cũng không có trả lời, lý trí coi như bốc hơi sạch rồi. Miệng chưa trả lời, nắm tay của anh đã nắm chặt tới.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

La Vũ Tĩnh hai tay che miệng, cô khó có thể tin được cái cảnh đang diễn ra trước mắt mình, sao hai người đàn ông quần áo chỉnh tề kia lại biến thành bộ dạng này chứ? Mà sao Diêu Tư Bác lại nói ra những lời như vậy, sao Tề Kiếm Vân lại dễ dàng xúc động như vậy?

Có người đánh nhau thì đương nhiên có người xem náo nhiệt, nhóm khách quý giờ xôn xao một mảng, mặc kệ trên đài đấu giá từ thiện kia bán cái gì cũng không hấp dẫn họ bằng một màn trước mắt này.

- Camera đâu! Mau lại đây, nhắm thẳng vào bọn họ. – Bảo Hùy Hân lập tức ra một chỉ thị, trong ánh mắt cô lấp lóe một sự thích thú.

Trong trận hỗn chiến này thì Tề Kiếm Vân chẳng kiếm được chút ưu thế gì cả. Diêu Tư Bác là dân lao động từ nhỏ, sau khi vào nghề thì lại thường xuyên bốn ba khắp nơi nên đã luyện ra một cơ thể rắn chắc với cơ bắp mạnh mẽ cùng một phản ứng linh mẫn.

- Vũ Tĩnh là vợ của tôi, là mẹ của con tôi, người nghĩ sao mà lại nhảy vào ?

- Nếu anh thật sự đối xử tốt với cô ấy thì làm sao cô ấy lại rời xa anh? – Diêu Tư Bác nắm ra một nắm thật mạnh, đây coi như là đánh vì Vũ Tĩnh đi. Trong tưởng tượng của anh thì cô chắc chắn đã chịu nhiều đau khổ.

Tề Kiếm Vân cũng không phủ nhận việc này thật, nhưng cũng hiền ngang đáp:

- Hiện tại tôi muốn đem cô ấy trở về, người nhảy vào ngăn chân ngăn tay hết!

- Anh cho là mọi chuyện đều đơn giản vậy sao? Hiện tại cô ấy là một người phụ nữ độc thân, cô ấy có quyền chọn lựa riêng mình.

- Chọn kiểu gì thì cũng là chọn tôi, chỉ có tôi mới thật tình yêu cô! Đời này kiếp này tôi sẽ không bao giờ để cô ấy rời đi nữa – Thời điểm Tề Kiếm Vân nói ra những lời này hoàn toàn quên là mình đang ở trước mặt công chúng, thậm chí khéo làm sao mà cái microphone ở đâu mọc ra ngay cạnh anh chàng khiến lời chân tình của anh được phóng lớn ra mấy lần.

(NBV: Vâng, quá thật rất khéo ^__^)

Khán giả đang xem cũng cảm thấy cảm động, nhất là La Vũ Tĩnh đương sự chính của chúng ta đây. Suýt tí nữa thì cô kim lòng không được mà bước ra rồi.

- Thật trùng hợp, tôi cũng yêu cô ấy, anh có ý kiến sao? – Khóe miệng Diêu Tư Bác khẽ nhếch lên, cười càn lúc càn thê lương.

Anh sớm nhận ra người đàn ông kia thật lòng với Vũ Tĩnh, mà Vũ Tĩnh cũng có tình với anh ta. Nói cách khác, chỉ có mình là người thứ 3 mà thôi.

- Phi thường có ý kiến! Nói cho người biết, trên đời này không ai có thể yêu nàng bằng tôi!

Tề Kiếm Vân lột caravat ra quăng qua một bên, như nổi cơn điên mà xông lên lần nữa.

Nghe được những lời kia, trong lòng La Vũ Tĩnh cảm thấy kinh hoàng. Hai chân cô run run, lần này cô không hề nghi ngờ lỗi tại mình nữa, cô đã nghe rõ ràng rành rạch. Người đàn ông kiêu ngạo tự đại kia, không ngờ đang tuyên cáo tâm ý của anh ta trước toàn thể giới.

Loại chuyện ngu xuẩn này mà anh ta có thể làm được sao, tuyệt đối không giống với phong cách của anh. Nhưng nó lại làm sâu trong lòng cô dâng lên một cảm xúc lạ, muốn nói là rung động cũng không đủ để diễn tả.

Lúc này Bảo Hùy Hân đã tiến đến cạnh cô, lay lay cánh tay của cô bạn tốt:

-- Thế nào? Xem hai người đàn ông đánh nhau vì mình như vậy có cảm thấy thuyết phục không?

(NBV: Nhân vật phụ rất có cá tính ^^)

- Trời ơi là trời. – La Vũ Tịnh cũng không dám nhìn nữa. Họ càng đánh càng kịch liệt khiến cô không biết mình đang cao hứng hoặc khổ sở đây nữa.

Cao hứng là vì thâm tình của người chồng trước, khổ sở là vì tình cảm của Diệp quản lý. Người trước thì cô đợi hết 10 năm dài đằng đẳng, người sau thì chắc chỉ kiếp sau mới có thể đáp lời. Duyên phận giữa người với người lưu chuyển kỳ diệu như vậy thật hiếm có, cô càng phải biết quý trọng và cảm tạ cái chữ duyên này.

- Nhìn cho rõ chút đi, đòi người ít khi gặp được cơ hội này đâu! – Kế hoạch thành công khiến Bảo Hủy Hân vui vẻ phi thường, nhưng cô nàng lại có điểm hoang mang:

- Có điều, học trường quá thật quá nhập vai rồi. Tui nói với anh chỉ cần làm bộ một chút là được, vậy sao giờ anh y như là đang đánh nhau thật sự vậy?

Chỉ có La Vũ Tịnh mới hiểu sự thật sau nó, Diệp quản lý đối với cô là một mảng chân tình nhưng cô không thể đáp lại, chỉ có thể nói lời xin lỗi trong lòng mà thôi.

Cuối cùng trận đánh nhau này Diệp Tư Bác là người chiến thắng. Mặc dù mấy cái nút áo ra đi, đầu tóc rối loạn nhưng cũng không dấu được sự đắc ý của kẻ chiến thắng. Anh bước đến trước mặt La Vũ Tịnh:

- Vũ Tịnh, em chọn ai?

- Tôi... thật xin lỗi... Cảm ơn anh đã chiều cô, nhưng mà... nhưng mà tôi...”

- Đi thôi! -Diệp Tư Bác sớm biết đáp án nên vỗ vỗ bả vai cô, cười cười sang sảng:

- Chúc em hạnh phúc!

(NBV: Câu nói đau lòng nhất mà mình từng phải nói, hic..... Kiểu này chắc ko dịch Nt nữa quá)

- Tôi.... Tôi cũng chúc anh luôn vui vẻ - Cô chỉ có thể chúc phúc cho anh, lời chúc phúc đầu trong tận đáy lòng.

Diệp Tư Bác tiêu sái rời đi rồi, lúc này La Vũ Tịnh mới quay người đến bên cạnh Tề Kiếm Vân. Cô nâng cánh tay anh lên:

- Kiếm Vân, anh có sao không? Anh có bị thương ở đâu không?

Nhìn người vì mình mà phải đổ máu kia, khỏe mắt của cô cảm thấy cay cay. Nếu là 10 năm trước thì không bao giờ cô tưởng tượng được anh sẽ yêu mình điên cuồng đến như vậy, ai ngờ được rằng sau khi cô rời xa anh thì rốt cuộc họ mới yêu nhau.

Nỗi sầu dây dưa nhiều năm trong cô nay đã hoàn toàn tiêu tan, biến thành một sự cảm động sâu sắc.

- Lòng tự tôn của anh bị thương, anh đánh không lại tên kia.....” - Tề Kiếm Vân một tay đặt trước ngực, làm ra một bộ dáng đau lòng:

- Có điều anh biết em sẽ giúp anh chữa thương, cho nên một chút vấn đề nhỏ này coi như không có.

Câu nói của anh làm cô xấu hổ vô cùng, lúc này cô muốn khóc không được mà muốn cười cũng chẳng xong:

- Anh vừa rồi nói anh yêu em, có khả năng là truyền hết lên trên tivi rồi....

- Chà! Thì ra là em muốn như vậy? – Anh bùng tỉnh ra, khăng khái đáp lời:

- Nói sớm chút được rồi... anh nhất định sẽ phối hợp.

- A? – Cô còn chưa rõ ý tứ của anh thì đã bị anh ôm chặt vào lòng, sau đó là một nụ hôn lãng mạn đã tới.

Mặc kệ có bao nhiêu người xung quanh, cả hai chỉ cảm thấy họ đã đến được với nhau, phẳng phất như là nụ hôn đầu tiên vậy. Cái nồng cuồng tuổi trẻ một lần nữa hiện ra, tình cảm như lửa lan tràn. Nhưng cảm giác thật thỏa mãn, càng khắc sâu trong họ, cái chân tình đó là thứ mà chỉ năm tháng mới có thể tôi luyện ra được.

Cùng lúc này, Tề Khắc Hiên đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Ánh mắt cậu nhìn chăm chăm vào màn hình tivi phía trước, ông nội và bà nội cậu cũng đang ngồi kê bên, cũng đều đang trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm vào tivi.

- Tiểu Hiên, thật sự đó là bố của con sao? – Diệp Đình Linh vỗ vỗ vai của cháu trai mà hỏi, chính bà cũng không dám tin vào cảnh trước mắt mình.

- Oa... Lần đầu tiên thấy Kiếm Vân xúc động như vậy, không ngờ thằng nhóc này vậy mà cũng biết đánh nhau nữa” – Tề Triển Thần cũng kinh ngạc đến nỗi không ngậm miệng lại được. Trận đấu này được truyền hình trực tiếp trên cả nước, bảo đảm lòng dân cả nước cũng đang phập phồng kịch liệt đây.

- Thì ra cũng có lúc bố mất bình tĩnh. Vậy mà bố cứ nói với con là mỗi lúc tức giận thì cứ đếm nhẩm từ 1 đến 10, chắc lúc này bố quên đếm rồi nha!

- Ừm, tuyệt đối là không có đếm! - Diệp Đình Linh cùng Tề Triển Thần cũng bị ảnh hưởng bởi lời nói của cháu nội, cùng đồng thanh đáp lời.

- Có điều, Bố thật sự rất có phong cách, con ngày càng sùng bái bố. – Tề Khắc Hiên nhìn lên màn hình, nhìn cảnh bố mẹ hôn môi nhau, cậu biết nguyện vọng của cậu sắp trở thành sự thật rồi.’

-*-----

Đêm đó, trong phòng tổng thống của khách sạn Kinh Vũ, La Vũ Tịnh đang đích thân “chữa thương” cho người đàn ông của mình.

- Đau ở đâu? Để em hôn một chút nào.

- Chỗ này... còn chỗ này nữa. ... – Thân hình Tề Kiếm Vân lúc này gần như trụi lủi, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô mà di chuyển. Một mặt những nụ hôn của cô làm anh giảm đau thấy rõ, nhưng càng hôn thì một loại cảm giác khổ sở cứ dâng trào lên, anh suýt nữa là không khống chế được nó rồi.

Cô khẽ hôn lên từng vết thương trên người anh, lòng cô rất đau, vừa thương vừa hỏi:

- Chỗ này còn đau không anh?

- Còn đau lắm, miệng của anh cũng bị xước da rồi. ...

- Thương quá đi thôi. ... - Cô không hề chán chờ mà hôn lên trên môi anh. Nhưng cô lập tức phát hiện hình như anh không bị thương nặng lắm, bởi vì anh còn có sức mà bất thành linh lặt người cô lại, sau đó không ngừng hôn cô một cách nồng nhiệt.

Tình dục cháy bùng lên như lửa cháy trắng cổ. Lần trước họ cũng từng điên cuồng như vậy trên chính chiếc giường này, có điều hình như cũng “lâu” quá rồi thì phải. Bởi vậy hai người như khăn giấy muốn có được nhau ngay, mà lúc này không chỉ có thân thể kết hợp với nhau còn có hai trái tim như đang hòa cùng nhịp đập.

- Xin lỗi, anh làm em đau sao? – Nhìn thấy cô khẽ nhủi mày, anh cuống quýt dừng ngay mọi động tác lại.

- Không có. ... – Cô ôm chặt bờ vai anh, tựa như không muốn để anh rời đi:

- Em chỉ muốn khóc mà thôi.

- Ngán lần đừng khóc! - Anh cực kỳ sợ nước mắt của cô, nó làm anh đau hơn cả nỗi khổ bị cắt từng miếng thịt.

- Từ lần đầu tiên gặp anh đến giờ cũng đã qua 10 năm, tối nay giống như em đang mơ vậy, em chợt nhớ đến lúc mình 15 tuổi, chỉ nhìn thấy anh thôi mà tim đã đập liên hồi – Lúc này nhiều cảm xúc đồng thời dâng lên khiến cô cũng cảm thấy không thể hiểu hết được.

Anh hôn lên khóe mắt cô, không để giọt nước mắt chực lăn ra kia được như ý:

- Cô bé ngọc, chúng ta còn sống với nhau qua 30 năm, 40 năm, lúc đó em nhìn thấy anh còn có cảm giác tim đập nhanh như vậy nữa sao?

- Cái đó cũng không chắc. – Cô nháy nháy mắt mấy cái, khẽ lau mấy giọt lệ kia rồi mỉm cười đáp.

- Anh sẽ cố gắng làm cho em mê muội anh, yên tâm đi! – Anh lại đưa ra điều kiện trao đổi:

- Có điều này em phải đáp ứng trước với anh, về sau đừng có thân thiết như vậy đối với người đàn ông khác. Anh chịu không được, tim anh như muốn nổ mạnh lên vậy.

Cô khẽ thè lưỡi, tự thú tội:

- Thật ra là em cố ý muốn chọc giận anh, thật xin lỗi.

- Hà? – Anh có nghe lầm không đây? Nàng mèo hoang này cố ý muốn chọc cho anh tức hộc máu, còn khiến anh bị đánh bầm dập như cái bánh bao chiều sao?

Lúc này cô giống như một bé gái quật cường đáp:

- Ai kêu lúc trước anh lạnh lùng với em, khi dễ em, cho dù anh hồi tâm chuyển ý thì em cũng không cam lòng mà tha thứ được.

- Em muốn chọc giận anh đến bao giờ? Chờ chúng ta kết hôn rồi thì em có thể ngược đãi anh, hạ độc anh. ... Cả đời anh cũng đều cam tâm tình nguyện chịu phạt!

Cô có chút lo lắng:

- Em bây giờ còn có công việc, còn đang học hành, không phải nói kết hôn là có thể kết hôn được.

Anh nhìn cô chăm chăm vài giây, như là tìm ra một chút manh mối:

- Một ngày em không gả cho anh thì anh như bị tra tấn hết một ngày vậy, anh cảm thấy hình như em thích thú với chuyện đó thì phải.
- Vậy thì sao? Anh cứ mặc kệ em là được rồi- Cô xoay người, không để cho anh tiếp tục chạm vào cô nữa.

Anh có thể nào kiềm chế nổi sao? Đương nhiên là bỏ tới thỏa hiệp:

- Được... được rồi mà. Anh yêu em, cam nguyện bị em tra tấn mà, xin em hãy tiếp tục tra tấn anh đi!

Anh không biết rằng sau những lời này của mình, quả thật là những ngày trong tương lai là chuỗi ngày bị “tra tấn” liên tiếp của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kết cuộc

3 năm sau, La Vũ Tịnh cũng đã lấy được bằng đại học. Năm đó vì mang thai nên cô đã bỏ hết việc học hành, giờ thì cuối cùng cô cũng có được tấm bằng tốt nghiệp Đại học trong tay, thậm chí kèm theo đó là một bằng khen vì thành tích tốt.

Hôm nay là ngày lễ tốt nghiệp, cả chồng trước lẫn con trai cô đều tham dự. Trừ việc chúc mừng ngày cô Tốt nghiệp đại học ra, ngày hôm nay còn là ngày tổ chức hôn lễ của cô. Tề Kiêm Vân e sợ cô lại kiêu căng trốn tránh, nên tự mình mang theo con trai đến "áp giải" cô đến buổi lễ mới thôi.

- Mẹ, chúc mừng mẹ đã tốt nghiệp! - Tề Khắc Hiên cầm bó hoa đưa tới, hiện tại vẻ mặt của cậu có nhiều nét biểu cảm hơn xưa rất nhiều. Cậu đã hiểu được cách diễn cảm, quen biết nhiều bạn tốt, còn tham gia vào đội bóng chuyền của nhà trường chứ không cần mỗi ngày đều vui đầu vào giờ học thêm nữa.

- Cảm ơn Tiểu Hiên Hiên! - La Vũ Tịnh vui vẻ ôm lấy con trai.

- Mẹ, con sắp 10 tuổi rồi, mẹ đừng gọi con là Tiểu Hiên Hiên nữa được không? - Tề Khắc Hiên thè lưỡi ra, nghe mẹ gọi mình như vậy sao cậu bỗng dưng cảm thấy ớn lạnh.

La Vũ Tịnh cũng mặc kệ lời thỉnh cầu của con trai, cô khẽ bẹo lấy má cậu:

- Con vĩnh viễn là đứa trẻ trong lòng mẹ mà thôi.... Này, Chồng trước à!

- Từ sau tối nay đã là không đúng nữa rồi. - Anh lập tức công khai biểu lộ địa vị của mình.

Cô khó hiểu:

- Em cũng thật sự không hiểu, chỉ là ký tờ giấy đăng ký kết hôn thôi mà, anh có cần để ý đến vậy hay không?

- Lần đầu tiên kết hôn cũng là do phía em đưa ra mà! - Phong thủy luân chuyển rồi, lúc trước là cô muốn lấy anh, giờ anh lại mới là người khao khát kết hôn với cô, rốt cuộc ông trời muốn đùa giỡn họ đến chừng nào đây?

Cô nhún vai lơ đãng đáp:

- Khi đó em còn nhỏ quá không hiểu chuyện đời. Hiện tại em trưởng thành rồi nên không có hứng thú kết hôn lần thứ 2 nữa.

- La Vũ Tịnh, có phải em cứ lấy anh ra đùa giỡn thì em mới thấy vui sao?

Rõ ràng hai người cũng đã về sống chung một mái nhà, từ 2 căn phòng biến thành 1 căn phòng, ngủ cùng nhau và thức dậy cùng nhau. Vậy mà người phụ nữ này một hai nói là cứ ở chung vậy là tốt rồi chứ kết hôn hay không cũng chẳng quan trọng, nghe vậy anh làm sao có thể an tâm được đây?

(NBV: Ủm, nghĩ cũng đúng, tốt nhất không nên diễn cảnh "Sống thử" kiểu này hoài trước mặt con trai mình nha ^__^)

Hơn nữa từ sau khi cô bắt đầu đi làm thì đã quen biết rất nhiều khách hàng, càng có mấy kẻ tò vò ân cần với cô trên mức bình thường khiến anh càng ngày càng lo lắng. May mà năm ngoái thăng cha Diêu quản lý kia cũng đã cưới vợ, chứ không dễ phát sinh "chuyện tình văn phòng" lắm à nha?

- Ai biểu anh yêu em làm chi? Sớm biết điều một chút đi nha! - Cô nhìn anh rồi khẽ nở nụ cười, làm anh vừa lâm vào tình trạng mê muội vừa bắt đầu đi không biết nói sao nữa.

Cho dù cô đã trở về sống ở Tề gia, cùng sống chung với chồng trước và con trai, thậm chí cũng đã sinh thêm một bé gái nữa nhưng cô vẫn không chịu chấp nhận lời cầu hôn của anh. Đối với cô mà nói, trước khi tốt nghiệp đại học thì có kết hôn hay không cũng là việc nhỏ không đáng nhắc tới mà thôi.

3 năm trước, sau cái buổi tối được truyền hình trực tiếp lên ti vi đó, Bảo Hủy Hân cũng giữ lời mà giới thiệu cho học trường một đối tượng. Mà đối tượng đó cũng thuận lợi trở thành bạn gái của Điều Tư Bác, rồi hai người cũng đã kết hôn vào cuối năm ngoái, giờ cũng đang chuẩn bị đón đứa con đầu lòng rồi!

Hết thấy mọi chuyện đều diễn biến tốt đẹp, chỉ còn chờ La Vũ Tĩnh và chồng trước tổ chức hôn lễ nữa là xong. Bạn bè thân thuộc bà con cô bác gần xa cũng đã chuẩn bị hồng bao đầy đủ, chỉ chờ được ăn cưới nữa mà thôi.

Tề Khắc Hiên mỉm cười nhìn bố và mẹ đầu khẩu với nhau, trong cảm nhận của cậu thì đó là thói quen biểu hiện tình yêu của cả hai người rồi. Cái nhận thức này so với nhận thức hồi cậu 7 tuổi khác biệt quá xa, nhưng cậu lại phi thường thích cái chuyển biến về mặt nhận thức này.

(NBV: Dạy hư con thì có, chán 2 người này quá ^__^)

- Vũ Tĩnh, chúng ta đợi lâu quá rồi! - Tề Triển Thần cùng Diệp Đình Linh đồng thời xuất hiện. Bọn họ đang đẩy một chiếc xe nôi trẻ con, bên trong là một cô bé xinh xắn như búp bê.

- Bố, mẹ, cảm ơn mọi người đã trông bé giúp con! - La Vũ Tĩnh cúi người cảm ơn bố mẹ chồng, sau đó ngồi xuống rút ra một đóa hoa tươi đưa cho con gái:

- Tiểu Từ, chào mừng con tới tham gia Lễ tốt nghiệp của mẹ, mai một con lớn lên rồi cũng sẽ có ngày như mẹ vậy đó nha!.

Con nít 1 tuổi cái hiểu cái không, chỉ biết nhoeén miệng cười đáp lại lời của mẹ. Lúc này Tề Kiếm Vân cũng cười nói với con gái:

- Đúng vậy, không chỉ được dự Lễ Tốt nghiệp, còn Lễ kết hôn này con cũng phải tham gia nha.

- Hừm... - La Vũ Tĩnh lườm anh một cái, tỏ vẻ như anh nói gì đó không đúng.

- Lúc này em chạy không thoát được đâu, nhiều người nhìn chăm chăm vào em như vậy, đảm bảo không sợ em lâm trận bỏ trốn. - Tề Kiếm Vân cũng đã sớm tính hết rồi, đợi đến tối nay động phòng hoa chúc xong, đảm bảo anh sẽ trói chặt cô ấy vào đời mình lần nữa.

(NBV: Dịch thoáng một chút, chắc do lỗi CV nên không hiểu hết từ ngữ của tác giả ^__^)

Xem đôi oan gia nhỏ này đầu khẩu với nhau, Diệp Đình Linh và Tề Triển Thần đều nở nụ cười. Tuy nói rằng làm việc tốt thì rất cực, nhưng khi làm thì cảm thấy hăng say, giờ không phải như vậy sao?

Đêm đó, tại khách sạn Kinh Vũ.

Chủ tịch kết hôn, hon nữa đối tượng lại là phu nhân trước đây đã ly hôn. Vở kịch vui này kết thúc không phải là quá hay sao, bởi vậy những nhân viên phục vụ đều mang theo tâm tình vui vẻ đặc biệt chăm chú vào chuyên môn của mình.

6 giờ tối thì nhóm khách mời cũng lục đục tiến vào, sau đó chú rể nắm tay cô dâu cùng xuất hiện. Hai người mặc dù đều là kết hôn lần thứ 2 nhưng đối tượng thì vẫn là người cũ, bởi vậy không ai chê trách có mới nói cũ mà chỉ cảm thán rằng "tình đầu là tình chia ly"... ý lộn, "Tình đầu cũng là tình cuối" mà thôi.

Mấy vị trưởng bối lên bục đọc diễn văn, phần nhiều là lấy chuyện tái hôn này để trêu ghẹo cô dâu chú rể, nhưng cũng là lời chúc phúc lớn nhất đối với họ:

- Cho dù là kết hôn lần thứ 3 cũng mặc kệ, chỉ cần cô dâu chú rể cũng là hai đứa nó thì tôi cũng sẽ tặng hồng bao"

(NBV: Hồng bao: Bao lì xì màu đỏ, cái phong bì chứa thiệp hồng đó quý vị. Ta sưu tầm gần đủ 500 cái thiệp đám cưới rồi, ^__^)

Tề Kiếm Vân và La Vũ Tĩnh ngồi ở dưới đài, vừa nghe người ta quở trách vừa nhin cười, dù sao cũng là do họ tự làm tự chịu!

- Kế tiếp là một bài hát của chú rể muốn dành tặng cho cô dâu! - MC vừa nói vừa mỉm cười, chính hắn cũng cảm thấy ảm áp:

- Còn có điều này, nhạc đệm bài này sẽ do một nghệ sỹ Violon mới trình bày. Vâng, nghệ sỹ trẻ này chính là người con trai bảo bối của cô dâu chú rể!

Đối với sự sắp xếp này thì những khách mời đều cảm thấy thú vị, chú rể muốn hát bài gì đây? Tiết mục này La Vũ Tĩnh cũng không biết, anh giữ bí mật thật sự quá tốt.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tề Khắc Hiên tay cầm Violon bước lên đài. Sau cái cúi người chào liền sửa soạn tư thế, chỉ đợi bố cất tiếng là cậu sẽ kéo đàn.

La Vũ Tĩnh giờ biểu tượng thắng lợi lên với con trai, cô thật sự tin tưởng vào màn trình diễn của cậu. Nhưng cô đối với Tề Kiếm Vân thì chẳng mấy tin vào, người đàn ông này thật sự có thể hát trước mặt mọi người sao?

Tề Kiếm Vân bước ung dung lên trên đài, trước tiên cầm lấy microphone nói mấy câu:

- Lần đầu tiên tôi nghe bài hát này thì thấy ca từ thực sự rất ngu ngốc, sau khi nghe đi nghe lại mấy lần thì rốt cuộc hiểu được rằng tôi mới thật sự là ngu ngốc.

Mọi người càng tò mò hơn, tất cả đều muốn biết rốt cuộc là bài hát nào mới khiến cho chủ tịch tập đoàn Kinh Vũ này tự nhận mình ngu ngốc đây?

Tề Kiếm Vân nháy mắt với con trai, sau đó tiếng đàn violon bắt đầu cất lên, một giọng ca truyền tới mọi người:

- Một mình anh đứng ở đây

Ca khúc nhạc của riêng anh

Nhẹ nhàng khi cất tiếng hát

Mong ước sao em sẽ nghe!

Chợt thấy thoáng qua ánh mắt em...

Phải chăng đó chỉ riêng anh đang miên man

Em luôn ở nơi ấy sao ưu tư hoài

Về một nơi nào không có anh?

Người yêu hãy nói cho anh

Một lời khi em thấy yêu anh

Một lần anh đã biết đau thương

Dù rằng khi nước mắt đã khô.

Hỏi người có muốn bên anh?

Dịu dàng như trái tim em ngày xưa

Xin em đừng nói gì!

Để anh vẫn cứ như một gã khờ.

(NBV: Nguyên tác là bài khác (Mở các chương trước là biết), vì để thay đổi không khí nên đây là trích đoạn bản nhạc dịch từ bài Eye on me trong Final Fantasy 8)

Sau hơn 3 năm ly hôn, anh vẫn không thích ứng được cảnh ngộ độc thân này. Sau khi vợ rời đi thì anh mới biết được, người rời đi không phải là người phụ nữ anh muốn ôm ấp, mà là người để anh gửi trọn tình yêu của mình.

Lén lút tập hát bài này cũng hơn 3 năm, từ trước tới giờ anh cũng không hát cho cô nghe một lần. Hôm nay mặc kệ mọi việc xảy ra thì anh cũng hát một cách công khai trước mặt mọi người, so với việc chiếm được trái tim nàng thì mấy chuyện này coi như chuyện lớn nữa sao? Cho dù là "múa lửa", "múa cột" hay "nuốt kiếm" thì anh cũng chơi mát.

Ngay từ đầu thì La Vũ Tịnh cũng cảm thấy giọng ca của chồng cũng không quá tệ, so với Chai-en thì còn tốt hơn nhiều. Mà nhạc đệm của con trai thì phi thường xuất sắc, không có chút gì để chê trách cả.

Tiếng nhạc vang lên, nước mắt bỗng dừng lại trào dâng mà không chút cảnh báo trước, cứ thế mà tuôn rơi.

13 năm, cô từ một cô gái ngây thơ 15 tuổi biến thành một người phụ nữ 28 tuổi thành thục. Cùng người đàn ông trước mắt này sinh 2 đứa con rồi nhưng tim cô vẫn đập loạn nhịp vì anh, càng cảm nhận tình cảm của anh, lệ càng tuôn rơi.

Đời này kiếp này nhất định chỉ có thể yêu mỗi anh sao? Nếu là vậy thì cô cũng sẽ không dấy dựa không phản kháng nữa, hoàn toàn chấp nhận sự an bài của vận mệnh mà thôi.

Những người phụ nữ trong buổi tiệc này, không phân biệt già trẻ, kết hôn rồi hay chưa, có bạn hay vẫn còn độc thân thì tất cả đều cảm động đến rơi nước mắt. Đời này kiếp này mà có người đàn ông nào dám hát lên một cách thâm tình như vậy, đối với mình thì tuyệt đối không còn gì phải tiếc nuối, đáng giá vạn phần.

Bảo hử Hân cũng muốn khóc, nhìn cô bạn thân cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc thì cảm thấy những gì đã trải qua đều thật sự đáng giá.

Cô lay lay cánh tay của chồng:

- Chồng người ta dám hát tình ca trước mặt mọi người kìa, anh cũng phải học tập người ta một chút đi!

Trừ chồng của cô ra thì không ít đàn ông khác cũng nhận được "yêu cầu" tương tự. Dù sao thì sau này lãng mạn nhiều một chút thì tình cảm vợ chồng chỉ có nâng cao thêm mà thôi.

Tề Kiếm Vân hát xong bài hát liền nhận được một tràng pháo tay như sấm rền, nhưng trong mắt anh lúc này chỉ có một người. Anh vừa đi tới chỗ vợ vừa giang hai tay ra, mỉm cười nhìn đôi mắt đầm lệ của cô:

- Đây là tiệc vui mà, sao em lại khóc?

Anh chỉ muốn cô vui quá mà rơi lệ, chứ không phải bị thương mà khóc.

- Còn không phải do anh làm hại sao! - La Vũ Tịnh nhào vào trong lòng anh, sau đó dang lên đôi môi đỏ mọng, dang lên hết thấy.

Lúc này, trong lòng anh như có tiếng chim hót chúc mừng - Có được tình yêu của cô, như là chiến thắng cả thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Ly Hôn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.